

Ormanlar'ın ötesinde bir dünya var.

ARLO FINCH

GÖLGELER KRALLIĞI

JOHN AUGUST

TAMAMIYLA SIRADAN bir kamp planı olmalıydı... ama Mavi Oba, eylül ayının bu ilk cumartesi günü için inanılmaz derecede riskli bir plan yapmıştı. Bu plana kandırmaca, pazarlık, birtakım mistik eşyalar ve dünyadan on bin kilometre uzağa yapılacak bir yolculuk da dahildi. Ters gitmesi için yüzlerce sebep vardı.

Ne var ki Arlo Finch'e göre ellerindeki tel şanslıydı.

“Bir çırpıda okunan heyecan dolu bir eser.”

— **BOOKLIST**

“John August usta bir hikâye anlatıcısı.”

— **RANSOM RIGGS**

Bayır Percgrine'in Tuhaf Çocukları adlı romanın çoksatan yazarı

“Hem tamamen gerçek hem de baştan sona büyü. Bayıldım.”

— **ALLY CONNIE**

Eyleme ve *Summerlost* adlı romanların çoksatan yazarı

f /indigokitap
• /indigokitap
• /indigokitap

Çeviren:
Ayşe Nur Buğalı

ARLO FINCH: GÖLGELER KRALLIĞI

John August

Baskı: Ocak 2024
ISBN: 978-625-6772-25-0
Yayınevi Sertifika No: 43362

Copyright © 2020 by John August
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Libris Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Orijinal Adı: Arlo Finch in the Kingdom of Shadows
Çeviren: Ayşe Nur Buğalı
Editör: Ayça G. Derin
Son Okuma: Seda Durdu
Sayfa Tasarımı: B&S Ajans
Kapak İllüstrasyon: Vivienne To
Kapak Tasarım: Elizabeth H. Clark

Baskı
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8 Kat: 2
Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0 (212) 674 85 28
Sertifika No: 47939

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.
Yakuplu Mah. Hürriyet Bulvarı E5 Yanyol, Skypart Residence
No:1 Kat: 20 Daire: 177 Beylikdüzü - İstanbul
Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84
www.indigokitap.com • info@indigokitap.com
İNDİGO YAY Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

ARLO FINCH

GÖLGELER KRALLIĞI

JOHN AUGUST

Çeviren: Ayşe Nur Buğalı

İ N D İ G O K İ T A P

Düzenleme
Ny.ozlem

TAMAMIYLA SIRADAN BİR KAMP

TEKNİK OLARAK YALAN SAYILMAZDI.

Mavi Oba gerçekten de yeni kamp ocaklarını denemek istiyordu. Ay sonunda, her yıl düzenlenen Çam Dağı Oymağı yemek yarışması vardı. Son üç seferdir Altın Kaşal ödülünü Yeşil Oba kazanıyordu. Mavi Oba'nın bu yıl kazanma şansı elde edebilmek için yemek tariflerini gerçek ekipmanla denemesi gerekiyordu.

“Nehre kadar gelmek zorunda mıydık gerçekten?” diye sordu Indra. “Yani, herhangi birimizin evinin arka bahçesinde halledemez miydik? Bize ilk soracakları şey bu olacak.”

Indra, anne babalarından bahsediyordu. Mavi Oba'nın neden tek başına –yanlarında bir yetişkin veya başka izciler olmadan– kamp yaptığını açıklayan iyi bir bahaneye ihtiyacı vardı.

“Gerçek koşullarda çalışmamız gerektiğini söyleyebiliriz,” diye önerdi Wu. “İnandırıcı olacaktır.”

“Makul bir sebep,” diye onayladı Connor. “Ayrıca ateş yakma yasağını da mutlaka öne sürelim. Bu yılın diğer yıllardan

neden farklı olduğunu açıklıyor.” Son derece kurak bir yazın ardından Orman Bakanlığı, Colorado dağlarında ateş yakmayı yasaklamıştı. Bu da tüm obaların artık gazla çalışan minik ocaklardan kullanması gerektiği anlamına geliyordu. Sınırlı yakıt ve yalnızca iki gözü olması sebebiyle bu ocaklar yemek pişirmeyi çok daha karmaşık hale getiriyordu.

“Ama bu, neden nehir kenarında kamp kurduğumuzu açıklamıyor,” dedi Julie Delgado. “Ailelerimiz bunu soracak.” İkiz kardeşi Jonas da aynı düşüncededeydi.

“Nehir kenarı kasabadan yürüyerek gidebileceğimiz tek kamp alanı,” dedi Wu. “Kimsenin bizi bırakması gerekmeyecek. Ayrıca ters giden bir şey olursa yürüyerek geri de dönebiliriz.”

Arlo Finch başını iki yana salladı. “Bir şeylerin ters gidebileceği ihtimalinden bahsetmemeliyiz. Bu onları kaygılandırmaktan başka bir işe yaramaz. Tamamıyla sıradan bir kamp planı olmalı.”

Gerçekte ise bu plan sıradan olmaktan fazlasıyla uzaktı.

Mavi Oba, eylül ayının bu ilk cumartesi günü için inanılmaz derecede riskli bir plan yapmıştı. Bu plana kandırmaca, pazarlık, birtakım mistik eşyalar ve on bin kilometrelik bir yolculuk da dahildi. Ters gitmesi için yüzlerce sebep vardı.

Ne var ki Arlo Finch’e göre ellerindeki tek şans buydu.

Orijinal Çam Dağı kasabası bir asırdan fazla bir süre önce, ani bir sel felaketiyle yerle bir olmuş, geriye kalıntıları ve hayalet hikâyeleri kalmıştı. Mavi Oba üyeleri, bu cumartesi sabahı Big Stevens Nehri kenarında çadırlarını kurarken, bu denli küçük bir derenin nasıl bu denli büyük bir zarara yol açabildiğine inanmakta güçlük çekiyordu. Daha önce hiçbiri nehri bu kadar

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

sıg görmemişti. Suyun yüzeyinde kalan kayaların üzerinde, kurumuş çamur izleri göze çarpıyordu. Su böcekleri sıg, çamurlu su birikintileri üzerinde, sıçraya sıçraya ilerliyordu.

“Berbat kokuyor,” dedi Julie. Aşıkâr olanı dile getirmekten asla çekinmezdi. Jonas’la ikisi çadırlarını suyun en uzağına kurdular. Arlo, Wu ve Indra, yaz kampının ardından geçen üç ay boyunca, yaptıkları her plana ikizleri de dahil etmeye özen göstermişti; böylelikle herhangi bir doğaüstü tehlikeyle kaçınılmaz bir şekilde karşı karşıya kalacak olurlarsa bu onlar için sürpriz olmayacaktı. Başka bir cadı veya trolle karşılaşmayı beklemiyorlardı ama yine de temkinli olmaları gerekiyordu.

Connor ve Indra, bu hazırlıkların bir parçası olarak kampın etrafına koruma büyülerini kuruyordu. Indra’nın Temel Büyüler rozetini almasına çok az kalmıştı ama kamp alanını kötü niyetli ve zararlı ruhlardan korumak için gerekli taşları bulup uygun bir şekilde yerleştirme konusunda hâlâ yeterli pratiğe sahip değildi.

Keşke insanları uzak tutan büyüler de olsaydı, diye düşündü Arlo. Planlarındaki en büyük soru işaretlerinden biri buydu: Birisi gelip sorular sormaya başlarsa ne yaparız?

Yazın kurak geçmesi ve ateş yakma yasağıyla birlikte sonbaharda kavak yapraklarını görmeye gelen turist sayısında önemli ölçüde azalma olmuştu. Bu da Mavi Oba’nın artık her şeye burnunu sokan yabancıları dert etmesine gerek kalmadığı anlamına geliyordu. Onları asıl endişelendiren şey, ailelerinin aniden ziyarete gelme ihtimaliydi – örneğin kurabiye pişirip onlara sürpriz yapabilirlerdi. Bölükbaşı Diana Velasquez de bir anda aklına esip onları kontrol etmeye gelebilirdi.

Connor biri gelirse doğaçlama yapacaklarını, o yüzden endişelenmemelerini söylüyordu. Arlo orada olmayacağı için bu

işin üstesinden gelme konusunda arkadaşlarına güvenmekten başka çaresi yoktu.

Sırt çantasını son bir kere daha kontrol etti: İçerisinde iki su şişesi, dört protein barı, bir kutu sugeçirmez kibrit, bir alüminyum ilkyardım battaniyesi ve koli bandıyla kaplı bir bowling topu vardı. Çanta ne kadar dolu olsa da beklenenden daha hafifti.

Arlo izci pusulası ile görünmez bıçağı cebinde taşıyordu. Onları yakınında tutması gerektiğini biliyordu.

Bu sırada Wu, yoldan yokuş aşağı inmekte olan birine işaret etti. “Biri geliyor!” dedi yarı fısıldar yarı bağırır bir ses tonuyla. Gelenin bekledikleri kişi olduğunu anlayana kadar gerginlikle izlediler.

Arlo saatine baktı: Sabah 9.19. Ablası erkenciydi. *Hiçbir yere* erken gitmeyen ablası...

Jaycee’yi kamp kıyafetleriyle görmek tuhaftı. Genelde postallar ve bando takımının kapüşonlu üstünü giyerdi. Bugünse polar bir mont da dahil olmak üzere uygun yürüyüş kıyafetleri giymişti.

“Ne bekliyoruz?” diye sordu Jaycee. “Hadi gidelim.”

Arlo ablasının önce grubun geri kalanına kendisini tanıttırmasının kibarca olacağını düşündü. Öte yandan ablasının en az onun kadar gergin olduğunu da tahmin edebiliyordu.

“Anneme son bir mesaj gönder,” dedi Arlo. “Ama soru sorma. Cevap vermesini istemiyoruz.”

“Kedili bir paylaşım olabilir belki?” diye önerdi Wu. “Kediler herkes bayılır.”

Jaycee kısıp gözlerle Wu’ya baktı. Arlo, ablasının bu yıkıcı bakışlarına daha önce binlerce kez maruz kalmıştı ve onu

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

görmezden gelmeyi biliyordu ama Wu'nun rahatsız olduğu çok açıktı. Wu ile ablası arasında oluşabilecek gerginliklere karşı temkinli olması gerekecekti. Uzun bir yolculuk onları bekliyordu.

“Şarj kabloomu bulamadığımı söyleyeceğim,” dedi Jaycee. “Böylece cevap vermediğimde şarjımın bittiğini düşünecek.”

Arlo bunun epey zekice bir plan olduğunu kabul etmek zorundaydı. Ablasının bu konularda deneyimli olduğu belliydi. Annelerine sınıf projesi üzerinde çalışmak için bir arkadaşının evine gidip orada kalacağı yalanını nasıl kolaylıkla satabildiğine şaşıp kalmıştı.

Yıllardır bunun gibi kaç gerçek olmayan hikâye anlattı, diye merak etti Arlo. Hafta sonu planı konusunda annesine karşı dürüst olmadığı için birdenbire içi kötü bir hisle dolup taşıtı. *Teknik olarak yalan sayılmaz,* diye hatırlattı kendine. Mavi Oba gerçekten de yeni kamp ocaklarını denemek için nehir kenarında kamp yapacaktı. Ancak Arlo Finch orada olmayacaktı. Henry Wu da öyle. Her şeyin yolunda gitmesi durumunda ablasıyla birlikte dünyanın öbür ucunda olacaktı.

Jaycee mesajı annesine ulaşır ulaşmaz telefonunu kapattı. Arlo, Wu ve Jaycee, üçü de sırt çantalarını sırtlarına takıp bağladıktan sonra grupla vedalaştılar.

“Dönünce haber vermeyi unutmayın,” dedi Indra.

“Ve ölmeyin,” diye ekledi Julie.

Arlo, Wu'ya dönüp baktı. “Gelmek zorunda değilsin, biliyorsun.” Bu yolculuğu planlama konusunda Wu'nun fazlasıyla yardımcı olduysa da sonuç olarak bu, onun görevi değildi. Çam Dağı'nda kalmak isteseydi Arlo arkadaşını suçlamazdı.

“Ciddi ciddi bu olayı kaçırabileceğimi düşünmüyorsun herhalde?” Wu sopasıyla ormanı işaret etti. “Hadi gidelim!”

— 2 —

KAYIP EŞYALAR ŞEHİRİ

GÜR ORMANLAR HER TARAFYA UZANIR. Arlo'nun neredeyse bir yıl önce Çam Dağı'na geldiğinde öğrendiği ilk şeylerden biri buydu.

Indra ve Wu ona Gür Ormanlar'ın normal dünyanın bir parçası olmadığını, daha ziyade dünyanın dört bir yanında ki binlerce noktadan ona bir şekilde bağlandığını açıklamıştı. Arlo daha sonra, Connor ile kuzeninin çocukken Ormanlar'a nasıl çekildiğini öğrenmişti. Kuzeni –Rielle– sonunda gizemli Ötedünya halkıyla yaşamaya başlamış, Connor ise yüzlerce kilometre ötede, Kanada'daki bir ormanda bulunmuştu. Gür Ormanlar'ın tuhaf coğrafyasında, mesafeler normal dünyadaki gibi işlemiyordu. Yalnızca birkaç saat yürüyüp sonrasında kendinizi dünyanın öbür ucunda bulabilirdiniz.

Arlo da tam olarak bunu başarmayı umuyordu. Gelgelelim öncelikle ne tarafa doğru gittiğini çözmeliydi.

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

Wu ve Jaycee'yle birlikte grubu geride bırakırlarken, Arlo öncelikle nereye varacaklarını net bir şekilde gözünde canlandırabiliyordu: Kırık Köprü. Ormanlar'da gördüğü yerlerin arasında ona en tanıdık gelen yer burasıydı. Bu yaz (aynı zamanda otuz yıl önce) orada saatlerini geçirmişti.

Eski Çam Dağı kamp alanını seçmelerinin bir sebebi de güvendikleri bir Gür Ormanlar girişine yalnızca on dakika uzaklıkta olmasıydı. Oraya varmak için öncelikle nehri geçmeleri, sonra bir daha geçmeleri gerekiyordu.

Botları suya batıp çıkmaktan sıırsıklam olan Jaycee, "Neden öbür tarafta kalmadık ki?" diye sordu hayal kırıklığı içinde.

"Öyle işlemiyor," dedi Wu.

"Ama başladığımız noktaya geri dönüyoruz!"

"Doğru yoldayız," dedi Arlo. "Bana güvenmelisin."

Gür Ormanlar'ın her tarafa uzandığı doğruydu fakat A noktasından B noktasına giden yolu bulmak o kadar basit bir mesele değildi. Ormanda bulunan yerler veya buraların giriş çıkışları haritalanamıyordu. İçgüdülerinize göre hareket etmek zorundaydınız.

Arlo önceleri yolunu bulma konusunda izci pusulasının belli belirsiz titreşimlerine güveniyordu. Ama zamanla tecrübe edindikçe yolunu tamamen içgüdülerine dayanarak bulduğunu fark etmişti. Arlo, Gür Ormanlar'ın neresinde olursa olsun evi ya da Altın Tava lokantası gibi tanıdık bir yeri gözünde canlandırarak nerede olduğunu sezebiliyordu. Sonrasında o yöne doğru ilerlemek işin basit yanıydı.

Yani, *onun* için basitti. Arlo'nun Gür Ormanlar'da yolunu bulup ilerleme gibi esrarengiz bir yeteneğı olduğu aşıkârdı. Tıpkı Rielle gibi, o da farklı renkli gözleri olan ve bedenine hapsolmuş bir ruhla gezen bir ikruhtu. Bu ikili doğası sayesinde, diğer

izcilerden farklı olarak, Ormanlar'da yolunu bulabiliyordu. Bu, kötü niyetli Hadryn haricinde hiç kimsenin yapamadığı bir şeydi. Ve Hadryn artık Ötedünya halkının esiriydi.

Önlerinde uçsuz bucaksız gibi görünen iri bir kaya parçası uzanıyordu. Yosunla kaplı taşın bir balınayı andırıyordu. Arlo balının yüzünde tutunacak bir çatlak bulup, ayaklarını destekleyerek tırmanmaya koyuldu.

“Etrafından dolaşamaz mıydık?” diye sordu Jaycee.

“Öyle işlemi...” Wu, Jaycee'nin buz gibi bakışlarını fark edince cümlesini yarıda kesti.

Arlo, Jaycee'nin neden şaşkın ve kızgın olduğunu anlıyordu. Bando takımı ve standart okul sınavlarından ibaret normal bir dünyada yaşamaya alışkındı. Kendi gözlerinizle görmedikçe Gür Ormanlar insana hiçbir anlam ifade etmiyordu.

“Yukarıya doğru gidiyoruz,” dedi Arlo sakince.

Jaycee ayağını çatlağa yerleştirip kendisini yukarı çekti. Arlo ablasının elinden tutup yolun son kısmına kadar ona rehberlik etti. Kayanın tepesinde durduklarında, ablasından minik bir *Vay canına!* geldi.

Haklı bir tepkiydi. Üzerinde durdukları şey, bir kaya parçasından ziyade Kırık Köprü'nün kırılıp etrafa saçılan parçalarından biriydi; Kırık Köprü, Arlo'nun dipsiz olduğunu düşündüğü uçuruma doğru uzanan devasa bir yapıydı.

Wu onlara yetişmişti. Buraya daha önce gelmesine rağmen manzara karşısında yeniden büyülenmişti.

“Sesini yükseltmemelisin,” diye fısıldadı Arlo, Jaycee'ye. “Köprü'nün altında yaşayan bir trol var.”

Tam o sırada taşın dibinden bir ses geldi. “Burada karşılaşacağınız tek yırtıcı yaratık trol değil.” Sesin geldiği yöne dönüp baktıklarında, burma bıyıklı ufak tefek bir adamın güneşin al-

ARLO FINCH: Gölgeleler Krallığı

ında oturmuş, az önce öldürdüğü kuştan kalan son et parçasını kemirdiğini gördüler.

Bu, Tilki'ydi.

“Fırsatım varken karnımı doyurayım dedim,” dedi parmaklarını yalarken.

Tilki son derece hızlı yürüyor, aynı zamanda sanki tersine doğru konuşuyormuş gibi, fazlasıyla karmaşık cümleler kuruyordu – hızına ayak uydurmakta zorlanıyorlardı.

“Bu ormanlarda yaşayan hiçbir ruh sizi benim götüreceğim yere götürmez. Onlar da aynı zamanda götürülmediği müddetçe. Yol tuzakçılarla, tacirlerle ve daha kötülerıyla dolu. Bu yüzden sizi biraz fazla uzağa – ama benim için yeterince uzak olacak kadar da yakına götürüyorum.”

Altı hafta önce, Jaycee babasının yanından döndüğünde, Arlo Gür Ormanlar'ın içinde yolunu bulma konusunda Tilki'den yardım istemişti. Nereye mi gidecekti? Çin'e, Guangzhou şehrinin ortasında yer alan bir ormana.

Burası, Arlo'nun babasının, federal yetkililer tarafından çeşidi bilişim suçlarıyla itham edildikten sonra, Amerika Birleşik Devletleri'nden kaçarak son dört senedir yaşadığı şehirdi. Babaları artık bir kaçaktı. Ülkeye hava veya deniz yoluyla girmeye kalkıştığı an tutuklanacaktı.

Gelgelelim Arlo, babasını Gür Ormanlar'dan gizlice ülkeye sokabileceğini düşünüyordu. Ne de olsa orman her tarafa uzanıyordu. Öte yandan daha önce Guangzhou'daki bu ormanda bulunmamıştı, dolayısıyla bu yerle herhangi bir bağlantısı yoktu. Bu orman onda herhangi bir duygusal çağrışım yapmıyordu. Duygusal çağrışım olmadıkça da yolunu bulamazdı.

Tilki de onları Guangzhou'ya götüremeyeceğini söylemişti; normal dünyaya dair bilgisi minimal düzeydeydi. “Ancak diğer her yeri bilen bir yer biliyorum. Elllerinde, Ormanlar'a tüm giriş çıkışları gösteren bir atlas olduğunu duydum.”

Bu, kulağa imkânsız geliyordu. Arlo, Gür Ormanlar'ın haritalanamayacağını düşünüyordu. Tilki, atlasın nasıl çalıştığını bilmediğini ancak gerçek olduğundan emin olduğunu söylemişti. “Bahsettiğim tuzakçılar ve tacirler nasılsa yollarını bulmak için bu atlası kullanabiliyorlar.”

Guangzhou'ya Gür Ormanlar'dan ulaşmanın bir yolu varsa en iyi şansları bu atlası kullanmaktı.

“Ne kadar yolumuz var?” diye sordu Wu, biraz oflayarak.

Tilki aniden durdu, burnu seğiriyordu. Sonra birdenbire yere çökerek diğerlerine de aynısını yapmalarını işaret etti. Tilki, insan formunda bile küçük yırtıcı bir hayvan gibi hareket ediyordu.

Arlo gözleriyle Tilki'nin parmağını takip etti; uzakta, aşağı yukarı onlara paralel bir şekilde hareket eden iki şekli gösteriyordu. Wu'ya bakınca, çoktan dürbününü çıkarmış olduğunu gördü.

“İki adam,” diye fısıldadı Wu. “Avcı olabilirler mi?” Dürbünü Arlo'ya uzattı.

Kesinlikle insan görünümlülerdi – sırtlarında büyük birer çanta taşıyan, kamuflaj giyimli, iki iriyarı adam. İki adam birbiriyle konuşuyordu fakat Arlo'nun ne konuştuklarını, hatta kendi dilinde konuşup konuşmadıklarını duyamayacağı kadar uzaktalardı.

“Tuzakçılar mı?” diye fısıldadı Tilki'ye. Tuzakçılar, orman ruhlarını yakalayıp altın ve çeşitli değerli şeyler karşılığında Ötedünyalılara satıyorlardı.

ARLO FINCH: Gölgeleler Krallığı

“Tuzakçı olsalardı kafes taşıyor olurlardı,” diye fısıldayarak karşılık verdi Tilki. “Muhtemelen uyuşturucu, para veya altın kaçakçılığı yapan tacirler olabilirler. Tehlikeli adamlara yakışan tehlikeli işler. Şu Hadryn dediğin adam, eminim o da yapmıştır. İnsan risk almayı göze alınca servet kazanabiliyor.”

İki adam görüş alanlarından çıkmak üzerelerdi. Arlo ve arkadaşları fark edilmemeyi başarmıştı. Ayağa kalkıp yollarına devam ettiler.

“Biz de kaçakçı mıyız?” diye sordu Wu. “Babanı ülkeden kaçırmaya çalışıyoruz.”

“Ama iyi bir amacımız var,” dedi Arlo. “Aradaki fark bu.”

Tilki gülümseyerek başını salladı. “İnsanlar her zaman iyi bir amaçları olduğunu düşünür.”

Yarım saat daha yürümüşlerdi ki Arlo duman kokusu aldı. Kamp ateşi değildi. Havada yağ kokusu vardı, Mitch’in garajının arkasındaki dizel jeneratörün kokusu gibiydi.

“Yaklaştık, değil mi?” diye sordu Arlo, Tilki’ye.

“Sanırım,” diye yanıtladı Tilki. “Bu yer tüylerimi diken diken ediyor. En son buradayken henüz yavruydim.”

“Tuzağa mı düşmüştün?”

Tilki başını salladı. “Yem olarak kızıl sincap kullanmışlardı. Kızıl sincaplar her zaman zaafım olmuştur.”

“Peki nasıl kurtuldun?” diye sordu Wu.

“Keskin dişler ve tombul parmaklar sayesinde. Onları ısır-dım. Kafesi düşürdüler. Kırılıp açıldı, ben de kaçtım. Bir daha buraya gelmeyeceğime yemin etmiştim.”

Yol dikleştikçe kendilerini dumanın kaynağına bakan bir uçurumun kenarında buldular.

Aşağıda, yüzlerce bacadan yükselen ince duman şeritleriyle tüm vadiyi kaplayan yıkık dökük bir şehir uzanıyordu. Burası Arlo'nun daha önce gördüğü hiçbir yere benzemiyordu; her kültüre ve döneme ait gibi görünen yapılarla doluydu. Kat kat oluklu metal çatılar ve bodur tuğla kulübelerin arasından pagodalar göğe doğru yükseliyordu. Siyah, dev bir dikilitaştan gerilen kenevir halat, renkleri solmuş kırmızı-beyaz sirk çadırını ayakta tutuyordu. Şehir merkezinin yakınlarında, devasa kanatları küçük binalara çatı görevi yapan sağlam bir uçak duruyordu.

"Bütün bunlar nereden geldi?" diye sordu Wu.

"Her yerden," diye yanıtladı Tilki. "Dünyanızın çatlaklarının arasından bazen bir şeyler düşüyor. Anahtarlar, çoraplar, bazen de büyük nesneler: gemiler, uçaklar. İnsanlar. Ara sıra bütün bir şehrin düştüğü bile oluyor. Böyle durumlarda geldikleri yer burası."

Jaycee uzanıp siyah plastik bir televizyon kumandasını eline aldı. Kirli ve ıslaktı ama nispeten modern bir görünümü vardı. Jaycee tuşlarına basınca ışıklarının hâlâ yandığını gördü. Arlo uzaktan kumanda sahibinin hayal kırıklığı içinde, yakında bir yerlerde olduğu inancıyla kanepelerinin arasına baktığını gözünde canlandırabiliyordu.

Ama değildi. Gür Ormanlar'daydı.

"Burası Kayıpyol," dedi Tilki. "Kayıp eşyalar şehri."

— 3 —

BAYKUŞ İLE YILAN

ATLAS NEREDE BULUNUR? Bu Arlo'nun babasının soracağı türden döngüsel bir bilmeceye benziyordu, sözlüğü açıp *sözlük* kelimesinin tanımına bakmak gibi...

Tilki'nin kaynaklarına göre, atlas Kayıpyol'da bir yerlerdeydi. Bunun ötesinde bildiği tek şey, bir baykuş ve yılan tarafından korunduğuydu. Ama kelimenin gerçek anlamıyla bir baykuş ve yılan mı sözkonusuydu, yoksa ikisi de bir çeşit ruh muydu? Tilki bundan emin değildi.

“Belki bir kimeradır,” dedi Wu. “Yarı baykuş, yarı yılan görünümlü bir yaratık.” Bu ona bir fikir vermişti: “Her ikisi de fareyle besleniyor. Belki ona bir fare hediye ederek atlasa erişebiliriz. Eminim buralarda bir fare bulabiliriz.”

Jaycee, Wu'nun teorilerini dinleyecek kadar sabırlı değildi. “Neden bahsediyorsun? Birilerine sorarız, olur biter. Yerini bilen birisi çıkar elbet.”

* Kimeras: Yunan mitolojisinde çeşitli canlıların uzuvlarına sahip, ağızından ateş püskürten yaratık. (çn.)

“Ama ya bize söylemek istemezlerse?” diye sordu Arlo.

Jaycee omuz silkti. “O zaman çaresine bakarız. Ama şimdi burada dikilip, olmayan şeyleri dert etmenin anlamı yok.” Bu sözüyle birlikte, tepeden aşağı, Kayıpyol’a doğru yürümeye başladı.

Arlo bu yolculuğu planlarken, Jaycee’nin Gür Ormanlar’ın zorluklarıyla nasıl başa çıkacağını merak etmişti. Üstesinden gelebilir miydi? Onlara uyum sağlayabilir miydi? Ablasının zaten ne kadar hazırlıklı olduğunu pek hesaba katmamıştı. Onun gibi, Jaycee de bugüne dek hep okuldaki yeni çocuk olmuş, kuralları her zaman hızlıca öğrenmesi gerekmişti. Bu büyülü ormana ilk kez geliyor olabilirdi ama Philadelphia ve Chicago’da yolunu bulmayı başarmıştı. Tek başına Çin’e uçmuştu. Gerçek dünyayı Arlo’ya kıyasla çok daha iyi biliyordu.

“Jaycee haklı,” dedi Arlo, Wu’ya dönerek. “Çaresine bakarız.”

Arlo ve Wu, Tilki’ye teşekkür ettikten sonra Jaycee’nin peşinden şehre giden yola yöneldiler. Arlo arkasına dönüp baktığında Tilki çoktan gitmişti.

Kayıpyol’un içinden geçen anayol dar bir çamur şeridinden ibaretti. İki üç katlı yıkık dökük binalar sokağa doğru eğilmiş, bazı noktalarda tahta köprülerle birbirlerine bağlanıyordu. Çatıların tepesindeki gıcırdayan yel değirmenleri ile selobantla onarılmış güneş panelleri, elektrik kablolarıyla birbirine tutturulmuştu. Yolun her iki tarafında üzeri yiyecek dolu arabalar ve masalar, çeşitli silahlar ve çerçöp yığılıydı. Arlo’nun gözüne çarpan nesneler arasında daktilolar, demirden hançerler, kızarmış domuzlar, iksir şişeleri, ortaçağdan kalma utlar, bir abaküs,

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

oyuncak bebekler, stres çarkları ve bir de *E. T.* Atari oyun kaseti bulunuyordu.

Satıcılar ve alıcılar arasında akla gelebilecek her tür etnik köken ve geçmişe sahip insan bulunuyordu. Birçoğunun evcil hayvanı vardı: köpekler, tavuklar, tasmaıyla gezdirdikleri iki başlı kertenkeleler... Pazarlıkların çoğu İngilizce olarak gerçekleşiyor gibiydi fakat aksanlarına bakılacak olursa hiçbirisi anadilinde konuşmuyordu.

“Bu insanlar burada mı yaşıyor?” diye sordu Wu.

“Bazıları öyle sanırım,” diye yanıtladı Arlo. Arlo, Gür Ormanlar hakkında bulabildiği az sayıda kaynaktan Gür Ormanlılar –Gür Ormanlar’ın yerlileri– ile Avareler –Gür Ormanlar’a sonradan gelenler– arasındaki ayrımı öğrenmişti. Kayıpyol, görünüşe göre, Gür Ormanlar’daki tek kalıcı yerleşim yeri idi; bu yüzden de yasal olsun olmasın, her türlü ticaretin merkezi haline gelmişti.

Şehrin derinliklerine doğru ilerlerken etraf öyle kalabalıklaşmıştı ki Arlo ayağındaki botları güçlkle görebiliyordu.

“Yankesicilere dikkat edin,” diye uyardı Jaycee.

Arlo o sırada birinin sırt çantasına asıldığını hissetti. Arkasına dönünce kahverengi dişleri dokuz farklı yöne bakan ufak tefek, beyaz saçlı bir kadın gördü. Kadın öne atılarak Arlo’nun ceketini kokladı.

“Bir ruhun yanıdaydın değil mi!” diye tısladı. “Tüylü bir şey. Üstüne kokusu sinmiş.” Gözleri tıpkı onunkiler gibi yeşil ve kahverengiydi. *O da bir ikrub*, diye içinden geçirdi Arlo.

Jaycee birden ikisinin arasına girdi. “Git buradan! Hadi!”

Kocakarı geri adım atmadı. “Senin de üstüne sinmiş. Hâlâ sıcak! Yakında olmalı. Nerede?”

Arlo bir an yolun gerisine, kentin tepesinde Tilki’yle ayrıldıkları noktaya baktı. İhtiyar kadın Arlo’nun bakışlarını takip

etti. Gülümseyerek dişlerinin arasından bir ıslık çaldı. Kirli kapüşonlular içinde, ondan daha genç iki kadın yanında belirdi. *Kızları olabilir mi?* diye merak etti Arlo.

“Kafesleri alıp gelin kızlar! Ekmeğimizi bulduk.” Bunun üzerine üç kadın kalabalığı yarıp geçerek şehrin dışına doğru yol aldılar.

“Tilki’yi uyarmamız gerekir mi?” diye sordu Wu.

“Buralarda durmayacağım demişti,” diye karşılık verdi Arlo. “Ona bir şey olmaz.” Arlo bunu kendinden pek de emin olmadan söylemişti. “Hadi. Baykuş ile yılanı bulmamız gerek.”

“Sizi götürebilirim,” dedi arkalarından ince bir ses. “Baykuş ve yılanın yanına. Sizi götürebilirim.”

Ses genç bir kıza aitti. Öyle kısa boylu bir kızdı ki Arlo ilkin onu göremedi. Beş yaşından daha büyük olamazdı. Çizgi filmde fırlama kedili pijamaları, mor yağmur çizimleri ve düz siyah saçlarının çoğunu örten bir Cleveland Browns’ şapkası giyiyordu.

“Nerede olduklarını biliyor musun?” diye sordu Arlo. “Baykuş ile yılanın yerini.”

Kız daha yanıt veremedi Wu atıldı: “Aradığımız şey bir kimera mı? Yarı baykuş yarı yılan gibi?”

Şimdi kızın kafası karışmışa benziyordu.

“Dinle bak,” dedi Jaycee. “Bizi onlara götürebilirsene sana bir çikolata veririz.” Jaycee montunun cebinden bir enerji barı çıkardı. Küçük kızın gözleri ışıldadı.

“Aslında çikolatadan ziyade enerji barı diyebiliriz,” dedi Wu.

Jaycee ona doğru delici bir bakış atınca, “Ama tadı çok güzeldir,” diye hızla ekledi Wu. “Tıpkı çikolata gibi.”

* Cleveland merkezli bir Amerikan futbolu takımı. (çn.)

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

Arlo kıza odaklandı: “Bizi baykuş ve yılanı götürebilir misin?”

Kız karşılık olarak Arlo’nun elini tutup yolu göstermeye koyuldu. Kalabalığın arasında zorlanmadan, hızla ilerliyordu. Arlo’nun birkaç kez arkasına dönüp Jaycee ve Wu’nun onlara yetişip yetişemediğini kontrol etmesi gerekti.

Bir süre sonra anayoldan ayrılıp dar bir sokağa saptılar. Burada ağır bir yağ kokusuyla etrafa yayılan duman Arlo’nun gözlerini yaktı. Derken kız, menteşeleri yerinden ayrılmak üzere gibi görünen bir kapının önünde aniden durdu. Yüz metreden fazla bir mesafe yürümemişlerdi.

“Burası,” diye işaret etti kız.

“Baykuş ve yılanın yeri burası mı?” diye sordu Arlo. “Onları burada bulabilir miyiz?”

Bu doğru olamazdı. Bina, Kayıpyol standartlarına göre bile şaibeli görünüyordu. Sakalında kustumuk olan, her tarafı dövmele bir adam, yarı baygın bir vaziyette duvara yaslanmıştı. Yanında durduğu çamur birikintisinde birkaç insan dişi görülebiliyordu. Arlo kapının arkasından müzik ve kavga sesleri duydu.

Arlo, baykuş ve yılanı bu taşra barında değil de bir tür mabet, tapınak veya mistik bir kütüphanede bulmayı bekliyordu. Wu ve Jaycee onlara yetiştiğinde Arlo kötü haberi verdi: “Kızın yolu bildiğini sanmıyorum.”

“Biliyor,” dedi Jaycee. Kapının üzerindeki elle boyanmış tabelayı işaret ederek:

BAYKUŞ İLE YILAN

Arlo, *Hayvan veya ruh değilmiş*, diye içinden geçirdi. *Yer adıymış.*

Jaycee kıza söz verdiği protein barını uzattı. Arlo, kızın ödülünü açıp mideye indirmesini bekliyordu ama kız pake-ti alıp şapkasının altına soktu. Sonra kapıyı itip açarak içeri girdi.

Arlo, Jaycee ve Wu kapı kapanmadan önce eğilip hızlıca içeri göz gezdirdiler. Burası, bira muslukları, neon tabelaları ve yer-deki talaş katmanıyla kesinlikle bir bardı. Müzik kutusundan, Tamirci Mitch'in sevdiği türden taşra müziği yayılıyordu.

"Atlasın böyle bir barda ne işi olur?" diye sordu Wu.

"Hadi öğrenelim," dedi Jaycee, onları geçip içeri girerken. Arlo ile Wu bir an bakıştıktan sonra onu takip ettiler.

Henüz öğlen olmamasına rağmen, Baykuş ile Yılan müda-vimlerinin saatlerdir içki içip kumar oynadıkları belliydi. Para ya da poker fişleri yerine, çok daha değerli şeyler üzerine kumar oynuyorlardı: ruhlar. Arlo, Ötedünyalıların Yazdiyarı'na iner-ken kullandığı fener boyutundaki cihazları hemen tanıdı.

"Bunlar tuzakçılar," diye fısıldadı Wu'ya. "Önlerindeki şey-ler kafes."

O sırada bir adam kartlarını açıp gösterdi, belli ki eli kazan-mıştı. Kazancını toplamaya yeltendiğinde, rakibi aniden ma-sayı tutup tersine çevirdi. Yalnızca iki adam değil, barın yarısı ciddi bir kavgaya tutuşurken Arlo, Wu ve Jaycee geri çekilip duvara yaslandılar.

"Siz!" diye bağırdı barın öbür ucundaki bir kadın. Arlo sesin geldiği yöne bakınca kırk yaşlarında, deri pantolon ve asker ye-şili kanvas bir ceket giymiş Asyalı bir kadın gördü. Küçük kızın yanında durmuş protein barını elinde tutuyordu. "Çocuğuma ne diye çikolata veriyorsunuz?!"

Etrafındaki kavgaya pek aldırış etmeden dosdoğru onlara doğru geliyordu. Önüne iriyarı bir adam çıkınca onu ustalıkla

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

döndürüp gerisin geri kavganın ortasına itti. Sonra dikkatini yeniden üçlüye yöneltti.

“Aslında o bir protein barı,” dedi Wu.

Kadın şimdi tam önlerinde duruyordu. Ayağındaki topuklu botlara rağmen boyu Arlo’ya zar zor yetişiyordu. Yine de inanılmaz derecede korkutucu bir kadındı. “Kızımın soyaya alerjisi var.”

“Benim de,” dedi Arlo. “Bunun içinde soya yok. İçindekilere bakabilirsiniz.”

Kadın şüpheyle gözlerini Arlo’nun gözlerine kilitledi. Arlo gibi gözleri iki farklı renkteydi: biri mavi, biri kahverengi. Sonra dikkatini protein barına çevirdi. İçindekiler kısmına bakıyordu. O sırada sarhoş kavgacılarından biri müzik kutusuna çarptı. Müzik kutusu kıvılcımlar saçarak paramparça oldu. Müzik durdu. İşte bu, bardağı taşıran son damlaydı.

“Yeter!” diye bağırdı kadın. Sonra bir parmağını başının üzerine kaldırıp döndürdü.

Bunun üzerine barın içinde aniden büyük bir rüzgâr çıktı ve kavgacıların tamamını yerden kaldırdı. Sonra kapı açıldı ve kavgacılar birer birer, bağırsı çağrıs içinde sokağı fırlatıldı. Son kavgacı da bardan çıktığında kadın nihayet elini indirdi. Rüzgâr dindi. Bar şimdi ürkütücü derecede sessizdi.

Kadın protein barını odanın öbür ucunda bekleyen kızına fırlattı. Ayrıca Arlo’nun tahminine göre, *Yarısı şimdi, yarısı yemekten sonra, anlamına gelen Çince bir şeyler de söyledi.* Kız karşılık olarak sızlandıysa da annesi dediğim dedikçiydi. Sonunda kız odadan çıkıp gitti.

Kadın şimdi bardaki hasarı inceliyordu. Kırık müzik kutusunun yanı sıra, tüm masa ve sandalyeler yerle bir olmuş, her taraf bira bardağı parçalarıyla kaplanmıştı.

“Etrafı toplamanıza yardım etmemizi ister misiniz?” diye sordu Arlo, kadının gözüne girme çabası içinde.

“Hayır,” dedi kadın kestirip atarak. “İlk defa başıma gelmiyor.” Kadın bar tezgâhına üç kere tıklattı. Ardından Arlo, masa ve sandalyelerin sanki düşüp yeniden ayağa kalkan hayvanlar gibi, bir bir dönüp düzelmelerini seyretti. Görünmez eller bardak parçalarını süpürüyor, havada asılı duran parçalar tamir oluyordu. Tamir olan bardaklar tezgâhın arkasına doğru süzülüp raftaki yerlerini bularak sıra sıra dizildiler. Otuz saniyeden kısa bir süre içerisinde, barın büyük çoğunluğu eski haline dönmüştü.

Jaycee bile bu pratik sihir gösterisinden etkilenmişe benziyordu.

“Bunu sen de yapabilir misin?” diye sordu Arlo’ya.

Arlo bunu yapamazdı ama nasıl yapıldığını bildiğinden emindi. “Her şeye bağlı bir ruh mu var?” diye sordu kadına.

“Her şeye değil,” diye yanıtladı kadın, müzik kutusunu işaret ederek. “Bunun tamiri epey zorluk çıkaracak. En iyisi yerine yenisini almak olabilir.” Sonra Arlo’ya daha yakından, ilgiyle baktı. “Ben Zhang. Senin adın ne?”

Oba üyeleri, Arlo’nun gerçek adını kullanıp kullanmayacağını yolculuk planının ilk aşamalarından itibaren tartışmıştı. Arlo’nun adının Hadryn veya bir başkası tarafından anılmış olma ihtimali yüksekti. *Kime güvenilebileceğini bilemezsin*, diye uyarmıştı Indra.

“Daniel,” dedi Arlo. (Daniel aslında göbek adıydı.)

“Söyle bakalım Daniel, derdin nedir?” diye sordu Zhang. “İkruh olduğun açık ama buralı değilsin.”

“Nereden anladınız?”

“Çünkü hayatın boyunca görmüş olman gereken şeyler seni hayrete düşürdü. Turist olduğunuz her halinizden belli.”

ARLO FINCH: Gölgeleler Krallığı

Jaycee sabırsızlanmaya başlamıştı. “Bir atlas arıyoruz.”

Zhang şaşırması numarası yaptı. “Burada bir atlas olabileceğini nereden çıkardınız?”

“Bir dost, sizde olduğunu söyledi,” dedi Wu.

“Peki, bu dostunuz atlası kullanmanın ne kadar pahalı olduğunu da söyledi mi? Çünkü ilk defa kullananlar için ücret nakit elli bin dolar.”

“Bizim hiç paramız yok,” dedi Arlo.

“Öyleyse konuşacak bir şeyimiz de yok.” Zhang kemerine bağlı duran bezi alıp masaları silmeye koyuldu.

“Nakitten daha iyi bir şeyimiz var,” dedi Wu.

“Bitcoin demeyin.”

Arlo sırt çantasını çıkardı. “Çok kıymetli. Büyük bir şey.”

Zhang’ın dikkatini çekmişti. “Gerçekten mi? Görelim bakalım.”

Arlo çantanın fermuarını açıp beceriksiz hareketlerle içinden koli bandıyla kaplı bir bowling topu çıkardı. Sert olmakla birlikte top sanki plastik bir kabuktan ibaretmişçesine son derece hafifti. Arlo topu bir elinde tutup üzerindeki bandı kaldırıncaya kırmızı-altın parıltılı yılan derisi belirdi. Arlo’nun bandı çekmesiyle kabuğun yüzeyi iyice gerilmişti.

Arlo, bandı açmaya devam etti. Son parçayı da çekmesiyle top yere düştü ve Arlo’nun ayağını sıyrıp geçti. Top havaya fırladığında bandın bir ucunu hâlâ elinde tutan Arlo’nun, kolunu da kapıp götürüyordu. Bunlar helyum balonları gibiydi ama çok daha güçlüydü. Yılanların uçmasını sağlıyorlardı.

“Nereden buldunuz bunu?” diye sordu Zhang.

Tilki, yolu Arlo ile Mavi Oba’ya tarif etmişti etmesine ama pulu ele geçirme işi, Gür Ormanlar’da yorucu bir rotayı aşp,

engebeli bir dağın tepesine çıkan bir mağaradan geçmelerini gerektirmişti. İçeri girdikten sonra mağaranın tepesinden pulu almaları birkaç saat sürmüştü; bunun için Arlo'nun bir insan piramidine tırmanması gerekmişti. Dev uçan yılan yuvasına dönmeden yalnızca birkaç dakika önce oradan çıkabilmişlerdi.

Arlo, Zhang'ın bunları bilmesini istemiyordu. "Bir mağara-da," diye yanıt verdi.

"O halde, atlası görebilir miyiz?" diye sordu Jaycee.

Zhang pulu eline aldı, sedefli yanardönerliğine hayranlıkla bakıyordu. Tepkisine bakılırsa, pulun değerinin az önce talep ettiği elli bin doların çok daha üzerinde olduğu açıktı.

"Anlaştık."

4

ATLAS

ÇAM DAĞI İLKOKULU'NDA OKUYAN ARLO VE ARKADAŞLARI, kütüphanecinin dolabında kilitli tuttuğu doğaüstü bilgi kaynağı *Culman'ın Kayda Değer Yaratıklar Kitabı*'na sık sık başvurmuşlardı.

Arlo, atlasın bu kitaba benzer bir şey olduğunu hayal etmişti: dünyanın dört bir yanındaki çeşitli konumları listeleyen ciltli bir kitap. Muhtemelen kabartmalı deri kapaklı, aşırı büyük bir kitaptı. Sayfalarının kenarları altın yaldızlı olabilirdi.

Arlo hiç bu kadar yanılmamıştı.

Zhang kısa bir koridorun sonunda ağır bir demir kapının kilidini açtı. Sonra içeriye elini uzatıp ışık düğmesini çevirdi. Yavaşça aydınlanan sıra sıra tozlu ampuller buranın ne denli büyük olduğunu açığa çıkarıyordu. Burası bir spor salonundan daha büyüktü. Belki de bir okuldan bile büyüktü.

Kaba ahşap raflar bir labirent gibi, sıralar halinde uzanıyordu; her raf bir harf ve sayıyla etiketlenmişti. Etiketler, rafta

bulunan nesneyle ilişkili görünüyordu: paslanmış bir bisiklet, kırık bir şişe, bir mezarlık meleşti.

“Burası IKEA’nın depo alanına benziyor,” dedi Wu. “Çok, çok garip bir versiyonu gibi.”

Arlo, bu devasa odanın Baykuş ve Yılan’ın sınırları içinde olduğunu tahmin ediyordu. Gür Ormanlar’da mesafeleri kestirmek mümkün değildi. Güçlü büyülerin bir binanın içerisine fazladan birkaç dönüm sıkıştırabilmesi gayet makul görünüyordu.

Zhang, düzinelerce minik çekmecesini olan bir dolabın üzerinde duran masa lambasını yaktı. “Tam olarak nereye gitmeye çalışıyorsunuz?” diye sordu.

Arlo tüm detayları bilen ablasına döndü.

“Guangzhou’nun kuzeyinde bulunan bir park,” diye açıkladı Jaycee. Elindeki kâğıtları kadına uzattı. Şehrin haritasını internette bastırıp parkı kırmızı kalemle daire içine almıştı.

“Daha önce buraya gittiniz mi?” diye sordu Zhang. “Gerçek bir ormandan mı bahsediyoruz? Birkaç ağaç işimizi görmez. Sık bir orman olması lazım.”

“İki ay önce oradaydım. Ve evet, parkın anayolundan çıkınca insan şehirde olduğunu unutuyor.”

Zhang bu cevapla tatmin olmuş görünüyordu. Dolabın çekmecelerinden birini açtı ve içinde bulduğu kartları karıştırıp bir şeyler aramaya koyuldu.

Bu sırada Arlo ve Wu da en yakındaki rafı incelemeye başladı. Raftaki her nesneye mumlu ipe, sararmış bir kâğıttan ibaret olan etiketler tutturulmuştu. Plastik bir kazoonun üzerinde Arlo el yazısıyla yazılmış şu açıklamayı okudu:

1/20/87 kırık bir taş duvarın kuzeybatısı

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

Wu, Arlo'ya küflü bir oyuncak dinozorun üzerindeki etiketi gösterdi:

8/4/70 nehrin ortasında bir ada

“Bunlar nedir böyle?” diye fısıldadı Wu.

Arlo'nun hiçbir fikri yoktu. Nesnelerin arasında belirgin bir bağlantı yok gibiydi ve hiçbirini kıymetli görünmüyordu. Peki öyleyse niçin etiketlilerdi? Kapı neden kilitliydi?

“Belki burası bir müzedir,” diye fısıldadı Arlo.

“Belki de eşya istiflemeyi seven bir tiptir.”

Zhang onlara baktı. “Hiçbir şeye dokunmayın!” diye bağırdı.

Her ikisi de dönüp, “Affedersiniz!” diye bağırdılar.

Bu kadar büyütülecek ne var ki? diye merak etti Arlo. *Neden hiçbir şeye dokunmamızı istemiyor?* Sormaktan bir zarar gelmeyeceğine karar verdi: “Bütün bunlar nedir?”

“İnanılmaz... Siz gerçekten turistsiniz.” Zhang çekmecedan bir kart çıkardı, belli ki aradığı kart buydu. Sonra eliyle tüm odayı işaret etti. “Bu, aradığınız atlas.”

Arlo'nun kafası en az Jaycee ve Wu kadar karışmıştı. “Atlas'ın bir kitap olduğunu sanıyordum.”

“Nasıl kitap olabilir? Gür Ormanlar'ı haritalayamazsınız. Yalnızca bilinen bölgeleri arasında gezinebilirsiniz.”

Bu Arlo'ya mantıklı geldi. “Peki o zaman daha önce hiç gitmediğiniz bir yere nasıl gidebilirsiniz?”

Arlo, Zhang kızıyor mu yoksa eğleniyor mu kestiremiyor-du.

“Daniel, dostum. Bu yüzden buradasınız ya, değil mi?” Seçtiği kartı havaya kaldırıp gösterdi. “Beni takip edin.”

Zhang rafların arasından bir sağa bir sola dönüp yolu göstererek onları nihayet tepedeki ışıkların söndüğü karanlık bir bölüme götürdü. Hızlı bir hamleyle art arda üç kere parmak ışığı çakarak etiketleri okumak için yeterli aydınlığı sağladı: “R17. R18. R19.”

Uzanıp raftaki Rubik küpünü eline aldı. Küp karmakarışık haldeydi ve renkli çıkartmalardan en az biri soyulmuştu. Zhang etiketi, bulduğu kartla karşılaştırarak kontrol etti. “Evet. Parkınız bu.”

Küpü Arlo’ya uzattı. Arlo’nun kafası karışmıştı. “Bunu çözmem mi gerekiyor?”

“Ben çözebilirim,” diye atıldı Wu. “Üç dakika içinde yapabilirim.”

“Hayır. Öyle bir şey değil.” Küpü geri aldı. “Bu Rubik küpü bir işaret. Bir sebepten ötürü Gür Ormanlar’ın girişlerinden birinin yakınına düşmüş. Belki birisi düşürdü – her neyse. Sonra Gür Ormanlar’dan gelen enerjinin bir kısmı içine sızacak kadar uzun süre düştüğü yerde kaldı.”

Zhang, rafları aydınlatmak için farklı yönlerle doğru üç parmak ışığı daha gönderdi. “Buradaki her şey dünyanın bir tarafından geldi. Hepsi de dünyadan minik bir parçayı beraberinde taşıyor. Bu nesnelere odaklandığınızda nereden geldiğini hissedebilir ve oraya giden yolu bulmak için bunu kullanabilirsiniz.”

Küpü yeniden Arlo’ya uzattı. Arlo küpe baktı, Süpermen’in lazer görüşüyle yaptığı gibi odaklanmaya çalışıyordu.

“Öyle değil. Aman. Çok saçmaydı.” Elini Arlo’nun elinin altına götürdü. “Nesnenin kendisini düşünmeyi bırak. Çevresindekileri düşün. Nerede olmak istediğini.”

Arlo kadının ne kastettiğini anladığından emindi. Gür Ormanlar’da yolunu bulmak için de *şabalamak* yerine daha çok

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

tepki vermesi gerekiyordu. Zorlayarak olacak bir şey değildi. Zaten orada bulunan yolu takip etmesi gerekiyordu.

Parmak ışıkları sönerken Zhang karanlığın içinde kayboldu. Arlo gözlerini ve zihnini açık tuttu. Rubik küpünün soğuk plastiğini elinde hissedebiliyordu. Nefesini duydu. Vücudunun ağırlığını hissetti.

Hava titreşti. Soğuktu.

Uzakta bir kuş ötüyordu. Su damlıyordu.

Toprağın onu taşıdığını hissetti. Yalnızca birkaç santim altında solucanlar toprağı eşeliyordu.

Bunu nasıl bilebiliyorum?

Çıkartmalarından biri gevşemişti. Boşluktan içeriye çiğ damlası girdi.

Geceydi. Tepesinde ağaclar yükseliyordu. Onların da ötesinde, ay. Her şey maviydi.

“Orada mısınız?” diye sordu Zhang. Arlo onu göremiyordu ama elini hissedebiliyordu. Hâlâ depoda olduğunu fark etti. *Atlas’ta.*

“Buradayım,” diye yanıtladı. “Oradayım. Evet.”

“İyi bak. Gerçekten bildiğine emin ol. Hisset. Tanıdık bir yer haline gelmeli.”

Arlo dikkatini yakınında bulunan bir ağaca yönlendirip sert kabuğunu incelemeye koyuldu. Sonra birkaç metre ötede çağıldayan ufak pınarı fark etti, kayaların arasına sokulan gümüş bir kurdeleyi andırıyordu.

Islak toprağın, çürüyen yaprakların ve uzaktaki araba egzozunun kokusunu duydu. Dallara konan kuşların ağırlığını hissetti.

“Hey!” Bu, ablasının sesiydi. Yakında ama aynı zamanda uzaktaydı. “İyi misin?”

“İyiyim.”

“İyi görünmüyorsun.” Sesinde Arlo’nun daha önce hiç duymadığı bir tını vardı. “Her ne yapıyorsan yapmayı bırak.”

“Ablan haklı,” dedi Wu. “Bir anda buz tuttun.”

Ona dokunuyorlarsa bile Arlo bunu hissetmiyordu. Onun yerine, ayaklarının altındaki soğuk toprağı, tepesine düşen yağmur damlalarını ve kaçamadığı kavurucu güneşin sıcaklığını hissetti. Küpün çıkartması gitgide soyuluyordu, her geçen gün ve gece, gün ve gece ve

düşüyordu şimdi
arasından
içine doğru

Nefes nefeseydi. Karanlıktı. Bir şey onu boğuyordu. Nefes alabilmek için büyük bir mücadele veriyordu. Kalbi öyle şiddetle atıyordu ki kaburgaları acıyordu.

Dirseklerinden destek alarak kalkıp oturdu. Jaycee ve Wu dizlerinin üzerindeydi. Ablası ağlıyordu.

“Ne yapıyorsun?!” diye sordu Arlo. Sesi boğuk çıkmıştı.

Jaycee üzerine atılıp ona sıkıca sarıldı.

“Dostum, kendinden geçtin,” dedi Wu. “Gözlerin yuvalarında döndü. Bembeyazlardı. Sonra kalbin durdu. Birkaç dakikadır kalp masajı yapıyoruz.”

Jaycee şimdi kardeşine vuruyordu.

“Öldün sandım!”

“İyiyim,” dedi Arlo. “Gerçekten.” Ablasının onun için bu kadar endişelendiğini görmek çok tuhaftı. On üç yıldır hiç böyle bir şey görmemişti.

ARLO FINCH: Gölgeleler Krallığı

Arlo bakışlarını Jaycee'den Zhang'a kaydırđı; kadın onun yaşadığını gördüğüne ne sevinmiş ne de üzölmüş görünüyordu. "Ne oldu?" diye sordu Arlo.

"Sana nesnenin *çevresindeki* alana bakmanı söyledim, nesneye *dönüşmeni* değil." Rubik küpünü tuttu. "Bu, plastikten ibaret. Canlı değil. Küpün içine girersen pek uzun yaşamazsın."

Zhang küpü raftaki yerine geri koyup etiketini görünecek şekilde düzeltti.

Wu ve Jaycee, Arlo'nun ayağa kalkmasına yardım etti. Biraz sersemlemiş hissetse de kendinden emindi.

"Millet, oraya nasıl gideceğimizi biliyorum."

— 5 —

MADEN GOBLİNLERİ

KAMP ATEŞİ OLMAYAN BİR KAMP, kulağa büsbütün yanlış geliyordu.

Saat neredeyse sekizdi, gece karanlıktı ve geride kalan Mavi Oba üyeleri, Indra'nın evden getirdiği üç elektronik mumun çevresinde oturuyorlardı. Turuncu LED ışıklar oldukça ikna edici bir şekilde titreşiyordu ama yine de...

“Berbat,” diye ilan etti Julie. Herkes aynı fikirdeydi.

Tıpkı sahte kamp ateşi gibi, sahte kampları da yemek pişirme denemelerinden başlayarak tam bir fiyaskoydu. Gazlı ocak, burgu makarna haşlamak için su kaynatma konusunda etkiliydi; ancak diğer her şeyi ya kömür haline getiriyor ya da çiğ bırakıyordu. Pürmüzle yemek pişirmeye benziyordu. Oba üyeleri sonunda makarnayı sade yemeye ve yarı pişmiş sosu uzaktaki ölü bir ağacın altına gömmeye karar vermişlerdi.

“En azından sosun ağacı öldürmeyeceğini biliyoruz,” dedi Connor.

ARLO FINCH: Gölgeleler Krallığı

Marshmallow'lu bisküvilerin bile tadı tuhaftı.

“İs tadı olmayınca hiçbir şeye benzemiyor,” diye görüşünü belirtti Jonas. “O olmadan yapış yapış bir şey.” Normalde üç dört tane bisküvi yiyen oba üyeleri birer tane yemekle yetinmişti.

Bulaşıklar yıkanmıştı. Ayıların erişememesi için yiyecekleri bir ağacın dalma astılar. Bütün işler bitmişti ancak eyalet çapındaki ateş yakma yasağından ötürü, önlerindeki birkaç saati kamp ateşini dallarla karıştırarak geçiremeyeceklerdi. Hava aslında o kadar soğuk değildi ama ateş olmayınca vakit geçmiyordu. Sessizlik rahatsız ediciydi.

Indra saatine baktı. “Şimdiye Kayıpyol’a varmış olmalılar. Belki de Guangzhou’ya gidiyorlardır.” Kamp alanına giren birileri olursa diye Arlo, Wu ve Jaycee hakkında özellikle pek konuşmamışlardı.

“Çin’e vardıklarında bize haber verecekler mi?” diye sordu Jonas.

“Acil bir durum olmadıkça sanmıyorum,” diye yanıt verdi Connor. “Wu’nun telefonunu bile açmaması gerekiyor.”

“Peki ya bizim onlara ulaşmamız gerekirse?” diye sordu Julie. “Bizim tarafımızda bir şeyler ters giderse? Asla haberleri olmaz.”

“Onların derdi onlara yeter zaten,” dedi Indra. “Arlo’nun babasını bulup buraya getirmeye odaklanmaları gerekiyor.”

Bir dijital saatin biptemesi duyuldu. Connor saatinin alarmını kapatıp montunun cebinden bir hap kutusu çıkardı.

“Ne kadar süre daha ilaç alman gerekiyor?” diye sordu Jonas.

“Emin değilim,” dedi Connor. “Belki sonsuza kadar.”

Geçen yaz kampında Connor, ciddi derecede enfekte olmuş dalağı yüzünden helikopterle hastaneye götürülmüştü. Aşağı yukarı iyileştiği söylenebilirdi ancak mikroplardan kaçınmak

için fazlasıyla dikkat etmesi ve doktoru izin verene kadar ağır kaldırmaması gerekiyordu.

“Ameliyat ne kadara mal oldu?” diye sordu Jonas.

Indra, Connor’ın yerine alınmıştı. “Bunu soramazsın. Kabalık etme.”

“Neden kabalık olsun? Merak ediyorum. Artı, helikopter masrafı. Onu da ailenin mi ödemesi gerekti?”

Indra tekrar araya girdi: “O nereden bilsin!”

Connor şişesinden bir yudum su alıp ilacı ağzına attı. Yutması bir saniye sürdü. “Çok pahalıya mal oldu. Sigorta bir kısmını karşıladı ama ailemin de ödemesi gerektiğini biliyorum.”

“Neyse ki ailen zengin,” dedi Julie. Sessizlik daha da sessizleşti.

Cunningham ailesinin zenginliği Çam Dağı’nda sıklıkla tartışılan bir konuydu ama asla aile üyelerinin önünde konuşulmazdı. Connor ve ağabeyinin kamp ekipmanları, gösterişli olmasalar bile her zaman son modeldi. Aileleri her sene yeni bir spor arazi aracı alırdı ve valelerin botlarınızı giymenize yardım ettiği tatil yerlerinde kayak yapmaya giderlerdi.

Cunninghamlar’ın servetini konuşanlar genelde onun miktarını değil, kaynağını merak ederdi. Aile vadide yüz dönümden fazla araziye sahipti; ancak belediye meclisinden birinin söylediğine göre, on yıl önce vergilerini ödemeyi geciktirdikleri için iflasın eşiğine gelmişlerdi.

Ardından şans yüzlerine gülmüş ve servetlerinin akıbeti önemli ölçüde değişmişti. Bazıları, arazilerinde bulunan uzun süredir terk edilmiş madenlerden birinde nükleer atık depolamak için bir anlaşma yaptıklarını iddia ediyordu. Diğerleri ise yeni bir altın madeni bulduklarını ve gizlice altın çıkardıklarını öne sürmüştü. Ancak on senedir kimse onlara bunu doğrudan

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

sormaya cesaret edememişti. Ta ki Jonas Delgado sessizce fısıldaşana kadar:

“Sahi, ailen nasıl bu kadar zengin?”

Indra bunun onları ilgilendirmediğini söyleyerek itiraz etmek üzereydi ki Connor onu durdurdu. Belli ki o da bir süredir bu konuyu düşünüyordu.

Konuya girmek için en iyi yolu bulması biraz zaman aldı. “Size Katie’yle Gür Ormanlar’da kaybolduğumuzu anlatmıştım, hatırlıyor musunuz?”

Hepsi başını salladı. Connor ve kuzeni Katie küçükken İnce Boğaz’da ailecek kamp yaptıkları bölgeden uzaklaşıp kendilerini Gür Ormanlar’da bulmuşlardı. Cadının oyununa gelmişlerdi – Mavi Oba’nın Ateş Vadisi’nde karşılaştığı orman cadısının ta kendisi! Genç Connor üç haftanın sonunda ailesine geri dönmüştü. Ne var ki kuzeni Katie Ötedünyalıların yanında kalmıştı. Şimdi kendisine Rielle diyordu. Yılda iki defa Çam Dağı’na gelip ailesini ziyaret ediyor fakat bunun dışında Diyar’da yaşıyordu.

“Rielle ziyarete geldiğinde yanında bir şeyler getiriyor,” diye devam etti Connor.

“Ne tür şeyler?” diye sordu Jonas.

“Çoğunlukla altın. Gümüş. Bazen elmas.” Connor ne daha fazla ayrıntıya girdi ne de açıklama yaptı; kelimelerin karanlıkta süzülmesine izin verdi.

Indra onu doğru duyduğundan emin olmak istedi.

“Kuzenin size Diyar’dan altın mı getiriyor?”

“Görünüşe göre bu, Ötedünyalılarla yaptıkları anlaşmanın bir parçası.”

Indra ısrar etti: “Ötedünyalılarla *kimin* yaptığı anlaşma?”

“Onun ailesi, benim ailem. Hepsi.”

Connor'ın bunu yüksek sesle söylemekten rahatsız olduğu belliydi. Bir yandan da artık bu sırrı saklamak zorunda olmadığı için rahatlamış görünüyordu.

“Demek ailen Ötedünyalılarla karşılaştı?” diye sordu Indra. “Bunu Arlo'ya söylemen gerekirdi, sence de öyle değil mi? Ötedünyalıların gerçekte neyin peşinde olduğuna dair bilgileri olabilir.”

Connor savunmaya geçti. “Hayır. Ailemden kimsenin onlarla karşılaştığını sanmıyorum. Yani, Rielle dışında kimsenin.”

“O zaman anlaşılmayı kim yaptı?” diye sordu Jonas.

“Unutmayın, ben o zaman çok küçüktüm. Bütün bunların bir parçası değildim. Ama anladığım kadarıyla bazı –bizim gibi– Ötedünyalılarla çalışan insanlar var. Arabulucu gibiler. Sanırım hükümet için çalışıyorlar.”

Bu fikir Jonas'ın ilgisini çekmişti. “Diyar'dan gelen uzaylılarla ilgilenen gizli bir devlet kurumu.”

“Onlar uzaylı değil,” dedi Connor.

Jonas kararlıydı. “Kelimenin tam anlamıyla dünyanın dışından geliyorlar. Bence uzaylı sayılırlar.”

Bu sırada Julie hâlâ duyduklarına anlam vermeye çalışıyordu.

“Bir saniye, yani şimdi ailen madende nükleer atık *saklamıyor mu?*”

Connor gülümsedi. “Hayır.”

Indra, Rielle meselesini kapatmaya henüz hazır değildi. “Kı-sacası, ailen, kuzeninin karşılığında Ötedünyalılardan para alıyor. Bu çılgınlık.”

“Orada isteği dışında tutulmuyor ki...” Connor, Indra'nın itirazını önemsiz göstermeye çalışıyordu. “Rielle orada kalmak istedi.”

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

“Daha dört yaşındaydı! Dört yaşında bir çocuk ne istediğini nereden bilebilir?”

“Anlamıyorsun! Katie, Riellenormal değildi. Her zaman tuhaftı.”

Indra o kadar heyecanlıydı ki ayağa kalktı. “Ne yani, tuhaf diye, bırakalım onlar uğraşsın mı dediniz? Neden bütün tuhaf insanları onlara vermiyoruz öyleyse?”

“Bunu ben yapmadım Indra!” diye onu tersledi Connor. “Benim seçimim değildi!” Öfkesine yenik düşmenin utanç içinde, sakın bir ses tonuyla yeniden açıklamaya koyuldu: “Bakın, bu kararı ben vermedim, yetişkinler verdi. Ama bunu neden yaptıklarını anlıyorum. Bazen iki kötü seçenek arasında seçim yapmanız gerekir.”

“Hangi iki seçenek? Kızını vermemek ve iflas etmek mi?”

“Beni seçtiler, tamam mı? *Onun* yerine *beni* seçtiler. Öte-dünyalılar her ikimizi de ellerinde tutuyordu; ailemin beni geri almasının tek yolu, Rielle’in orada kalmasına izin vermektir.” Connor gözyaşlarını sildi. “İşte böyle.”

Herkes uzun bir süre sessiz kaldı. Yine kamp ateşinin işlerine yarayabileceği bir andı bu; hiçbir şey söylemeden dik dik ateşe bakabilirlerdi.

“Gerçekten çok üzgünüm Connor,” dedi Indra.

“Önemli değil. Ne demek istediğini anlıyorum. Kuzenim gittiği için ailemin zengin olması tuhaf bir durum. Biri öldüğünde sigortadan para almak gibi. Aynı anda hem kötü hem iyi.”

Jonas elini kaldırıp onları susturdu. “Duyuyor musunuz?”

Kulak kesildiler. Karanlıkta bir yerden bir gümbürtü, ardından bir gıcırtı duyuldu. Bir hayvan mıydı? Ağaçların arasından gelen rüzgâr mıydı?

Sonra küçük kıkırdamalar duydukları an hemen anladılar...

“Maden goblinleri!” dedi Julie sızlanarak. Maden goblinleri, Kayalık Dağları’nda sıklıkla karşılaşılan yaramaz yaratıklardı. Bir asır önce madenciler, onları bazı ölümcül maden kazalarından sorumlu tutmuştu ancak İzci Elkitabı’na göre büyük ölçüde zararsızlardı. En kötü ihtimalle alet çalma ve ip çözme gibi zararlı davranışları vardı.

“Sorun yok,” dedi Connor. “Kalkanlar onları dışarıda tutar.”

Tam o an, sanki cevap gibi, bir gümbürtü ve ardından gülüşmeler duyuldu.

Mavi Oba’nın dört üyesi de aynı anda ne olduğunu anladı: “Yemekler!” İzci kurallarına göre, içinde yemek bulunan çantayı, tüm malzemeleriyle birlikte, kamp alanından epey uzakta bir ağaca asmışlardı. Ne yazık ki bu ağaç, koruma kalkanının dışında kalıyordu.

Dört izci de ayağa fırlayıp yiyeceklerini korumak için koşmaya başladı. Ay neredeyse dolunay halindeydi, bu yüzden kıkır kıkır gülererek ağaçtan ağaca atlayan minik yaratıkları fark etmek zor değildi. Sivri kulaklı, tüysüz maymunlara benziyorlardı. İçlerinden biri büyük bir kask niyetine başına bir tencere geçirmişti. Önünü göremediği için ağaçlardan birine tosladı. Diğer ikisi de marshmallow’ları mideye indiriyordu.

Mavi Oba üyeleri, kozalak ve parmak ışıklarıyla goblinleri korkutup kaçırmayı başardılarsa da dağıttıkları yiyecekleri toplamaları yaklaşık on beş dakikalarını aldı. Elmalar ısırık içindeydi ve kahvaltı için getirdikleri yumurtalar paramparçaydı.

“Yumurtaları şimdi pişirsek mi?” diye önerdi Jonas.

“Ben yerim,” dedi Indra. Hayal kırıklığına yol açan makarnadan sonra, ikinci bir akşam yemeği harika bir fikirdi. Yiyecek çantasını kamp alanına geri götürdüler.

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

Kamp alanında, mum ışığında, onların yaşlarında genç bir kız duruyordu. İşlemeli, ipek bir paltosu, gümüş küpeleri ve başında mücevherli ince bir tacı vardı. Arlo gibi, gözleri farklı renkteydi: biri yeşil, biri kahverengi.

İndra bu kız daha önce hiç görmemişti ama kim olduğunu hemen anladı: “Sen Rielle’sin, değil mi?”

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu Connor. Onu bir kuzen, hatta bir arkadaş gibi bile selamlamamıştı.

Rielle yalnızca dördünü gördüğüne şaşırılmış görünüyordu. “Arlo nerede?”

Mavi Oba üyeleri birbirlerine bakarak sessizce anlaştılar. Açıkça işkillenen Connor’ın yanıt vermesini beklediler. “Onunla ne işin var? Ne oluyor?”

“Arlo tehlikede. Buraya onu uyarmaya geldim.” Rielle, Arlo’nun kamp alanında olmadığını sezmiş gibiydi. “En azından ona mesajımı iletir misiniz?”

“Ne mesajı?”

“Hadryn kaçtı.”

Düzenleme

Ny.ozlem

6

DUVAR

İLERİYE GİDEN BİR YOL YOKTU. Gür Ormanlar'da suyun boyu dizlerini geçen dar boğazlardan ve üzümlü soda gibi kokan koyu mor renkli çiçeklerle kaplı çayırlardan geçerek dört saat yürümenin ardından Arlo, üçlüyü bir çıkmaza sürüklemişti. Onlarca metre yüksekliğinde, beyaz kireçtaşından oluşan bir uçurumun dibinde duruyorlardı. Taşlar ayışığında belli belirsiz parlıyordu.

Beyaz uçurum sola ve sağa doğru, ufuk çizgisine kadar sonsuz bir duvar gibi devam ediyordu.

“Belki geri dönüp farklı bir yol deneyebiliriz,” diye önerdi Wu.

“Ne kadar geriye gideceğiz?” diye sordu Jaycee. “O şehre bir daha gidemeyiz.”

Sorun yalnızca aşırı yorulmuş olması değildi –hepsinin olduğu gibi– zaman daralıyordu. Planlarına göre, şimdiye kadar çoktan Çin'e ulaşmış olmaları gerekiyordu. Mavi Oba on iki saatten kısa bir süre içinde Çam Dağı'na dönmelerini bekliyordu.

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

Daha da önemlisi, aileleri kamptan dönmelerini bekliyordu. Baştan başlamaları imkânsızdı.

“Yaklaştığımızı biliyorum,” dedi Arlo. “Hissedebiliyorum. Tam önümüzde.”

“Ama buraya tırmanamayız,” dedi Wu, kireçtaşından uçuruma işaret ederek. “Doğru ekipmanımız olsaydı belki ama ondan bile emin değilim.”

Arlo durumu enine boyuna tartmadan pes etmeyecekti. Sırt çantasını bırakıp taş duvara kadar yürüdü. Tebeşir kadar beyaz ve yumuşaktı. Tırnağıyla taşı kazıdı. Beyaz taş ufalanıverdi.

Wu haklıydı; buraya tırmanamazlardı. Tutundukları her yer ellerinde kalırdı.

Arlo hayal kırıklığı içinde yere oturup sırtını uçurumun duvarına yasladı. Wu ve Jaycee de mola vererek su içip birer protein barı yediler. Bu uzun günün ardından hepsinin, Gür Ormanlar’dan ve birbirlerinden uzak bir molaya ihtiyaçları vardı.

Arlo uçuruma baktı. *Keşke pul hâlâ yanımızda* olsaydı, diye düşündü. *Bizi tepeye kadar çıkarabilirdi.*

Babası bu tür “keşke”li düşünceleri “gerçekdışı düşünme” olarak nitelendirirdi. Clark Finch bu düşünce biçiminden hiç hoşlanmazdı. *Geçmişî değiştiremezsin. Tek değiştirebileceğin bundan sonraki hamlen.*

Ancak bu noktada Arlo Finch’in, bundan sonra ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. En iyi seçenek plandan vazgeçip Çam Dağı’na geri dönmek gibi görünüyordu. Jaycee anlayış gösterirdi. Üçünün arasında en çok hayal kırıklığına uğrayan muhtemelen Wu olurdu. Oraya vardıklarında Çince konuşmalarını gerektirecek bir durumla karşılaşabilirlerdi, bu nedenle onlarla gelmek için epey lobi yapmıştı.

Arlo, Wu’nun onlarla gelmek istemesinin asıl sebebinin bu olduğundan emin değildi. Yaz kampı sırasında birçok macerada

ona eşlik eden Wu değil, Indra'ydı. Wu, Çin seyahatini Arlo'yla dostluğunu yeniden pekiştirmek için bir fırsat olarak görmüş olabilirdi.

Arlo, çiçeklerin arasında yürümekten botlarında yer yer parlak mor lekeler oluştuğunu fark etti. Lekeleri çıkarıp çıkarmayacağını merak etti.

Ayağını eline doğru çekince ani bir ters taklayla geriye düştü. Doğrulup otururken kendisini sersemlemiş hissediyordu ama kısa sürede ayağa kalktı. Tuhaf bir şekilde, gökyüzü yanlış yerdeydi: Artık tepesinde değil, arkasındaydı. *Uçurumun üzerinde duruyordu*. Yerçekimi bir şekilde kaymıştı; az önceki “yan” taraflar şimdi “aşağı” taraftaydı.

Yürümeyi denedi. Ayaklarının altındaki beyaz kireçtaşı son derece sıradan görünüyordu. Gözlerini kapattığında yerde yürümekten farksızdı.

“Vay canına, çok havalı!” diye bağırdı Wu, uçuruma doğru koşup dikey zemine beceriksizce zıplayıp düşerken. Ayağa kalkmadan önce bir an yerde sabit kaldı. Montuna bulaşan beyaz tozu silkeledi.

“Çantamı getir!” diye bağırdı Arlo, Jaycee'ye.

Jaycee iç çektiyse de söyleneni yaptı. Arlo ya da Wu kadar beceriksizce düşmek istemediği için uçurumun kenarında durdu. Sağ botunu duvara yaslayıp yatay bir şekilde duruncaya kadar ağırlığını kaydırды.

Önemli bir olay değilmiş gibi soğukkanlılığını koruyordu. “Ee, şimdi nereye gideceğiz?”

Arlo sağ tarafa işaret etti. “Fazla uzak değil.” Yanılmış olmanın verdiği mutlulukla yolu gösterdi.

İleriye doğru bir yol *vardı*. Sadece yatay duruyordu.

— 7 —

HADRYN

ALVA HADRYN THOMAS kırk üç yıl önce Teksas'ta küçük bir kasabada doğmuştu. Indra, yaz kampından birkaç hafta sonra internette doğum ilanını bularak gerçekten insan olduğunu doğrulamıştı.

Bu konuda şüpheleri vardı çünkü Hadryn şekil değiştirebiliyordu. Yüzünü, bedenini ve sesini değiştirerek herkesi başka birisi olduğuna inandırabiliyordu. Kızıltüy Kampı'nda, zamanının çoğunu, Mavi Oba'ya ziyaretçi izci olarak atanan Thomas'ın kılığında geçirse de Mavi Oba'nın hemen her üyesini taklit etmişti.

Etkileyici, zeki ve son derece tehlikeli biriydi. İzci Yemini'ni bozmanın yanı sıra, ahlak kurallarını da yok saymıştı. Sihir gücü ve mistik bilgelik uğruna yıllar boyu pek çok kişiyi öldürmüş olmakla övünüyordu.

Sosyopat vicdanı olmayan kişiler için kullanılan bir terimdi ve Hadryn'e uygun görünüyordu.

Hadryn, Arlo Finch'e karşı, ilk karşılaşmalarına dayanan, kıskançlık ve intikam hisleriyle karışık bir tür takıntı geliştirmişti. Son karşılaşmalarında Arlo'yu, daha fazla gizemli nesne ele geçirmesine yardım etmediği takdirde, yakınındaki herkesi öldürmekle tehdit etmişti. Hadryn sonunda Ötedünyalılar tarafından yakalanmıştı ve Diyar'da esir olarak tutuluyordu.

Ta ki bu geceye kadar. Hadryn artık serbestti.

"Ne yapacağız?" diye sordu Julie, Rielle gittikten sonra. "Peşimizden gelir mi?"

"Gelebilir," diye yanıt verdi Indra. "Bizi bir daha taklit edememesi için bir sistem bulmamız gerekiyor."

"Ben daha çok bizi öldürmesinden endişeleniyorum," dedi Jonas. "Bu gece burada kalamayız. Eve gitmeliyiz."

Indra dudak büktü. "Google'a erişimi var. Nerede yaşadığımızı ya da hangi okula gittiğimizi kolayca bulabilir."

Ağabeyiyle ikisinin evden eğitim gördüklerini her fırsatta belirten Julie, "Bizim için ikisi de aynı," diye atıldı.

Connor mantığın sesi olmaya çalıştı. "Bakın, Rielle bize Ötedünyalıların Hadryn'i aradığını söyledi. Bu demek oluyor ki dikkatli hareket etmesi gerek. Muhtemelen şu anda yerini belli etmemeye çalışıyordur."

"Yine de Arlo'yu uyarmamız gerek," dedi Indra.

Hepsi aynı fikirdeydi. Wu'nun telefonuna mesaj atmaya karar verdiler. Çin'e vardıklarında telefonunu açarsa mesajı alırdı. Connor mesajı yazarken hepsi etrafında toplandı:

Rielle geldi. Hadryn'in kaçtığını söyledi.

Ötedünyalılar onun nerede olduğunu bilmiyor. Rielle, senin tehlikede olduğunu söyledi.

ARLO FINCH: Gölgeleler Krallığı

“Öylece yollayamazsın,” diye itiraz etti Julie. “Çok korkutucu bir mesaj oldu. Biraz pozitif olmalısın.”

Indra ve Jonas da aynı fikirdeydi. Connor bir cümle daha ekledi.

Bol şans!

— 8 —

DÜNYANIN ÜBÜR UCU

“YANLIŞ YERDEYİZ,” dedi Wu. “Bu kötü. Gerçekten çok kötü.”

Sırt çantasında taşıdığı tuğla gibi GPS cihazına bakıyordu. Cihaz en azından yirmi senelikti. Wu, pilleri tuzla kaplı bu cihazı ailesinin garajında bir rafın arkasında bulmuştu. Modern ceptelefonlarındaki haritaların aksine, sürekli bir veri bağlantısına muhtaç değildi, yani çevrimdışı kullanılabiliyordu.

Ama kullanımı çok da kolay değildi. Minicik harflerle yazılmış kalın bir kullanım kılavuzu vardı.

“Belki tam olarak doğru kullanmıyorsundur,” dedi Arlo, kibbar olmaya çalışarak.

Aslında Arlo, Wu’nun kesinlikle yanıldığından emindi. Güneşli ormanın bu bölümü tam olarak Arlo’nun atlasta gördüğü gibiydi. Her bir ağaç ve her bir kaya tam olarak olması gereken yerdeydi. Kuşların şarkıları bile hatırladığı gibiydi. Heyecan verici bir deneyimdi; bir rüyadan uyanıp, gerçek olduğunun farkına varmaya benziyordu.

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

Wu, Arlo'ya cihazın ufak, pikselli ekranını gösterdi. "Bak, biz buradayız."

Yanıp sönen bir noktaya işaret ediyordu. "Ve şurada olmamız gerekiyor."

Kırmızı bir X'i işaret etti.

"Ne kadar uzağız?" diye sordu Jaycee. "En azından Çin'de miyiz?"

"Evet, yani Guangzhou'nun kuzey tarafındayız ama burası başka bir park. Olmak istediğimiz yerin on kilometre uzağındayız."

Arlo'nun kahkahasını bastırması gerekti. "Az önce on bin kilometre yol katettik ve sen on kilometre uzaktayız diye mi endişeleniyorsun?"

"Bir planımız vardı! Bineceğimiz otobüsleri bile ayarlamıştık. Buradan babanın evine nasıl gideceğimizi bilmiyorum."

"Çaresine bakarız," dedi Arlo. "Sorun yok."

Wu ikna olmamıştı. "Telefonumu açayım mı? Haritaya bakıp yol tarifi alabiliriz."

Hepsi riskleri biliyordu. Wu veya Jaycee telefonunu açtığı an kablosuz ağı bağlanacaklardı. Bu da aylık faturalarına yurtdışı ücreti olarak yansıyacak ve Çin'e gittiklerini gizleme şansları kalmayacaktı. Fark edilmeden bir ülkeye girip çıkmanın tek yolu çevrimdışı kalmaktı.

"Henüz telefonlarınızı açmayın," dedi Arlo. "Gerçek bir acil durum yok."

Arlo Finch, durumun ne kadar acil olduğunu bildirmek üzere onu bekleyen üç mesaj olduğundan habersizdi.

Yirmi dakika sonra kendilerini, upuzun, yeşil bambu ağaçlarıyla çevrili, geniş bir toprak yolda buldular. Öğleden sonra hava sıcaktı ve inanılmaz derecede bunaltıcıydı. Colorado'da geçirdiği bir yılın ardından Arlo, nemli havanın ne kadar boğucu olabileceğini unutmuştu. Tişörtünün arkası terden sıırılsıklam olmuştu.

“Ne tarafa?” diye sordu Wu'ya. “Sol mu sağ mı?”

Wu, GPS'e baktı. “Sanırım sağ. Tam emin değilim.”

O sırada Arlo rüzgâr uğultusu ve kuş cıvıltılarının arasından bazı sesler duydu. Birisi şarkı söylüyordu. Wu ve Jaycee de duymuştu.

“Orada!” dedi Jaycee, yolu işaret ederek. Bir grup yürüyüşçü, uyum içinde şarkı söyleyerek yaklaşıyordu. Hepsi çocuktu –üç kız, üç erkek– on ila on dört yaşları arasında görünüyordlardı. Grup iyice yaklaştığında Arlo haki renkli üniformaları ile parlak kırmızı fularlarını fark etti.

“Bence onlar izci!” dedi Wu.

Bu iyiye işaret olabilirdi. “Onlara nerede olduğumuzu sor,” dedi Arlo.

Yarı yolda izci grubuyla buluştular. Wu, kendisini ve Arlo'yu işaret ederek obanın lideri gibi görünen kıza Mandarin Çinceyle bir şeyler söyledi.

“İzciler!” dedi kız, kocaman bir gülümsemeyle. Oba üyeleri ellerini kalplerinin üzerine koyarak onları selamladı. Arlo ve Wu da onları selamlayarak karşılık verdi.

Konuşulanların tek kelimesini bile anlamamakla birlikte, Arlo aşağı yukarı neden bahsettiklerini kavramıştı. Çinli izcilerin haritalarını açıp yolları gösterişini seyretti. Çocuklardan biri su şişesini Arlo'ya uzatıp susuz olup olmadığını sordu.

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

“Şişemi doldurabilir miyim?” diye sordu Arlo, eliyle şişeyi doldurma hareketi yaparak. Çocuk heyecanla başını salladı. Oba ayrıca fasulye ezmeli ekmeklerini de paylaştı.

“Bunlar çok iyi,” dedi Jaycee. “Daha önce yemiştım.”

Wu, harita tartışmasından öğrendiklerini onlara aktardı: “Otobüsle gitmenin bir yolu yokmuş. Taksi tutmamız gerektiğini söylüyorlar.”

“Ne kadara mal olur?” diye sordu Jaycee. Elllerinde yalnızca Jaycee’nin Çin seyahatinden getirdiği, yirmi dolara tekabül eden yüz Çin yuanı vardı. Otobüs bileti için yeterli olacağını düşünmüşlerdi ama daha fazlasına yeteceği şüpheliydi.

Wu, Çinli oba üyelerine taksinin maliyetini sordu. Cevap hiç iyi değildi. “Epey pahalıya mal olacak.”

“Önemli değil,” dedi Arlo. “Başka şansımız yok.”

Çinli izciler Amerikalılarla el sıkıştıktan sonra aynı şarkıyı söyleyerek yollarına devam ettiler. Arlo öğleden sonra yürüyüşe çıkan bu gruba imrenmişti. Mavi Oba’yla uzun süredir sıradan izci aktiviteleri yapma şansları olmamıştı.

Yirmi dakika daha yürüdükten sonra ormanın bitimine yakın küçük bir otele geldiler; otelin önünde tek bir taksi bekliyordu, şoförü ise gölgede duruyordu. Kırklı yaşlarının sonlarında görünen şoför, havanın sıcaklığına rağmen gömlek ve koyu renk pantolon giymişti.

Wu’yla kısa bir konuşmanın ardından taksiye binmeleri için işaret etti. En küçükleri olarak Arlo ortaya oturdu, çantası kucağındaydı.

“Nereye gittiğini bildiğine emin misin?” diye sordu Jaycee, Wu’ya doğru eğilerek.

“Şehrin hangi bölgesinde olduğunu biliyor gibiydi,” diye yanıtladı Wu. “Mandarin Çincesini iyi bildiğini sanmıyorum ama bir şekilde anlaştık.” Wu bu geziyi planlarken, ülkenin bu bölgesinde yaşayanların daha çok Kantonca konuştukları konusunda onları uyarmıştı; bu onun büyüdüğü evde konuşulan dilden önemli ölçüde farklı bir dildi.

Birkaç dönemecin ardından ormandan çıkarak dağ yoluna saptılar. Arlo, Guangzhou’yu ilk defa görebilmek için ablasının üzerine eğildi.

Hiç bu kadar büyük bir şehir görmemişti. Gökdelenler âdeta hangisinin daha yükseğe erişeceğine dair yarışıyordu. Birçoğu sıradan cam dikdörtgenlerden ibaretti; ne var ki birkaçı yuvarlatılmış köşeleri ve ince detaylarıyla benzersizdi. Kulelerden biri ona ayrıntılı silindir tasarımıyla cebindeki görünmez bıçağı hatırlattı.

“Akıl alır gibi değil,” dedi Jaycee. “Sadece bu şehrin nüfusu tek başına ABD’deki çoğu eyaletin nüfusundan daha fazla.”

Wu, şoföre bir soru sormak için öne eğildi. “Yolun kırk beş dakika süreceğini söylüyor,” diye tercüme etti. Beklemekten başka çare yok!”

Yirmi saat sürekli hareket etmenin ardından, şimdi bir yolcu olarak oturup kaderlerini tamamen bir başkasının eline teslim etmek tuhaf bir histi. Yorgunluk ve arabanın sallantısı birleşince kısa süre sonra gözleri kapanmaya başlamıştı.

Arlo aniden sol yanına düşerek Wu’ya çarptı. Taksi otobandan çıkıyordu. *Otobana ne zaman girdik?* diye içinden geçirdi. Uyuyakalmış olabilir miydi?

Wu ve Jaycee’ye baktı, her ikisi de derin uykudaydı. Oturarak uyumasına rağmen Wu’nun alametifarika horlaması duyuluyordu. Arlo gülümsedi. Başını pencereye yaslamış olan Jaycee de ağzı açık uyuyordu.

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

Taksimetre 86.95 Çin yuanını gösteriyordu ve durmadan artıyordu. Arlo şoförü dikiz aynasından ona bakarken yakaladı. Basit bir merak duygusu olabilirdi ama şüphelenmemek elde değildi.

Arlo, Wu'yu dürterek uyandırdı. “Doğru yolda mıyız diye kontrol edebilir misin?” diye fısıldadı. Pencereden yoldaki tabelaları işaret etti.

“Çince okuyamıyorum,” diye hatırlattı Wu ona. “Sadece konuşabiliyorum.”

Wu kucağındaki GPS cihazına baktı. Açmayı başaramayınca ters çevirip pillerini kontrol etti.

Bu sırada Arlo, Jaycee'nin omzuna dikkatlice dokundu. Daha önce birçok defa ablasının uyanır uyanmaz öfkesine maruz kaldığı olmuştı. Ağır ağır bir gözkapığı açılan Jaycee tek gözle ona baktı.

“Sence doğru yerde miyiz?” diye sordu Arlo. “Tanıdık geliyormu?”

Jaycee doğrulup pencereden dışarı baktı. Sadece omuzlarına bakarak Arlo ablasının burada bir yeri tanıdığını anladı.

“Bu köprü! Bu köprüyü biliyorum,” dedi. “Yaklaştık.”

Bir nehirden geçip bir adaya vardılar. Buradaki binalar çok daha alçaktı – en fazla altı ila on katlıydı. Arkalarında yük olan üç tekerlekli bisikletlerinde pedal çevirirken bir yandan da telefonda konuşan bisikletliler, otomobiller ile kamyonların arasından geçiyordu. Alışveriş yapanlar karşıdan karşıya geçiyor, taksi şoförü durmadan korna çalıyordu.

Derken taksi yavaşlayarak tepesinde elektrik kabloları sarkan ve her iki tarafı ufak dükkânlarla dolu dar bir sokağa döndü. Arlo herkesin Çinli gibi görünmediğini fark ederek

şaşırdı. Renkli gömlekleriyle Afrikalı erkekler ve geleneksel kıyafetleriyle Hintli kadınlar vardı. Elle yazılmış tabelaların bazılarını okuyabildiler: TİŞÖRTLER! ŞARJ ALETLERİ! EN İYİ FİYAT!

Jaycee birden Wu'yu kolundan tuttu. “Şoföre durmasını söyle. Nerede olduğumuzu biliyorum!”

Şoföre ellerindeki 100 yuanın tamamını verdikten sonra üçlü, dar sokaklar ve pasajlardan oluşan baş döndürücü bir labirente yola koyuldular. Jaycee nereye gittiğini biliyor gibiydi. Dumanlı barbekü tezgâhlarını, telefon tamir stantlarını ve toynaklarından asılmış domuzlarla dolu kasap dükkânlarını geride bıraktılar.

Nihayet altı katlı beton bir binaya vardılar. Çelik örgülü kapı deniz yeşili rengiydi. Jaycee kapının yanındaki kırk tane düğmeden birine bastı. Kapı zili vızladı.

Sonra beklediler. Beş saniye, derken on saniye geçti ve Wu ilk soran oldu...

“Ya evde değilse?”

Haftalardır plan yaparken bu olasılığı hiç düşünmemişlerdi. Clark Finch'in evde olacağını varsaymışlardı; başka nerede olabilirdi ki? Çin'de işsiz bir kaçaktı.

Jaycee kapı ziline yeniden bastı.

“Doğru zil olduğuna emin misin?” diye sordu Arlo. “Çünkü hepsi aynı görünüyor.” Hiçbirinde bariz bir şekilde *Finch* yazmıyordu.

Jaycee sinirle –ve belki de kendinden şüphelenerek– ilk bastığı zilin üstündeki ve altındaki zillere de bastı. Hâlâ kapıyı açan yoktu.

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

“Onu arayabiliriz,” dedi Wu. “Yani, burada ne kadar bekle-yebiliriz bilmiyorum. Saat 11.30 oldu bile. Programın bayağı gerisindeyiz.”

Jaycee de aynı fikirdeydi. “Onu benim telefonumdan ara-sam iyi olur. Numarayı tanır.” Çantasının fermuarını açıp tele-fonunu çıkardı.

Jaycee tam telefonunu açmak üzereyken Arlo onu durdurdu. “Dur,” dedi. “Bir dakika daha bekleyelim.”

“Neden?”

Arlo nedenini açıklayamadı, en azından mantıklı bir şekilde açıklayamazdı. Belki yorgunluktandı. Belki etraflarındaki bun-ca rengin, insanın ve kokunun ağırlığıydı. Ama Arlo telefonu açmanın bir hata olacağından adı gibi emindi. Bir taviz... Bir ihanet...

Çin’e kadar, babalarının evinin önüne kadar bunca yol ka-tettikten sonra, bu son bölüm için modern teknolojiden yar-dım almak hile yapmaya benziyordu. Bir maratonun bitiş çiz-gisine arabayla varmak gibiydi. Vazgeçtiklerini hissetti. Teslim olduklarını.

Arlo Finch son altı haftadır –son üç yıldır– kalbinin derin-lerinde bir gün babasına kavuşacağı umuduyla yaşıyordu. Kar-şılaşacakları anı defalarca hayal etmişti; babası kapıyı açınca oğlunu ve kızını görecekti. Şaşkınlık içinde...

“Jaycee!? Arlo!?”

Bir saniye. Bu gerçek sesiydi.

Dönüp baktıklarında babalarının caddenin ortasında dur-duğunu gördüler.

Clark Finch kargo şort, sandalet ve gri renkli bir tişört giyiyordu. Elinde market torbası vardı. Arlo’nun hatırladı-ğından daha kısa boylu ve daha zayıftı – bunlar görüntülü

JOHN AUGUST

görüşmelerde fark edilemeyen detaylardı. Jaycee sırt çantasını bırakıp babasına sarılmak için koştu.

Arlo ayaklarını hissetmese de bir şekilde babasının yanına gelmişti. Jaycee, Arlo'nun babasına sarılabilmesi için kenara çekildi. Babası oğlunu tutup ona sımsıkı sarıldı. Arlo babasının kemikli omuzlarını, sakalının yanağını acıtişını, teninin kokusunu önceden anımsıyordu.

“Burada ne yapıyorsunuz?” diye fısıldadı babası.

“Seni eve götürmeye geldik.”

— 9 —

DEVLET DÜŞMANLARI

BABALARININ DAİRESİ O KADAR KÜÇÜKTÜ Kİ kollarını uzattığında iki duvara da dokunabilirdin.

Jaycee bunu o yaz babasını ziyaret ettikten sonra onlara anlatmıştı ama Arlo abarttığını düşünmüştü. Olsa olsa dairenin boyutunu küçümsüyor, demişti – burası bir daireden ziyade, yalnızca bir yatak, bir masa ve pencerenin altında bulunan, mikrodalga fırın ve pirinç pişirme makinesinin durduğu raftan ibaret bir hücreyi andırıyordu. Banyo koridorun ucundaydı ve kattaki diğer dairelerle paylaşılıyordu.

Clark Finch dizüstü bilgisayarını ve birkaç sabit diskini kumaş bir çantaya tıkarken Arlo, Jaycee ve Wu koridorda durup onu izledi. Dışarıda fırtına başlamıştı.

“Telefonlarımızı açmadık,” dedi Arlo. “Dijital bir iz bırakmak istemedik.”

“Aferin size,” dedi Clark. “İsminizi soran ya da kimliğinizi isteyen oldu mu?”

“Hayır,” dedi Arlo. “Gerçi parkta bazı izcilerle konuştuk ama ismimizi söylediğimizi sanmıyorum.” Onay beklercesine Wu’ya baktı.

“Sadece Colorado’lu olduğumuzu söyledik,” diye yanıt verdi Wu.

Çatlak duvarlara bantla yapıştırılmış aile fotoğraflarına hızlıca göz gezdiren Clark, içlerinden birini çekip Arlo’ya uzattı. “Bu fotoğraftan internette var mı?” Fotoğraf, kışın Arlo’nun sincap rozetini aldığı onur töreninde Mavi Oba’yı gösteriyordu. Arlo, arkadaşlarını anlatırken babasının kimden bahsettiğini anlaması için isimlerini fotoğrafın üzerine etiketlemişti.

Arlo iç çekti. “Evet. Oymağın web sitesinde olduğundan eminim.” Onları tanımaları zor olmazdı.

“Sadece parktaki izciler de değil,” dedi Jaycee. “Taksi şoförünü unutmayalım.”

Bu Clark’ı endişelendirmişe benziyordu. “Navigasyon kullanıldı mı? Bu adresi sisteme girmiş olabilir mi?”

Arlo taksinin ön tarafını hayalinde canlandırmaya çalıştı. Taksimetreyi ve şoförün, stantında duran ceptelefonunu görebiliyordu. Ama telefonda harita var mıydı? Hatırlamıyordu.

“Ona adresi söylediğimi sanmıyorum, sadece mahalleyi söyledim,” dedi Wu.

“Ne önemi var?” diye sordu Jaycee. “Sadece Amerikalıların, peşinde olduğunu sanıyordum.”

Clark mikrodalgayı açıp içini küçük elektronik aletler ve usb belleklerle doldurdu. “Kendim için endişelenmiyorum. Üçünüz de ülkeye vizeniz ve hiçbir belgeniz olmadan girdiniz. Yetkililer sizi tutuklasa sizi oradan çıkmanın bir yolu olmaz. Sizi gözaltına aldıklarını bile inkâr edebilirler.”

ARLO FINCH: Gölgeleler Krallığı

“Sorun yok,” dedi Arlo. “Gerçekten. Sadece o parka geri dönmemiz yeterli, sonra bizi Gür Ormanlar’dan geri götürebilirim.”

Clark Finch mikrodalğanın kapağını kapattı. “Gür Ormanlar derken ne kastettiğinizi hâlâ anlayamadım. Gemi adı mı, grup adı mı, ne? Nereye gittiğimizi bilmem gerek.”

Jaycee babasının kolunu tuttu. “Bak baba, ben de anlamıyorum. Ama senin bilgisayarda yaptığın işlerin çoğunu da anlamıyorum. Sadece gerçek olduğunu ve işe yaradığını biliyorum. Arlo’ya güvenmelisin. Ona bırak.”

Arlo’nun yüzü kızardı. Ablasının daha önce onun hakkında hiç böyle şeyler söylediğini duymamıştı.

Clark mikrodalğanın zamanlayıcı düğmesini çevirdi. Hassas elektronik cihazlar neredeyse anında cızırdayıp patlamaya başladı. Yetkililer içlerindeki verileri artık asla okuyamazdı.

Clark, Arlo’ya baktı. “Hadi o zaman. Gidelim şu ormana.”

Arka merdivenin bitiminde, dar bir sokağa açılan çelik bir kapı vardı. Clark kafasını uzatıp etrafı kolaçan ederken, üçüne geride durmaları için eliyle işaret verdi. Sonra hızla geri çekildi ve kapıyı kapattı.

“Sokakta polisler var.”

“Bizim için mi gelmişler?” diye sordu Wu.

“Başka bir şey de olabilir. Şöyle...” Bir siren sesi sözünü kesti. Bir motosiklet motoru sokakta gürledi. Kapının altındaki yağmur birikintisine kırmızı-mavi ışıkları yansıdı.

Kilitli metal kapının, göremedikleri polis memurunun zorlamasıyla sarsıldığını duydular. Sonra memurun telsizinden gelen Çince bir anons. Wu ve Clark dikkatle dinlediler.

“İki Amerikalı oğlan, bir de kız,” diye tercüme ederek fısıldadı Wu. “Burada olduğumuzu biliyorlar.”

“Başka bir çıkış yolu var mı?” diye fısıldadı Arlo, Clark’a.

“Sadece ön kapı. Ama orayı da tutmuşlardır.” Clark onları merdiven boşluğuna geri çekti.

Wu, Arlo’ya doğru eğildi. “Kördüğüm yapabilirsin. Yanlarından gizlice geçebiliriz.”

“Yapamam,” dedi Arlo. En son kördüğüm yaptığında neredeyse ölüyordu. Ruhunu bedenine bağlayan gümüş kordon gerile gerile neredeyse kopacak kadar incelmışti. Dahası Gür Ormanlar’ın bu kadar uzağında bunu başarabileceğinden bile emin değildi.

Clark telefonunda bir şeyle uğraşıyordu. “Sanırım onları atlatabiliriz. Her ihtimale karşı bir süredir bunun üzerinde çalışıyordum. Bir tür imdat çıkışı. Sadece bazı değişkenleri belirlemem gerek.” Arlo, babasının anlaşılmaz kodlarla dolu ekranların arasında gezinmesini izledi. Telefonundaki yazılım tamamen kişiye özeldi ve muhtemelen Clark Finch dışında kimse için bir anlam ifade etmiyordu. “Çalışıp çalışmadığına bakalım.”

Bunu demesiyle, bir anda sirenler çalmaya başladı. Yalnızca yangın alarmı değil ve yalnızca bulundukları binanın alarmı da değil... Her taraftan türlü türlü zil ve korna sesleri yükseliyordu.

“Çin’in milli tatbikat sistemi,” diye açıkladı Clark. “Şehrin dört yüz kilometre kuzeyinde büyük bir sahte deprem yaptım. Tüm kamu güvenliği görevlilerinin uyması gereken bir protokol var.”

O sırada motosikletin aniden kükrediğini duydular. Clark birkaç saniye bekledikten sonra, sokağın temiz olup olmadığını kontrol etmek için kapıyı dikkatlice açtı. “Hadi gidelim!”

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

Mahallenin sokakları şimdi yaklaşmakta olan deprem yüzünden panik halinde koşuşan alışverişçiler, işçiler ve ailelerle dolup taşmıştı. Görevliler binalardan fırlayan insanları güvenli bölgelere doğru yönlendiriyordu. Tüm bu karmaşanın, kalabalığın, sirenlerin ve fırtınanın ortasında, başlarına gazete geçirip kaldırımdan tek sıra halinde yürüyen dört Amerikalıyı hiç kimse fark etmedi.

Arlo sokağın karşısında, aracının yanında duran taksi şoförünü gördü. Şemsiyeli bir kadın ve bir erkek tarafından sorgulanıyordu. Üniforma yerine takım elbise giyiyorlardı.

Arlo, şoförün onu tanımasından korkarak hızla başını çevirdi. *Yürümeye devam et*, dedi kendi kendine. *Arkana bakma*. Arlo sıranın sonundaydı. Birkaç saniye içinde gözden kaybolacaklardı.

Derken bir bağırış duyuldu. Arlo arkasına baktı.

Şoför dosdoğru ona işaret ediyordu. Şemsiyeli kadın peşlerinden koşarken telsiziyle konuşan adam da besbelli Amerikalıları gördüklerini bildiriyordu.

“Koşun!” diye bağırdı Arlo.

Yirmi saatlik yorgunluğun üstüne bile vücudunda hâlâ adrenalini kaldığını görmek onu biraz olsun rahatlatmıştı. Babası, Jaycee ve Wu’nun arkasında, kalabalığın arasında zikzak çizerek koşarken kendisini oldukça hızlı ve çevik hissediyordu. Kaldırımların aşırı kalabalık olduğu noktalarda yola iniyorlardı. Deprem uyarısıyla otomatik olarak durduruldukları için kavaşakları engelleyen elektrikli tramvaylar, grubun korna sesleriyle dolu arabaların arasından geçmesine olanak sağlıyordu.

Nehre bakan, modern tarzda camdan binalarla dolu, zengin görünümlü bir sokağa ulaştılar. Clark onları bir rampadan geçirip bir yeraltı otoparkına götürdü. Güvenlik görevlisinin

kulübesi boştu; ancak içindeki televizyon ekranında Arlo'nun "Acil Durum" veya "Uyarı" anlamına geldiğini tahmin ettiği devasa Çince karakterler görünüyordu.

Bir arazi aracının arkasına saklanıp, onları takip eden birinin olup olmadığını gözlediler.

"Bu 'Gür Ormanlar' ne kadar uzakta?" diye sordu Clark.

Bunun neden saçma bir soru olduğunu açıklamanın sırası değildi. "Şehrin kuzeyindeki bir parka gitmemiz gerekiyor," dedi Arlo. "Yaklaşık otuz kilometre ötede."

"Bizi orada bulamazlar mı?" diye sordu Jaycee. "Taksi şoförü bizi nereden aldığını biliyor."

Arlo, Jaycee'nin haklı olduğunu fark etti. Onlar parka varana dek polisler yolları çoktan tutmuş olurdu.

"Bir saniye," dedi Wu. "Neden oraya gitmemiz gerekiyor? O park Zhang'ın atlasında bulunan bir yerdi sadece. Gür Ormanlar'a ulaşmanın başka yolları olmalı. Yakında bir yerlerde bir orman bulmalıyız."

Arlo babası ve ablasına döndü. "Bu yaz gittiğiniz yer neresiydi? Çok doğal ve izole bir yer olduğunu söylemiştin. Park ya da orman olmalı."

"Dafushan," dedi Clark. "Güneyde. Trenle yaklaşık bir saat."

"Ama trene binemeyiz," dedi Jaycee. "Bizi bulurlar."

"Zaten bütün trenler deprem yüzünden durduruldu," dedi Clark. Yeniden telefonuna dönmüş, tuhaf yazılarla dolu ekranlar arasında geziniyordu. "Ama gitmemiz gereken yer orasıysa arabayla gidebiliriz."

"Nasıl yani?" dedi Arlo şaşkınlıkla. "Araban mı var?"

"Eh, henüz yok. Bakalım bir tane bulabilecek miyiz." Clark telefonunda bir tuşa bastı. Hiçbir şey olmadı. Derken bir an

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

sonra, otoparkın neredeyse çeyreğı tamamen aydınlanana dek arabaların farları teker teker yanmaya başladı.

“Modern arabaların hepsi temelde bilgisayardır,” diye açıkladı Clark, yüzünde bir gülümsemeyle. “Ama normalde asla araba çalmamalısınız. Şu an içinde bulunduğumuz özel bir durum.”

Koyu renkli camları olan beyaz bir sedan araba seçtiler. Önem olarak, Arlo ile Wu şehir merkezinin dışındaki üçüncü köprüyü de geçene kadar arka tarafta çömelerek oturdular. Sonra koltuğa oturarak gökdelenlerin birer birer azalışını seyrettiler.

Fırtına bulutlarının arasından güneş ışınları sızıyordu. Guangzhou inanılmaz derecede modern görünümlü bir şehirdi; âdeta bir bilimkurgu filminden çıkmış gibiydi.

“Buradan kurtulmayı başarırısak bir ara gezmeye de gelmeliyiz,” dedi Wu. Arlo aynı fikirdeydi.

—10—

DAFUSHAN ORMANI

ARABAYI YARINDAKİ BİR OTOPARKA BIRAKTIKTAN –ve parmak izlerini dikkatlice temizledikten– sonra, Dafushan Ormanı’nın girişinde bulunan bir otobüs dolusu Amerikalı turistle birlikte ilerlediler. Tur lideri akıcı derecede İngilizce konuşan genç Çinli bir kadındı. Grubun onu kaybetmemesi için ucunda turuncu bir ponpon takılı bir çubuk taşıyordu.

“Bu parkta Çin halkı için özel anlamı olan bir balık göreceksiniz,” diye açıkladı tur rehberi. “Kim bana koi balığının ne olduğunu söyleyebilir?”

Havalı bir fotoğraf makinesi taşıyan göbekli bir adam, “Dev bir japon balığı!” diye bağırdı.

“Doğru! Peki, koi balığının hikâyesini bileniniz var mı?” Bu sefer yanıtı bilen olmadı. Bunun üzerine kadın açıklamaya koyuldu: “Eski bir hikâyeye göre, bir zamanlar altın renkli bir koi balığı sürüsü varmış. Balıklar bir şelaleye ulaşınca

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

kadar büyük Sarı Irmak'ta yüzerlermiş. Ama içlerinden bir balık durmamış. En tepeye ulaşmak için şelaleden yukarıya yüzmek istemiş.

“Tekrar tekrar düşmüş. Tam yüz yıl boyunca şelalenin tepesine atlamaya çalışmış. Ve bir gün sonunda başarmış. Nihayet zirveye ulaşmış. Tanrılar bunu görüp azmi için balığı ödüllendirerek onu büyük bir ejderhaya dönüştürmüş. Koi balıkları böylece sıkı çalışmanın ve imkânsızı başarmanın sembolü haline gelmiş.”

Wu, Arlo'ya doğru eğildi. “Bir şey bulabildin mi?”

Arlo başını iki yana salladı. Gür Ormanlar'ın onu çektiğini hissetmiyordu. Ancak her tarafı beton yollar ve banklarla dolu böylesine merkezi bir bölgede bu, şaşırtıcı bir durum değildi. “Daha az insan olan bir yere gitmemiz gerekiyor.”

Dörtlü, parkın büyük, renkli bir haritasını incelemek için gruptan uzaklaştı.

Dafushan Ormanı kalp şeklindeydi – sevgililer gününde kartlara çizilen kalpler gibi değil, yumruları olan gerçek bir kalp şeklindeydi. Minik yeşil göller, çeşitli tapmaklar ve anıtların arasında bisiklet yolları uzanıyordu.

Clark, parkın güney ucundaki bölgeyi gösterdi. “Yazın yürüyüş yaptığımız yer burası. Oldukça تنها bir yerdir ama saklanabileceğimiz bir yer olduğunu sanmayın.” Arlo o an babasının, planın bir sonraki bölümünü, Gür Ormanlar derken ne kastettiklerini hâlâ anlamadığını fark etti.

“Hepiniz birden bakmayın ama sanırım şu adam bizi fark etti,” dedi Jaycee alçak sesle.

Arlo gelişigüzel bir biçimde dönüp bakınca üniformalı bir adamın telsiziyle konuştuğunu gördü. İhtiyar ve kilolu biriydi,

polis memurundan ziyade bir alışveriş merkezi güvenlik görevlisini andırıyordu. Yine de onları gözlediği belli oluyordu. Bu hiç iyi değildi.

“Koşalım mı?” diye sordu Wu. “Koşabilirmiş gibi bir hali yok.”

Jaycee dudak büktü. “Ya, koşunca hiç şüphe çekmeyiz tabii.”

“Şu an sadece gördüğünü bildiriyor,” dedi Clark. “Biz olduğumuzdan emin değil. Haritaya bakmaya devam edin.”

Arlo sağ tarafta telefonuyla fotoğraflarını çeken ikinci bir güvenlik görevlisi gördü. Bu adam daha gençti ve şüphesiz diğerinden daha hızlı koşabilirdi. Ondan kaçmaları daha zor olacaktı. “Bir şeyler yapmalıyız.”

“Pardon! Aile!” diye bağırdı tur rehberi, onları çağırmak için. “Gruptan ayrılmayalım.” Onlar haritaya bakarken, tur grubuna yakındaki bir stanttan parlak yeşil kiralık bisikletler verilmişti. Dördünün gruba katılmasını bekliyorlardı.

Clark gülümsedi. “Affedersiniz! Hadi çocuklar.”

Arlo bu yolculuğu planlarken, bir grup terli Amerikalı turistle birlikte, üç vitesli bisikletlere bineceklerini hiç düşünmemişti, ne var ki işte buradalardı. Kilometrelerce yol yürüdükten sonra asfalt yolda bisiklete binmek inanılmaz bir lükstü. Saatlerce pedal çevirebilirdi.

Gelgelelim buraya eğlenmeye gelmemişlerdi. Gür Ormanlar’a bir giriş yolu bulmak için daha تنها bir yere gitmeleri gerekiyordu. Aynı zamanda güvenlik görevlilerinin yetkilileri uyardığı konusunda da endişeleri vardı.

Clark, ilerideki çataldan sağa dönmeleri için işaret verdi. Zaten grubun en arkasındalardı; büyük olasılıkla onlardan

ARLO FINCH: Gölgeleler Krallığı

ayrıldıklarını kimse fark etmeyecekti. Gözden kayboluncaya dek son hız pedal çevirdiler.

Bu yol daha dardı ve ormanın eski bir bölümüne gidiyordu. Gri gökyüzüne uzanan dallı budaklı, bükük gövdeli ağaçlar o kadar heybetli görünmüyordu.

“Bisikletin üstündeyken...” dedi Wu kuvvetle nefes vererek, “...bir giriş bulabilir misin?”

“Bilmiyorum,” dedi Arlo, o da nefes nefeseydi. “Hiç denemedim.” Gür Ormanlar’a ilk geçme denemelerinde, bir yol bulmak için mutlak sessizliğe ve konsantrasyona ihtiyaç duyuyordu. Ancak aylar içinde, yürürken ya da büyük bir trollden kaçarken de bunu yapabilir hale gelmişti.

Bu sırada Jaycee bisikletini durdurdu. Başını eğip kulak kesildi. “Duyuyor musunuz?”

Arlo duyuyordu. Bir helikopter sesiydi. Ve hızla yaklaşıyordu.

“Yoldan ayrılın!” diye bağırdı Arlo, öne geçerek. Bu bisikletler araziye uygun tasarlanmamıştı ancak ormanın zemini düz sayılırdı. Kimse aşırı zorlamadığı sürece idare edebilirlerdi.

Helikopter gittikçe yaklaşıyordu. Şimdi daha yakındaydı.

Tam tepelerinde gürlüyordu. Titreşen yaprakların sesi yağmur sesini andırıyordu. Helikopter düz bir çizgi çizerek yoluna devam etti.

“Bizi görmediler!” diye bağırdı Wu neşeyle.

Belki de çok hızlı gidiyordu, diye düşündü Arlo. Geri dönebilirlerdi. Bisikletini sağa, sonra sola, sonra yokuş aşağı sürdü. Aklında herhangi bir varış noktası yoktu, ormanın olabildiğince derinlerine ulaşmaya çabalıyordu.

Tamamıyla içgüdülerine dayanarak ilerliyor, ağaçların yakınından, dallarına çarparak geçiyor ve kayaların etrafından dönüyordu. Korkmaya fırsatı olmayacak kadar hızlıydı.

Diğerlerinin ayak uydurduğundan emin olmak için omzundan geriye baktı. Tam o anda – GÜMMM!

Arlo gidonunun üzerinde uçuyordu. Havada uçarken zaman yavaşlamıştı.

Çamurlu zemine düşüp kuru yaprakların üzerinde yuvarlanırken yüzünü korudu. Her şey öyle şaşırtıcı, öyle beklenmedik bir şekilde gerçekleşmişti ki olayın etkisini hissetmeye vakti bile olmamıştı. Ayağa kalktı, on metre ötedeki bisikletine baktı, ön tekerleği kötü bir şekilde bükülmüştü.

Yapraklarla örtülü bir kütüğe çarpmıştı.

Arlo avuçlarına baktı. Derisi yüzülmüş, yer yer kanamaya başlayan sert derisi pul pul olmuştu. Ona vücudunun bir parçasıymış gibi gelmiyorlardı.

Derken acı hissi vurmaya başladı. Denizde yüzüne çarpan bir dalga gibi. Elleri, yüzü, dizleri. Hepsi acıyla yanıyordu.

“Arlo!” Babası bisikletini bırakıp ona doğru koştu. Wu ve Jaycee hemen arkasındalardı.

Arlo güneş ışığından ötürü gözlerini kısarak baktı. Hava neden birdenbire aydınlanmıştı?

Babası önünde diz çöküp yüzünü kontrol etti. “İyi misin? Başın dönüyor mu? Kırık bir yerin var mı?”

“Sanmıyorum. İyiyim.” Arlo ağlamaya başladı.

Acıdan ağlamıyordu. Babası yaralarına bakmak için yanında olduğu için ağlıyordu. Arlo’nun yıllardır böyle bir şansı olmamıştı. Başını babasının omzuna yasladı. Bir an için kendini güvende ve korunmuş hissetti.

Wu da durup bisikletinden gelişigüzel bir biçimde indi. “Bunlar artık bizi daha fazla ileriye götüremez.”

Arlo bir an sebebini anlayamadı. Derken dönüp bakınca,

ARLO FINCH: Gölgelel Krallığı

bulundukları yeri fark etti; siyah renkli dev kum tepelerinin ufuk çizgisine kadar uzandığı, donmuş bir okyanusu andıran, uçsuz bucaksız bir çöldelerdi. Artık Çin'de değillerdi.

“Başardın,” dedi Jaycee, kardeşinin saçlarını karıştırarak.

Clark Finch o an, tuhaf bir şeyler olduğunu fark ederek ayağa kalktı. Bir arkalarındaki ormana, bir önlerindeki sonsuz kum tepelerine baktı. “Neredeyiz?”

Arlo gülümsedi. “Gür Ormanlar'da.”

— 11 —

KARA KUMLAR

BAŞKA BİR GEZEĞENDE YÜRÜMEK GİBİYDİ. Ayaklarının altında çatırdayan iri kum taneleri, ayışığında parıldayan minik volkanik cam boncuklar gibi görünüyordu. Gökyüzü binlerce yıldızla kaplıydı. Kubbeli bir tavana açılmış delikleri andıran yıldızlar, kendi dünyalarında olduğundan çok daha yakındalarmış hissi veriyordu.

Arlo, ayaklarının ağrısını duymamak için yıldızlara odaklanmak istedi. Saatlerdir yürüyorlardı. Her yanı sızlıyordu ama en çok ayakları bitap haldeydi. Ayakkabılarının deliklerinden içeri giren kum taneleri ayak bileklerini ve parmaklarını çiziyordu. Ayakkabılarını çıkarıp temizlemenin hiçbir anlamı yoktu. Suyun altında havluya silinmekten farksız olurdu.

Bir başka kum tepesine ulaştığında Wu, Jaycee ve babasının ona yetişmesini bekledi. Aralarında en çok yorulanın Jaycee olduğu açıktı. Sürekli ya su içmek ya botlarını bağlamak ya da gereksiz bir soru sormak için duruyordu. Ara sıra destek

ARLO FINCH: Gölgeleler Krallığı

almak için babasının elini tutuyordu. Ama bu yardımı reddetme olasılığı da bir o kadar vardı.

Arlo, Jaycee'nin *bitik* halde olduğunu görebiliyordu. Ne yazık ki daha yolun yarısındalardı.

Gür Ormanlar'ın her an değişen coğrafyası nedeniyle, herhangi bir yolculuğun ne kadar süreceğini tahmin etmek imkânsızdı. Arlo, bildiği yerlerin arasında seyahat ederken bile mesafeyi değil, yalnızca ne tarafa gideceğini biliyordu. Gelgelelim yolun yarısına geldiğini her seferinde hissedebiliyordu; sonra dörtte üçünü, sonra sekizde yedisini aştığını da. Hedefe yaklaştıkça hisleri daha da kuvvetleniyordu.

Yerçekimi gibi, demişti babası. Nesnenin uzaklığı ve kütlesiyle orantılı. İki nesne birbirine yaklaştıkça ve kütleleri büyüdükçe aralarındaki çekim kuvveti artar. Arlo, babasının gizemli şeyleri küçümsemeden açıklayabilmesine hayrandı.

Kum tepesine ulaşan Clark, Arlo'ya bakıp başını salladı. "Belki birkaç dakika ara verebiliriz. Bir molaya ihtiyacım var." Belli ki onun değil ama Jaycee'nin ihtiyacı vardı.

"Tabii," dedi Arlo.

Jaycee kendini külçe gibi yere bırakıp sırtını kum tepesine yasladı. Wu dizlerinin üstüne çöküp sırt çantasından su şişesini çıkardı.

Clark ise Arlo'nun çenesini tutup yüzünü çevirerek sıyrıklarını inceledi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Acıyor ama sorun değil." Arlo aslında ne kadar kötü bir durumda olduğunu merak etti. Ayna olmadan yalnızca diğerlerinin tepkilerine dayanarak tahminde bulunabiliyordu.

Clark bandajlardan birini tuttu. "Bu çıkıyor. Yenisiyle değiştireyim." Arlo'nun ilkyardım çantasından yedek bir bandaj alıp paketinden çıkardı. Paket kâğıdı ani bir rüzgârla elinden uçuverdi.

Görünmez bir girdaba yakalanmıştı. Clark onu yakalamaya çalıştıysa da her seferinde elinden kaçtı. Babası inanamayarak kahkahayı bastı. “Ne saçma. Hiç böyle bir şey gördün mü?”

Evet. Arlo tam da böyle bir şey görmüştü.

Arlo görünmez bıçağını almak için elini cebine attı. Parmakları bıçağın kabzasına değer değmez bandaj kâğıdını havada döndüren kuvveti görebildi. Belli bir formu olmayan, ısıltılı bir enerji bulutuydu. Doğa ruhlarından biri. Bir hava ruhu.

Arlo, Kızıltüy Kampı’nda Büyük Meltem’le karşılaşmıştı: Bu kuvvetli ve duyarlı rüzgâr onu Dev’in Yumruğu’na, görünmez bıçağın gizlendiği yere götürmüştü. Ötedünyalılar saldırıya geçtiğinde Arlo onu zincirlerinden serbest bırakarak Yaz Diyarı kamp alanını tahrip eden büyük bir patlamaya sebep olmuştu.

Karşısındaki ruh tam da Büyük Meltem gibi görünüyordu – belki de oydu. Ruhların belirgin sınırları olduğu söylene-
mezdi.

Tilki’ye kim olduğunu sorduğunda “bütün tilkiler” olduğunu söylemişti. Belki Büyük Meltem de “bütün rüzgârlar”dı.

Bu ruh kimin nesiye Arlo’nun dikkatini çekmeye çalıştığı aşikârdı. Kum tepciğinden inmeden önce Arlo’nun saçlarını dağıttı.

“Burada kal,” dedi Arlo babasına, ruhun peşine takılarak.

“Nereye gidiyorsun?!”

“Sanırım bana bir şey göstermek istiyor.” Arlo, ruha ayak uydurabilmek için kum tepesinden yarı kayarak indi.

Clark, Wu ve Jaycee’ye döndü. “Ne bu şimdi?”

“Bilemiyorum,” dedi Wu omuz silkerek. “Ama sorun yok.”

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

Ruh kumulun dibinde gezinerek Arlo'nun yetişmesini bekliyordu. Derken kum tanelerini geriye doğru estirerek dönmeye başladı. Taneler yavaş yavaş bir kenara saçılırken ayışığı kumun altında gömülü bir şeyi ortaya çıkardı: En az yedi metre uzunluğunda, yan yatmış bir sütundu bu.

Arlo elini uzatıp dokundu. Ahşap, pürüzsüz ve soğuktu. İlk bunun devrilmiş bir kütük olduğunu düşündü. Ne var ki sonra metal civataları gördü. İnsan elinden çıkıyordu.

“Bu nedir?” diye sordu yüksek sesle. “Telefon direği mi?”

Rüzgâr ona yanıt verircesine şiddetlendi. Şimdi kumlar sürüklenmek yerine havaya uçuyor, bir kasırga kum tepesini âdeta emiyordu. Arlo kumun içine çekilmemek için gözlerini koruyup geri adım atmak zorunda kaldı. Parmaklarının arasından gizli nesnenin gitgide açığa çıkmasını seyretti.

Direk çok daha büyük bir ahşap yapıya bağlıydı. *Bir kulübe mi?* diye merak etti Arlo. *Ahır mı?* Her neyse, tamamen kuma gömülüydü. Binanın düz bir yüzeyi ve çatısına doğru eğimi vardı. Ruhun görevini tamamladığı anlaşıyordu. Yana doğru süzülerek bekledi.

Wu, “Bu nedir?!” diye bağırdı.

“Bilmiyorum!” diye karşılık verdi Arlo.

Havanın karanlığı yapıyı görmeyi zorlaştırıyordu. Arlo parmağıyla bir ışık çaktı. Böylece, etrafa savrulmuş gibi duran, gelişigüzel bir biçimde yerleştirilmiş ahşap sandıklarla varilleri seçebildi. Buranın bir de girişi vardı ancak garip bir şekilde yerin üç metre üstüne yerleştirilmiş gibi görünüyordu.

Arlo korkunç bir şeyin üstüne fırlamasından korkarak dikkatlice yanaştı. Gömülü şeylerin bir sebepten ötürü gömüldüğünü ve onları kazıp çıkarırken dikkatli olmak gerektiğini bilecek kadar korkutucu kitap okumuştı.

JOHN AUGUST

Yapıya öyle odaklanmıştı ki bastığı yere bakmıyordu. Ayak parmağı kumda sert ve ağır bir şeye takıldı, neredeyse düşüyordu.

Bu şey paslanmış demirdendi ve neredeyse Arlo'nun boyundaydı. Arlo, ayakkabısının ucuyla kumu kazımaya başladı. Hava ruhu da ona yardıma gelince ne olduğu hızla açığa çıktı. Arlo bulduğu şey karşısında şaşkına dönerek geri çekildi.

Bu bir çapaydı.

Sonra yapıya tekrar baktığında ne olduğunu birden anladı: *Mayflower** veya korsan gemisi gibi yan yatmış büyük bir yelkenli.

Çölün ortasında geminin ne işi vardı?

* Mayflower, 1620'de İngiltere'nin Plymouth limanından yola çıkan ve İngiliz göçmenleri Amerika Birleşik Devletleri'ne taşıyan geminin ismi. (çn.)

—12—

KALİPSO

GEMİNİN NE KADAR SÜREDİR gömülü olduğunu bilmenin imkânı yoktu. Direğindeki demir şeritlerin üzerinde hiçbir işaret veya tarih yer almıyordu. Geminin büyük bir kısmı halen kuma gömülüydü, kaptan kabininin girişi eğimli güvertenin on metre yukarısında yer alıyordu.

Jaycee, Wu ve Clark da Arlo'ya katılarak muazzam gemiye baktılar.

“İçinde altın, değerli taş veya tarihi eser gibi hazineler olabilir, dedi Wu, bir anda enerji toplamıştı. “Kesinlikle içine girip bakmalıyız.”

“Ya da belki *bakmasak* da olur,” dedi Jaycee. “Buraya bir başka zaman iplerle falan gelebilirsiniz, böylece burada bu gece hep beraber ölmemiş oluruz.”

Jaycee haklıydı. Daha fazla zamanları ve daha iyi ekipmanları olduğunda, Arlo obanın diğer üyeleriyle birlikte gemiyi uygun bir şekilde araştırabilirdi. Ancak burayı tekrar

bulabileceğinin bir garantisi de yoktu. Gür Ormanlar'da bulunan yerlerin kaybolma gibi bir alışkanlığı vardı. Kırık Köprü hep sabit gibi gözükse de Alevler Vadisi'ne bir daha geri dönememişti. Artık böyle bir yer olmayabilirdi bile.

“Rüzgâr ruhu bana burayı göstermek istedi,” dedi Arlo. “En azından sebebini öğrenmeliyim.”

“İkiniz bakmak istiyorsanız,” dedi Clark, “Jaycee'yle ben burada bekleyebiliriz. Önce bir ateş yakmaya ne dersiniz? Biraz dinlenmiş oluruz.”

Bu fikri herkes beğendi. Ahşap sandıkların bir kısmını kırıp açınca, içlerinde kuru samanlarla paketlenmiş paramparça halde porselen vazolar buldular. Wu hızlıca bir ateş yaktı. Turuncu alevler çatırdarken Arlo gün batımından bu yana havanın ne kadar soğuduğunu fark etti. Ateş ellerini ısıtırken Jaycee'nin buz gibi bakışlarını yumuşatmıştı.

Artık gemiyi keşfetme vakti gelmişti.

Güvertenin eğimi oldukça dikti. Neyse ki tahta döşemeler yerlerinden ayrılmıştı da elleri ve ayaklarıyla tutunacak yerler bulabildiler. Zorlu bir tırmanıştı ama Arlo ve Wu nihayet kapısı güverteyi dik kesen kaptan köşküne ulaşmayı başardılar. Kapı, onu tutan tek bir menteşeyle tehlikeli bir şekilde asılı duruyordu. Ufacık bir dokunuşla menteşeden kurtuldu ve güverteden aşağı kayarak tam da Jaycee'nin yanına düştü.

“Özür dilerim!” diye bağırdı Arlo. Jaycee onlara sert bir bakış fırlattı.

Arlo ve Wu, kaptan kökü olduğunu düşündükleri yerden içeri tırmandılar. Gemi yan yattığı için aslında bir duvarın üzerinde duruyorlardı. Tepede, sol tarafta yere sabitlenmiş bir masa gördüler. Masanın sandalyeleri ise deri kaplı bir kitapla birlikte ayaklarının altındaydı.

ARLO FINCH: Gölgeleler Krallığı

Arlo kitaba doğru bir adım attığında tahta döşemeler gıcırdadı. Üzerinde durdukları duvar pek sağlam değildi.

“Bana tutun,” diye önerdi Wu.

Arlo, Wu’nun sol eline tutunarak sağ eliyle kitaba doğru uzandı. Sonunda parmak uçlarıyla dokunmayı başararak kitabı kendine doğru çekip eline aldı. Doğrulup incelemeye koyuldu.

Kapağı oldukça sağlam olsa da sayfaları inanılmaz derecede narindi; kâğıttan ziyade kurutulmuş yaprak gibiydiler. Kitabın içerisinde sayılar ve süslü yazılarla dolu sütunlar vardı.

“Sanırım kaptanın seyir defteri bu,” dedi Wu. “Günlük gibi bir şey, geminin nerelere gittiğinin, neler olduğunun kaydı.”

Yazıları parmak ışığında okumak imkânsızdı; yine de Arlo kitabın sırtındaki kabartmalı kelimeyi okuyabildi: “*Kalipso*. Geminin adı olmalı.”

“Sence bizim dünyamızdan buraya düşmüş olabilir mi? Yoksa hep Gür Ormanlar’da mıydı?”

“Bilmiyorum,” dedi Arlo. “Bütün bu kumlar belki bir zamanlar bir okyanusun dibiydi.”

Duvarlara doğru birkaç defa daha ışık gönderdiler. Odanın öbür ucunda metal bir nesnenin üzerinde bir yansıma fark ettiler; ancak bu bir ayna değildi. Bu nesne kesinlikle ilgilerini çekmişti. Tek mesele ona ulaşmanın yolunu bulmaktı. Bunun için pek sağlam olmayan duvardan geçmeleri gerekecekti.

Wu mümkün olduğunu düşünüyordu. “Güverteye yakın durup ağırlığını dağıtırsan başarabilirsin.” Arlo’nun aklından geçeni tahmin ederek, “Yani, istersen ben de yapabilirim tabii. Ama sen benden daha hafifsin.”

Arlo, Wu’nun haklı olduğunu biliyordu ama aralarında o kadar da fark yoktu. “Aramızda olsa olsa birkaç kilo vardır.”

“Birkaç kilo bu durumda epey fark edebilir,” dedi Wu. “Ama benim gitmemi istersen...”

“Hayır, sorun değil.” Wu korkakça değil, sadece tedbirli davranıyordu. Arlo’nun aklına daha iyi bir fikir de gelmiyordu.

Arlo bir elini güverteye yaslayarak duvar boyunca ince bir çizgide yürüdü. Attığı her adımla tahtalar gıcırdayarak ayaklarının altında titriyordu. Arlo sesin tahtalardan mı yoksa onları tutan çivilerden mi geldiğinden emin değildi. Yere düşen sandalyelerin üzerinden dikkatlice geçti.

Daha gürültülü bir gıcırta. Bir şey hareket etmişti, derken tavandan ince bir kum şeridi sızmaya başladı. Arlo nereye gittiğini görmek için bir parmak ışığı çaktı. Bu açıdan bakınca metal objeyi, fener şeklindeki pirinçten silindiri açıkça görebiliyordu. Ne olduğunu biliyordu.

“Bu bir ruh kafesi!” diye bağırdı Wu’ya.

“İçinde bir şey mi var?”

Arlo görünmez bıçağını almak için elini cebine attı. Bıçak sayesinde kafesin demirlerinden süzülen belli belirsiz bir parıltı görebildi. “Evet! Olduğuna eminim.”

“Rüzgârın buraya gelmeni istemesinin sebebi bu olabilir. Onu kurtarman için.”

Bu fikir Arlo’ya mantıklı geldi. Deneyimlerinden bildiği kadarıyla ruhlar koca bir ormanı devirmek gibi büyük işlerin üstesinden gelebilirken, daha küçük işlere gelince zorluk çekiyorlardı. Kum tepesini kenara itebilen rüzgâr ruhu, muhtemelen geminin içine girip bu kafese ulaşmanın yolunu bulamamıştı.

Arlo kendisinin de kafese ulaşabileceğinden emin değildi. Önündeki tahtalar yer yer parçalanmış, demir çivileri açıkta kalmıştı. Arlo, ağırlığının bir kısmını taşıyacağını umarak

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

güvertenin zeminine sırtını vermeyi denedi. Adımlarını dikkatli atıyordu, objeyle arasında bir metre kadar az bir mesafe kalmıştı. Tam kafesin tutma yerine dikkatlice uzanmıştı ki bir titreşim daha hissetti. Bir gıcırta.

Donup kalarak bekledi. Tepesindeki bir çatlaktan ikinci bir kum şeridi süzölerek başına ve gömleğinin arkasına dökölüdü. Bir kum saatinin içinde olmaya benziyordu – ve zaman gitgide daralıyor gibiydi. Dökölün kumlardan ötürü gözlerini kısmak zorunda kalan Arlo, boyutuna kıyasla şaşırtıcı derecede hafif olan pirinç kafesi eline aldı.

Şimdi tek yapması gereken, Wu'nun yanına dönmektir. Geriye dönüp ilerlemeye koyuldu. Tam sandalyelere ulaşmıştı ki bir çatırtı ve ardından bir dizi pat pat sesi duyuldu. Arlo ve Wu bakiştılar. İkisi de bunun kötü bir işaret olduğunu biliyordu.

“Masa!” diye bağırdı Wu.

Arlo kafesi bırakıp dağınık haldeki sandalyelerin arasından güçlükle sıyrıldı. Öne atılıp masanın bir bacağını tuttuğu an odayı bir kum tufanı bastı. Masanın “altına” girmeyi başaramasa da duvarlardan hücum eden birkaç ton kumun darbesinden bir nebze korunmuştu. Arlo güçlükle tutunuyor ve nefes almakta zorlanıyordu.

On saniye kadar sonra kumun şiddeti azalmıştı; artık sadece bir sızıntı halindeydi.

Arlo botlarının kenarından aşağıya baktığında, eğik duvarda oluşan yeni açıklıktan ona bakan babası ve Jaycee'yi fark etti.

“İyi misiniz?” diye bağırdı Clark.

“Ben iyiyim,” diye bağırdı Arlo. Wu'ya baktığında odanın kapısına tutunduğunu gördü. “İyiyiz.”

Aşağıya inip ruh kafesini almak birkaç dakika sürdü. Arlo, kafese ulaştığında rüzgâr, ödül maması bekleyen bir köpek gibi etrafında dönmeye başladı.

Clark kafesi Arlo'dan isteyerek mekanizmasını ve tüm parçalarını inceledi. "Bir çeşit depolama aygıtı, değil mi?" diye sordu. Kafesin tabanındaki açıklığı gösterdi. "Burası bir bağlantı noktası gibi duruyor."

"Bu kafesleri ruhları hapsetmek için kullanıyorlar," diye açıkladı Arlo. "Sanırım güç kaynağı olarak. Bir çeşit pil gibiler."

"Ya da sabit disk," dedi Clark. "Anlattığın kadarıyla ruhlar bana hem enerji hem de bilgi kaynağı gibi geldi."

"Onu nasıl serbest bırakabiliriz?" diye sordu Wu. "Kafesi parçalayabilir miyiz?"

Arlo kafesi geri aldı. "Sanırım kafesi kilitli tutan bir kördüğüm var." Elindeki bıçak sayesinde kafesin etrafına birkaç defa dolanmış parlak, ince bir tel görebiliyordu. "Eminim kesebilirim."

Wu bunun iyi bir fikir olduğundan o kadar emin değildi. "Yazdiyarı'nı da böyle yok etmemiş miydin?"

"Eh, sayılır. Ama Büyük Meltem çok öfkeliydi. Daha çok bu yüzden oldu."

"Yani diyorum ki, belki bu ruh da kafesin içinde uzun süre hapsedikten sonra pek sakın kalamayabilir."

Wu haklıydı. Arlo, patlama ihtimaline karşı gruptan on on beş metre uzaklaşmaya karar verdi. Kamp ateşinin başında duran babasına, Wu ve Jaycee'ye baktı. Onu izliyorlar ama aynı zamanda kaçmaya hazır görünüyorlardı.

Rüzgâr saçlarını dövüyordu. Arlo saydam bıçağı kafesin kenarındaki dar bir oluğa doğru kaydırdı. Parıldayan ip uçurtma ipinden daha kalın değildi. Kesmekte zorlanmayacaktı.

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

Arlo nefesini bıraktı. Ardından ipi kesti.

Kafes kıvılcımlandı. Arlo sırtüstü yere devrildi, kafes ayaklarının ucundaydı. Dirseklerinin üstünde doğrulup ruhun piriñ kafesi çarpa çarpa yamultmasını seyretti. Metal şeritler koptu. Cıvatalar yerinden fırladı.

Sonra patlak bir kola kutusundan çıkan sızıntı gibi, kafesin tüm aralıklarından incecik bir serpinti yayılmaya başladı. Gürültülü bir tıslama duyuldu: çaydanlıktan gelen tıslama gibi gitgide yükseliyordu.

Kafes dev bir gök gürlmesiyle patladığı sırada Arlo yüzüstü kapanarak yüzünü korudu. Hava birdenbire nemlenmişti ve yağmur gibi kokuyordu. Parmaklarının arasından baktığında, ruhun enerjisiyle elektriklenen kum kristallerinin havada süzildiğini gördü.

Eyvah.

Ne olup bittiğini görmek için bıçağı sıkıca tutup baktı. İlk karşılaştıkları hava ruhu, yeni serbest kalan su ruhuyla birlikte havada döne döne dev bir fırtına bulutu oluşturmuştu. Arlo ilkin kavga ettiklerini düşündü; ancak etkileşimleri düşmanca değil, daha çok dostça görünüyordu. Birlikte yükselerek tüm gökyüzünü kapladılar.

Yakındaki bir kum tepesine yıldırım düştü. Sonra bir yıldırım daha. Gök gürültüsü sağır ediciydi.

Derken sağanak başladı. Bardaktan boşanırcasına ve rüzgârla birlikte yanlarnasına yağyordu. Arlo ayağa kalktığında sırılsıklam olmuştu. Wu, Jaycee ve babası korunmak için birbirlerine sarılmıştı. Kamp ateşi sönmemek için direniyordu.

Arlo gökyüzüne doğru bağırdı: “Hey! Kesin artık!”

Fırtına dolu dizgin devam ediyordu. Derken yağmur birden, âdeta kapanan bir musluk gibi, ne kadar hızlı başladıysa

aynı hızla diniverdi. Son birkaç damla, kumun hızla emdiği su birikintilerinde sıçradı. Bulutlar kenara çekildi ve yıldızlar yeniden belirdi.

Arlo, iki ruhun uzaklaşıp kum tepelerinin ardında kayboluşunu seyretti. Onlardan *teşekkür* beklemiyordu elbette ama yine de bir miktar minnet göstermeleri hoş olurdu diye düşündü.

Arlo grubun yanına dönerken bıçağı cebine koydu. “Yeni-den ateş yakalım mı yoksa yürümeye devam mı edelim?”

Hepsi dönüp Jaycee’ye baktı çünkü bir tek onun ne istediğinin önemi vardı.

Jaycee omuz silkmekle yetindi. “Gidelim. Eve ne kadar hızlı dönersek o kadar iyi.”

—13—

ŞAFAK VAKTİ

CELESTE BELLMAN FINCH'İN UYKUSU her zaman hafifti.

Genç bir kızken de en ufak seste uyanıverirdi. Özellikle de ön kapının sesini –ne kadar sessizce açılırsa açılısın– hemen duymak gibi esrarengiz bir yeteneği vardı. Çocukken Wade'i birçok kez eve gizlice girip çıkarken yakalamıştı. Artık bir anne olduğu için odak noktası o yaz birkaç defa yatmaya gidiyormuş gibi yapıp sonra arkadaşlarıyla buluşmak için dışarı çıkan Jaycee'ye kaymıştı.

Bu nedenle Celeste'in o sabah şafak söktükten hemen sonra ön kapının sessizce açıldığını duyması şaşırtıcı değildi. Ne var ki kimin geldiğini ya da gittiğini bilemiyordu. Wade genellikle öğlene kadar uyurdu. Arlo kamp yapıyordu, Jaycee ise bir arkadaşının evinde kalıyordu. Muhtemelen çocuklardan biri eve erken dönmüştü. Ama hangisi? Ve neden?

Merdivenlerden aşağıya inerken sabahlığının kemerini bağladı. Tam o anda, onu tedirgin eden ilk şeyi gördü: Ön kapı ardına kadar açıktı.

Belki de rüzgârdır, diye düşündü. Kıştan bu yana kapı doğru düzgün kapanmıyordu. Wade'e sorduğunda kapıyı mümkün olduğunca düzelttiğine dair bir şeyler homurdanmıştı, bu da kapının böyle oluşunda onun parmağı olduğunu gösteriyordu.

Kapıyı kapatmaya gittiğinde onu rahatsız eden ikinci şeyi gördü. Kapı tokmağında kan lekesi vardı. Eline bulaşmıştı.

Kalbi hızla çarpmaya başladı. Zihni bir anda korkunç düşüncelerle; arabalar, kesici aletler ya da vahşi hayvanlarla ilgili senaryolarla doldu.

"Arlo?! Jaycee?!" diye bağırdı. "Burada mısınız?"

Yanıt gelmedi.

Gereğinden daha fazla paniğe kapılmamak için kendini üçe kadar saymaya zorladı. En kötü ihtimalle evinde bir yabancı vardı –kapı tokmağına kanını bırakan bir yabancı– ve en azından çocuklar evde değildi. Dahası yalnız da değildi.

"Wade!" diye bağırdı. "Wade, aşağı inebilir misin?!"

O sırada musluktan akan suyun sesini duydu. Biri mutfaktaydı, musluğu açmıştı.

Küçük kız kardeşinin tam tersine, Wade Bellman'ın uykusu her zaman ağır olmuştu. Sabahları okula gitmesi için annelerinin genellikle onu dürterek uyandırması gerekirdi. Yetişkin bir birey olduğunda da fırtına çıksa, havai fişek patlatılsa ya da evin bir bölümünü uçuran şiddetli bir rüzgâr çıksa bile deliksiz uyurdu.

Bu yüzden kardeşinin bağırdığını duyması olağanüstüydü: "Wade!"

Bir gözkapağını açtı. Sabahın ilk ışığı dosdoğru yüzüne çarptı. Perdeleri kapatmayı unutmuştu.

ARLO FINCH: Gölgeleler Krallığı

“Wade, aşağı inebilir misin?!”

Kızgın mıydı? Ne yapmıştı? Yoksa bir şeyi yapmayı mı unutmuştu? Bu kriterleri karşılayan pek çok şey olsa da Wade bunların hiçbirinin kahvaltıdan önce onu azarlamasını gerektireceğini sanmıyordu.

Eğer ona *bağırmiyorsa* belki de ona *sesleniyordu*.

Sesindeki duygu öfkeden ziyade korkuya benziyordu. Yataktan doğrulup oturdu.

“Ne istiyorsun?” diye bağırdı, sonra öksürdü. Kahve içmeden önce bağırarak zordu.

Celeste yanıt vermedi.

Wade –*Sana ölü sincapları dondurucuya koymayı bırakmanı söylemiştim!*– gibi ayrıntılı bir yanıt beklemiyordu. Yalnızca onu gerçekten aşağıya çağırdığından emin olmak istemişti. “Aşağıya gel işte!” gibi bir yanıt yeterliydi.

Gelgelelim aşağıdan ses yoktu. Tuhaf bir durumdu. Araştırmaya değermi.

Bunun üzerine Wade, fare terlikleri, eşofmanları ve Uçan Spagetti Canavarı tişörtüyle merdivenlerden aşağıya indi. Ön kapı yarı açıktı. Önceki kış Arlo’yu öldürmeye çalışan Gece Terörü kırarak açtığından beri kapı doğru düzgün kapanmıyordu. Kardeşi buna mı sinirlenmişti?

“Celeste!” diye bağırdı. “Neredesin?”

Celeste’ten yanıt gelmedi ama Wade onun mutfakta sessizce konuştuğunu duydu. Telefonda olabileceğini düşündü. Arlo ya da Jaycee’yle ilgili bir şey olabilir diye düşündü, nedense evde değillerdi. Wade evde olup bitenleri pek takip etmezdi.

Ön kapıyı kapattı, kapandığını görünce mutlu oldu. Sonra mutfığa yöneldi.

İçeri girince kardeşinin masada sırtı ona dönük vaziyette oturduğunu gördü. Yerde kana bulanmış mutfak havluları vardı. Mutfağın dışarıya açılan kapısı aralıktı.

“Ne oluyor?” diye sordu Wade endişeyle. Celeste yanıt vermedi.

Wade ona yaklaştığında masada dönmekte olan madeni parayı gördü. Kız kardeşi tamamen ona odaklanmış durumdaydı.

Wade uzanıp parayı eline aldı. Sıradan bir bozukluk gibi görünüyordu. Kız kardeşinin yanında diz çöküp bu hipnotize olmuş halden sıyrılması için onu yavaşça sarstı.

Celeste şaşkın bir ifadeyle ona baktı. “Ne yapıyorsun?”

“Beni aşağıya çağırdın. Az önce biriyle konuşuyordun.”

“Uyurgezerliğim tuttu herhalde,” dedi Celeste. “Bazen oluyor.”

“Hayır, uyurgezerliğin yok. Bugüne dek hiç olmadı. Burada biri vardı ve sen onunla konuşuyordun.”

Celeste yerdeki havluları toplamaya koyuldu. “Delirdin mi? Bir sorun yok.” Lavaboya gidip havlulardan kanı akıtmaya başladı. Ne yaptığına ya da neden yaptığına dair hiçbir fikri yokmuş gibiydi. Lavabodaki su pembe olmuştu.

“Arlo yakında döner. Antik kentin bulunduğu bölgede, nehir kenarında kamp yapıyorlar. Onları muhakkak bulursun.”

—14—

HAYALETLER

MAVİ DBA İİYELERİ ANAYOLDAN BİR ABACIN yaklaştığını duydukları sırada kahvaltı hazırlıyorlardı. Araç kalkanın sınırına kadar geldi, sonra motoru durdu. Bir kapı gıcırdayarak açılıp kapandı.

Sonra bir adam bağırdı. “Arlo!” “Burada mısın?”

Jonas dönüp Connor’a, o da dönüp Indra’ya baktı. “*Kim bu?*”

“Sanırım dayısı,” dedi Indra. “Wade!”

O sırada çadırın kapısında oturmuş botlarını bağlamakta olan Julie, işi bitince çadırın içine geri dönüp fermuarı çekti. Az sonra olacıklara dahil olmak istemiyordu.

“Ya dayısı değilse?” diye sordu Connor. “Ya onun gibi *görünüyorsa?*”

“Her halükârda ona Arlo’nun burada olmadığını söyleyelim,” dedi Jonas. “Yalan olmaz.”

“Arlo yürüyüşe çıktı deriz,” diye önerdi Indra. “Wu’yla birlikte.”

Connor emin değildi. “Sabahın köründe niye yürüyüşe çık-sınlar?”

“Dağcı rozeti için!” diye bağırdı Julie çadırdan. “İkisinin de rozete ihtiyacı var.”

Wade ağaçların arasından göründü. En azından Wade’e benzeyen kişi. Eşofman, terlik ve tişörtünün üzerine bir yelek giymişti. Daha da önemlisi, yüzünde daha önceden de birçok defa gördükleri aynı ağır ifade vardı.

Indra’ya işaret etti. “Arlo nerede?”

“Yürüyüşe çıktı,” diye yanıt verdi Indra. “Dağcı rozeti için.”

“Wu’yla birlikte,” diye ekledi Jonas. Yanıtları biraz zorlama gibiydi. Hiçbiri Wade’in bu bahaneyi yediğinden ya da gerçek Wade olup olmadığından emin değildi.

“Ne yöne gittiler?”

Birbirlerine bakıp aynı yanıt vermeye çalıştılsa da üç farklı yöne işaret ettiler.

Wade memnun görünmüyordu. “Bakın, Arlo’yu bulmamız gerek. Başı belada.”

“Nasıl bir bela?” diye sordu Connor.

“Az önce eve biri geldi. Epey kan kaybetmiş birisi. Bahse girerim şu an Arlo’yu arıyor.”

“Hadryn,” dedi Indra. Hepsi birden tüylerinin ürperdiğini hissetti. Rielle’nin uyarısı şimdi anlam kazanmıştı.

“Hadryn kim ya da neyin nesi?” diye sordu Wade.

“Onu Thomas olarak tanıyordunuz,” dedi Indra. “Otuz yıl önce Kızıltüy’de sizinle birlikte Sarı Oba’daydı.”

Wade ismi hatırladı. “Teksaslı çocuk. Arlo bu yaz sizin kampınıza geldiğini söyledi, sanki hâlâ aynı yaştaymış gibi.”

“O bir şekil-değiştiren,” dedi Jonas. “Çok tehlikeli biri.”

“Onu gördünüz mü?” diye sordu Connor. “Onunla konuştunuz mu?”

Wade başını iki yana salladı. “Ben oraya vardığımda çoktan gitmişti. Dediğim gibi, sanırım yaralı. Kanaması var. Ama

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

Arlo'nun annesine bir şey yaptı. Onu hipnotize etti, sanırım. Konuşuyorlardı. Bu yüzden buraya gelmek üzere olduğunu tahmin ediyorum. Arlo'nun burada sizinle olduğundan haberi var.”

“Ama burada değil,” dedi Julie. Çadırın fermuarını açıp dışarı çıktı. “Arlo güvende. On bin kilometre uzakta.”

“Bu kız neden bahsediyor?” diye sordu Wade.

Indra ona açıkladı. “Arlo ve Jaycee, babalarını buraya getirmek için Çin'e gittiler.”

“Bir saniye, ne dedin? Çin'e mi uçtular?”

“Hayır, Gür Ormanlar'dan geçtiler,” dedi Julie.

“Gür Ormanlar mı?” Wade, sanki çok eski bir anıyı hatırlamaya çalışıyormuş gibi bakışlarını uzaklaştırdı. Bir türlü hatırlayamıyordu. “Bu eskiden bildiğim ama artık bilmediğim şeylerden biri, değil mi?”

“Evet, gayet normal,” dedi Jonas. “Sebebi Mucize.”

“Bir de yaşlılık,” dedi Julie.

Bir *bip!* sesi duyuldu. Connor ceplerini, sonra çantasını karıştırarak telefonunu aradı.

Bu sırada Indra olası senaryoları sıraladı. “Eğer Çin'delerse sorun yok çünkü Hadryn orada olduklarını bilemez. Ama Gür Ormanlar'dalarsa güvende değiller. Hadryn onları bulabilir ve Ötedünyalılar bu konuda hiçbir şey yapamaz. Kulağa çılgınca gelebilir ama Arlo Çam Dağı'nda daha güvende olabilir çünkü Ötedünyalılar muhtemelen şu anda bizi gözetliyor.”

“Çocuklar!” dedi Connor heyecanla. “Wu mesaj atmış.” Onlara telefonundaki mesajı gösterdi.

“Dönmüşler.”

—15—

EVE DÖNÜŞ

HÂLÂ EVE BENZEYEN BİR TARAFI YOKTU. Kapılar ve pencereler uyuşmuyordu ve kırık camlar koli bandıyla onarılmıştı. Duvarların boyası soyuluyordu ve sundurmanın çatısı, üstünde biriken karı taşımaktan sarkmıştı.

Ancak Çam Dağı’nda bir yıl yaşadıktan sonra, “eve benzeyen bir tarafı olmayan” bu ev sonunda yuvaları haline gelmişti. Arlo Finch eve döndüğü için mutluydu.

“Arabası burada,” dedi Jaycee, eliyle kamyonete işaret ederek. “Önce ben içeri girip onu alıştırayım. Şoka girip ölmesini istemiyorum.” Ablası eve doğru yöneldiğinde Arlo dayısının kamyonetinin orada olmadığını fark etti. Bu kadar erken kalkması garipti.

“Buraya son gelişimde siz daha doğmamıştınız,” dedi Clark. “Büyükbabanızın cenazesiydi. Yaklaşık iki yüz kişi gelmişti. Kasabadaki herkes onu çok severdi.”

“Restoranda resmi asılı,” dedi Arlo. “Dev bir kar fırtınasından sonra yolun temizlenmesine yardım etmiş.”

ARLO FINCH: Gölgeleler Krallığı

“Evet, o hikâyeyi anlatmaya bayılırdı. Bu kasabanın bu kadar izole olması inanılır gibi değil. Sanki dünyanın ucunda bir çıkmaz sokaktaymışsın hissi veriyor.”

“Yine de seviyorum,” dedi Arlo. “Küçük olması güzel.”

Bir anda babasının Çam Dağı’nı sevmeyebileceği aklına geldi. Her zaman trenleri, müzeleri ve profesyonel beyzbol takımları olan büyük şehirlerde yaşamıştı. *Ya burayı sevmese?* Onlar muhtaç kaldıkları için Çam Dağı’na taşınmışlardı. Belki de artık ihtiyaçları kalmamıştı.

Wu bir süredir mesajlaşmaktaydı. “Connor, dayının kamp alanında olduğunu söylüyor.”

“Orada ne işi olabilir ki?” diye sordu Arlo.

“Önceki mesajları okusan iyi olur.” Arlo’ya telefonunu uzattı. Arlo mesajları baştan sona sırayla okudu.

Rielle geldi. Hadryn’in kaçtığını söyledi.

**Ötedünyalılar onun nerede olduğunu bilmiyor.
Rielle, senin tehlikede olduğunu söyledi.**

Bol şans!

Döndük.

Arlo’nun dayısı burada. Hadryn’in bu sabah evlerine geldiğini söyledi.

Hadryn yaralıymış. Ama tehlikeli de

Siz iyi misiniz?

Biz iyiyiz. Belki Arlo'nun evine gitmeseniz iyi olur.

Şu an oradayız.

Arlo ekrana baktığı sırada yeni bir mesaj geldi:

Dikkatli olun!

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Clark.

“Evet,” dedi Arlo. “Diğerleriyle haberleşiyorduk.” Telefonu Wu'ya geri verirken birbirlerine endişeli bir ifadeyle baktılar.

O sırada evin kapısı açıldı. Celeste Finch, hemen ardında Jaycee'yle verandaya çıktı.

Arlo'ya göre her şey ağır çekimde gelişti. Clark evin yolunda yürümeye başladı. Celeste onu fark edince gözlerine inanamadı. Sonra verandayı geçip merdivenlerden indi. Güneş ışığı yüzüne çarptı. Âdeta ısıldıyordu.

Clark çantasını bıraktı. Filmlerdeki sevgililer gibi birbirlerine koşmadılar. Aksine, bütün bunlara inanamadıkları için ihtiyatlı görünüyorlardı.

Ön bahçede, paslanmış demir çitin orada buluştular. Arlo ne dediklerini duyamıyordu ama annesi ve babası şimdi doğrudan birbirlerine bakıyorlardı. Clark, Celeste'in ellerini tuttu. Annesi gülümsedi. Sonra öpüştüler.

Arlo Finch öpüşme işinden pek hoşlanmazdı. İğrençti, şapır şupur seslere sebep oluyordu ve çoğunlukla tükürük ve mikrop alışverişinden ibaretti.

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

Ama bu defalık rahatsız olmamıştı. Ne de olsa anne babası uzun zamandır ayrı kalmıştı; kavuşmalarını kutlamak için dudaklarını birbirine yapıştırmak istiyorlarsa onlara mani olmayacaktı.

“Arlo?! Jaycee!” diye seslendi babası. “Buraya gelin.”

Hep birlikte sarıldılar. Anne ve babasına aynı anda dokunmak tuhaf bir histi. Tuhaf ama hoş.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı Jaycee, Arlo’ya.

Arlo gülümsedi. Finch ailesi üç yılın ardından ilk defa bir araya gelmişti.

16

KARAR

ÇİN'E NASIL GİDİP GERİ DÖNDÜKLERİNİ yetişkinlere açıklamak imkânsızdı. Onlarla birlikte Gür Ormanlar'dan geçen Clark'ın bile bu konuda hâlâ kafası karışıkty.

“Bir saniye, Guangzhou'ya gelmeden *önce* başka bir şehre mi gittiniz? Neden?”

“Atlas'ı kullanmamız gerekiyordu. Atlas da meğerse bir kitap değil, bir yerin adıymış,” diye açıkladı Arlo. “Orada Zhang'ın Rubik küpünü bulduk. Küp bizi parka yönlendirdi. Çin'den ayrılırken bulunduğumuz parktan farklı bir park.” Arlo kalbinin durmasıyla ilgili ayrıntıyı atladi, şimdi gayet iyi de olsa onları endişelendirmekten başka bir işe yaramazdı.

Wu eve gitmişti ve Jaycee düş alıyordu, bu yüzden de annesini, babasını ve dayısını son yirmi dört saatte olup bitenler konusunda aydınlatma işi onun başına kalmıştı.

“Nasıl yaralandın?” diye sordu annesi.

“Bisikletten düştü,” dedi Clark. “O kısımda ben de vardım.”

ARLO FINCH: Gölgeleler Krallığı

Arlo bu anı onlara yolculuğu iyi planlanladıklarımı hatırlatmak için kullandı. “Yanımızda ilkyardım çantamız vardı. Hazırlıklıydık.”

Annesi hâlâ eşinin nasıl on bin kilometreyi ve bir okyanusu aşmış buraya geldiği konusunda şaşkıındı. Ancak ne şekilde olursa olsun önemi yoktu; şimdi kanepede yanında oturuyordu, önemli olan da buydu.

Arlo duş aldıktan sonra, Wade’in mutfakta onu beklediğini gördü. Enerji içeceğini bitiriyordu. “Annenler yukarıda. Jaycee odasında uyuyor.”

“Onlara Hadryn’den bahsettin mi?”

“Hayır. Annenin bu sabah tuhaf bir şeyler olduğunu hatırladığını sanmıyorum. Onu bir şekilde hipnotize etti sanıyorum.”

Hadryn, yazın başında aynı para çevirme tekniğini Arlo’nun üzerinde de uygulamıştı. O konuşmadan sahneler daha sonra parça parça, bazen rüya şeklinde zihnine dolmuştu.

“Annene bir şey olabilirdi,” dedi Wade.

“Biliyorum.” Hadryn’in bu evde, bu mutfakta, annesinin karşısında oturması düşüncesi onu dehşete düşürüyordu. “Öte-dünya’dan kaçtığını bilmiyordum. Burada olsaydım onu koruyabilirdim.”

“Bunu tam olarak nasıl yapacaktın peki?”

“Bilmiyorum. Bir yolunu bulurdum.” Kızıltüy Kampı’na bakan uçurumda Hadryn’le son karşılaşmasını hatırladı: *Nerede yaşadığını biliyorum Arlo Finch. Aileni, arkadaşlarını, okulunu, oba arkadaşlarını tanıyorum. Zannediyorum ki hepsinin yaşamasını istersin, değil mi? O zaman ne istersem yapacaksın.*

Arlo bunu itiraf etmek istemiyordu; ancak o sabah evde olsaydı ailesini korumak için muhtemelen Hadryn'e yardım etmeyi kabul ederdi.

Wade masadan kalktı. "Dostum Nacho, o herifin geri dönme ihtimaline karşı, fazladan koruma yapabilir mi diye eve bakmaya geliyor."

"Ama Hadryn doğaüstü bir varlık değil," dedi Arlo. "Yani normal korumalar ona karşı işe yaramaz. Gece Terörü gibi değil."

"Nacho'da işe yarar bir şeyler vardır." Wade boş içecek kutusunu geridönüşüme attı. "Kanlı havluların bir kısmını sakladım. İşe yarayabileceğini düşündüm."

Arlo, Nacho'yla hiç karşılaşmamıştı ama bildiği kadarıyla gizemli kaynaklar içeren tuhaf web sitelerinde çok zaman harcayan biriydi. Dayısı dışarı çıkarken Arlo, "Korkuyor musun?" diye sordu.

Wade durup soruyu düşündü. "Yaptığın şeyin birilerine zarar vereceğinden endişeleniyorum, hepsi bu."

Arlo gün batımından hemen sonra, başucu lambasının tıkkırtısına uyandı. Babası yatağında oturuyordu. Yüzünde bir gülümseme vardı ama Arlo bunu pek inandırıcı bulmadı.

"Hey, dostum."

Arlo doğrulup oturdu. Annesi de çalışma masasının oradan bir sandalye çekip oturdu.

"Annenle konuştuk, yetkililerin beni aramaya geleceğinden endişeleniyoruz. Artık Guangzhou'da olmadığımı anlayacaklar. Tıpkı o gördüğün Çinliler gibi, beni takip eden başkaları da vardı."

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

“Ama burada olduğunu bilemezler.”

“Yine de burayı kontrol edeceklerdir,” dedi annesi. “Evi ararlar.”

Arlo bu senaryoya hazırlıklıydı. “Bodrumdaki sandıklardan birinin arkasında bir saklanma yeri var. Gösterebilirim!”

Clark başını iki yana salladı. “Burada kalamam, Arlo. Beni bulurlar. Ve burada beni gizlediğinizi anarlarsa senin, annenin, ablanın, hepinizin başı belaya girer.”

“Önemli değil. Zaten başımız belada.”

Annesi elini tuttu. “Arlo, hem annen hem baban hapse giremez. Ayrıca Jaycee on altı yaşında. Onu yetişkin olarak suçlayabilirler.”

“Sorun değil.” Üçü birden dönüp bakınca, Jaycee’nin kapıda durduğunu görüp şaşırdılar.

“Umurumda değil.”

Clark onları ikna etmeye çalışıyordu. “Bakın, ikinizin yaptığı şey çok etkileyiciydi. İnanılmazdı! Sizi evimin önünde görünce gözlerime inanamadım. Sizi güvende tutmak için Çin’den çıkmamız gerektiğini anladım. Önceliğim buydu. Ama sizinle gelmemeliydim. Hata yaptım.”

Arlo onlardan uzaklaşıp yatağın öbür ucundan kalktı. Ne söyleyeceklerini anlamıştı. “Seni oraya geri götürmüyorum!”

“Senden bunu istemeyecektik,” dedi Celeste.

Clark da eliyle bu fikre itiraz etti. “Çin’e geri dönmem mümkün değil. Ama beni bir adaya ya da Güney Amerika’da bir yere götürebilirsen...”

“Hayır!” dedi Jaycee, neredeyse bağırıyordu. “Seni buraya getirmek için ne kadar uğraştığımızı biliyor musun?!”

“Biliyorum tatlım,” dedi Clark. “Ve bunun için size minnettarım ama burada kalamam.”

“Evet, kalabilirsin!” diye bağırdı Arlo. “Sadece korkuyorsun. İkinci de korkuyorsunuz. Ama ben sizin adını bile bilmediğiniz o kadar çok korkunç şey gördüm ki! Gerçek canavarlardan bahsediyorum, savcı falan değil.”

Jaycee farklı bir yöntem denedi. “Yine çekip gidersen seni bir daha asla affetmem. İkinci de.”

Bu tehdidi bir sessizlik takip etti. Arlo kalbinin çarptığını hissetti.

Celeste sessizliği bozdu. “İkinci de çok seviyorum. Neden üzgün olduğunuzu da biliyorum. Ama bu sizin verebileceğiniz bir karar değil.”

“Yanılıyorsun,” dedi Arlo. “Bu tamamen *benim* kararım.”

Arlo kendisinden tam olarak ne istediklerini biliyordu. Bunun neden en mantıklı seçim olduğunu da anlıyordu. Ne var ki bunu yapmayacaktı.

“Seni Gür Ormanlar’dan geçirebilecek tek kişi benim,” dedi Arlo. “Ama bunu yapmayacağım. Beni zorlayamazsın. Seni buraya getirdik ve burada kalıyorsun. Son kararım.”

—17—

UZLAŞI

ARLO VE JAYCEE SONRAKİ İKİ SAATİ Jaycee'nin odasında, yani kapısında kilidi olan tek yatak odasında geçirdiler. Anne babalarıyla aralarında geçen tartışmayı veya bir sonraki adımlarının ne olması gerektiğini konuşmadılar. Bunun yerine Jaycee ödevini bitirdi. Arlo ise yerde uzanıp tavana bakmaktan memnundu.

Anne babasının er ya da geç yanlarına geleceğini tahmin ediyorlardı. Haklılardı. Saat onu biraz geçmişti ki kapı tıklatıldı.

Jaycee kapının kilidini açtı. Arlo ablasının yatağında oturuyordu.

Celeste ve Clark Finch'in yüzlerinde sakin ama kararlı bir ifade vardı. Arlo, kendisine ve ablasına karşı çıksalar bile ikisini yan yana görmekten mutluydu.

“Yeni bir planımız var,” dedi Celeste. “Seni ya da büyülü ormanı ilgilendirmeyen bir plan.”

Arlo annesini Gür Ormanlar diyerek düzeltme isteğine karşı direndi.

“İnkâr edemeyeceğimiz bir gerçek var; bu evde kalamam,” dedi Clark. “Aramaya geleceklerinden emin olabilirsiniz. Kesinlikle bizi izliyor olacaklar.”

Celeste itiraz edemeden Jaycee’yi durdurdu. “Ama babanızın Çam Dağı’nda kalmasının bir yolunu bulduğumuzu düşünüyoruz. Mitch’in dükkânında, ofisin arkasında bir depo var. Mitch’le konuştuk, babanızın orada kalabileceğini söyledi. En azından geçici bir süreliğine.”

Annesi dükkânın sahibi Mitch Jansen’in evrak işlerini hallerken, Arlo da birçok öğleden sonrasını Çam Dağı Garajı’nda geçirmişti. Annesinin tam olarak hangi odayı kastettiğini biliyordu. Küçüktü – ama işin aslı, babasının Çin’deki dairesinden daha küçük değildi.

“Mitch bunu neden kabul etti?” diye sordu Jaycee. “Kendini riske atıyor.”

“Çünkü arkadaşımız,” dedi Celeste. “Ve yardıma ihtiyacımız olduğunu biliyor.”

“Annenizin söylediğine göre, kimse ofisin arkasına geçmiyormuş,” dedi Clark. “Sessiz olurum. Gündüzleri uyur, geceleri her şey kapandığında ortaya çıkarım.”

“Ne zaman gidiyorsun?” diye sordu Jaycee.

“Şimdi. Mitch gelmek üzere.

Her şey çok hızlı gerçekleşiyordu. Arlo daha evde babasıyla kahvaltı bile yapamamıştı. En azından sabaha kadar uzatmak için pazarlık yapmak istedi. Ne var ki elinde pazarlık edecek bir şey kalmamıştı. Plan onsuz hayata geçirilmişti.

Tek yapabileceği, gitmeden önce babasına sarılmaktı. “Seni görebilecek miyiz?”

Clark gülümsedi. “Bir yolunu bulacağız, söz veriyorum. İkinizle de vakit geçirmek istiyorum. Açığı kapatmamız gerek.”

—18—

YEDİNCİ SINIF

BÖYLE OLMAMALIYDI. Çam Dağı İlkokulu'nda anaokulundan sekizinci sınıfa kadar eğitim veriliyordu. Arlo geçen ilkbahar altıncı sınıfı bitirdiğinde, sonbaharda tüm sınıf arkadaşlarıyla aynı sınıfta olacağını düşünmüştü. Yeni bir öğretmenleri olsa da diğer her şey aynı kalacaktı.

Arlo Finch yıllardır ilk defa üst üste aynı okula gidecekti. Yeni bir yere başlaması gerekmeyecekti.

Gelgelelim, Ağustos ayının başlarında bir gün, Çam Dağı İlkokulu'nun tavanındaki borulardan biri patlamıştı. Okulda bunu fark edecek kimse olmadığı için boru tam bir hafta boyunca su sızdırmıştı. Okulu basan su birçok derslikte büyük hasara yol açmıştı. Bölge yetkilileri de sonunda Çam Dağı'nın yedinci ve sekizinci sınıf öğrencilerini otobüsle Havlick'e götürmenin, binanın hasarlı bölümünü onarmaktan daha ucuza mal olacağına karar vermişti.

Bu yüzden Arlo'nun artık her sabah yirmi dakika daha erken kalkıp Havlick'teki Ramos Ortaokulu'na giden okul otobüsüne yetişmesi gerekiyordu.

Ortaokula dair her şey karmaşık ve sinir bozucuydu.

Masasında eşyalarını koyabileceği bir bölme olmadığı için, bayat patates kızartması gibi kokan Bryce adında bir güreşçiyle daracık bir dolabı paylaşıyordu. Kimin hangi rafı alacağına karar verdikten sonra bir daha neredeyse tek kelime etmemişlerdi.

Arlo'nun artık tek bir öğretmeni değil, her biri farklı bir dersten sorumlu olan tam yedi öğretmeni vardı. Her gün değişen ders programına göre, bir dersten çıkıp öbürüne giriyordu. O gün "A" günüyse önce matematik dersi vardı. "B" günlerinde İngilizce. "C" günlerinde bando.

Arlo'nun bandoya katılmak gibi bir niyeti yoktu ama ders programını eline aldığı anda çoktan takıma yazıldığını fark etti. Arlo klarneti seçti, bunun da tek sebebi, Jaycee'nin davula geçmeden önce klarnet çalmış olmasıydı, yani evde hazırda bir klarnet vardı. Arlo klarnetin ahşap ağızlığının tuhaf tadına alışmış ve hatta birinci oktav sol notasından ikinci oktav sol'e rahatlıkla geçebiliyordu.

Bando eğitmeni, önceki sene Alp Derbisi'nin başkanı olan uzun sakallı ve ateş yakmada oldukça meziyetli Bay O'Brien'di. Okul açılalı iki hafta oluyordu ve Arlo henüz Bay O'Brien'la izciler hakkında hiç konuşmamıştı. Yine de yakınlarda bu tür izci becerilerine sahip bir yetişkin olduğunu bilmek güzeldi.

İlkokula göre, yaşadığı en büyük değişiklik, Indra ve Wu'yu artık daha az görmesiydi. Ders programları onunkiyse hiç mi hiç örtüşmüyordu. Bir kere onlar ileri seviye matematik dersindeydi. Arlo ise temel matematik alıyordu. Wu seçmeli ders olarak resim, Indra ise marangozluk seçmişti.

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

Haliyle Çin’de neler olup bittiğini konuşup Hadrın ile başa çıkma planları yapabilmek için tek şansları pazartesi günü otobüs yolculuğu ve öğle arasıydı.

“Gizli bir el sıkışma stili bulmamız gerek,” diye önerdi Wu. “Onun bilemeyeceği türden. Her karşılaştığımızda aynı şekilde el sıkışırız. Böylelikle içimizden birini taklit edip etmediğini anlarız.”

Arlo ile Indra, Wu’nun fikrini beğenmişti beğenmesine ancak uygulamak oldukça zordu. Bir dizi el sıkışma ve yumruk tokuşturma gerektiriyordu ve hareketleri aynı anda yaptıklarında karşı tarafın doğru yapıp yapmadığını anlamak güçtü. En sonunda İzci Elkitabı’nda gördükleri Mors koduyla çalışan bir sistemle isimlerini kodlamaya karar verdiler. İsmi alfabetik sıraya göre önce gelen kişi başlayacaktı.

Arlo: .---

Indra: .-.-. .-. .-

Wu: .--

Buna göre, her çizgi bir el sıkışma, her nokta ise parmak dokunuşu anlamına geliyordu. Öğle yemeğinin sonunda bu sistemi çözmüşlerdi.

“Toplantıda obanın geri kalanına da öğretiriz,” dedi Indra.

Arlo, her karşılaştıklarında el sıkışmanın ne kadar uygulanabilir olduğundan şüpheliydi fakat bu çekincelerini kendine sakladı.

Aynı şekilde, babasının Mitch’in garajında kalmasıyla ilgili de hiçbir şey söylemedi. Arkadaşları da sormadı. Ne kadar az ayrıntı bilirlerse soru sorulduğunda o kadar az yalan söyleyeceklerdi.

Arlo’nun Wu ve Indra ile ortak bir dersi yoktu fakat Çam Dağı’ndan, onunla birebir aynı programa sahip bir sınıf arkadaşı vardı: Merilee Myers.

Bando hariç her derste Arlo'nun yanına oturmuştu; bando-da ayrılma sebebi ise flütçü olarak en ön sırada olmasıydı.

Merilee arkadaş olduklarını düşünüyor gibiydi. Değillerdi. Arlo, konu evcil hayvanları, para koleksiyonu veya kukla tiyatrosu, her ne olursa olsun, onu çok yorucu buluyordu.

Biyoloji dersinde laboratuvar eşi olarak seçilmişlerdi. Doku inceleme kısmında Merilee, karnındaki kara yumurtalardan açıkça dişi olduğu anlaşılrsa da kesip inceledikleri kurbağaya Frank adını vermişti. Frank'in, Ramos Ortaokulu'na varana kadarki maceralarını anlatan ayrıntılı bir hikâye yazmış ve Arlo okuyana kadar yanında beklemişti.

Arlo otobüsle okula gidip gelirken, Merilee yanına oturamamış diye muhakkak Wu'nun yanına, cam kenarına oturuyordu.

"Siz ikiniz sürekli birliktesiniz," dedi Merilee bir öğleden sonra. "Fıstık ezmesi ve reçel gibi."

O günden sonra Arlo'yu ne zaman Wu'suz görse, "Reçel nerede?" diye sormaya başladı.

Arlo içten içe Merilee'nin hastalanmasını diliyordu –onu birkaç gün okuldan uzak tutmaya yetecek hafif bir hastalık– böylece biraz olsun kafa dinleyebilirdi.

Ne var ki bir yandan da Merilee'nin etrafında olması hoşuna gidiyordu. Ne kadar tuhaf biri olursa olsun Merilee aynı zamanda normal biriydi; Gür Ormanlar ve milli güvenlik kuvvetleriyle hiçbir bağlantısı yoktu. Hadryn'in gizlice onun kılığına girmiş olması söz konusu değildi; onu taklit edebilecek kimse yoktu.

Merilee inanılmaz derecede sinir bozucuydu ama aynı zamanda tartışmasız bir şekilde Arlo'nun tarafındaydı. Arlo kime güvenebileceğinden emin olamadığı zamanlarda ona güvenebilirdi. Gerçekten arkadaş olmasalar bile.

—19—

SER VE ESTAR

İSPANYOLCADA, “OLMAK” ANLAMINA GELEN iki fiil vardı, bu da bu dili öğrenmeyi imkânsız kılan onlarca sebepten yalnızca biriydi.

Arlo iki haftanın sonunda İspanyolca başlangıç sınıfında alfabe-yi ve çift “r” sesini nasıl telaffuz edeceğini öğrenmişti. *Azul*’den *verde*’ye tüm renkleri biliyordu. Ne var ki *Me llamo Arlo Finch* ve *Buenos dias, Senyora Veracruz* gibi basmakalıp ifadeler dışında İspanyolcada orijinal bir cümle kurmayı beceremiyordu.

Öğretmenini oldukça sevmişti. Senyora Veracruz canayakın, şen şakrak bir öğretmendi ve her gün farklı renkte payetli spor ayakkabılar giyiyordu. Bir kelimenin telaffuzunu katlettiklerinde onları asla azarlamıyordu. Aksine, yüzünde gülümsemeyle kelimeyi doğru şekilde cıvıdayarak “;Sí, sí!” diye de parantez içine alıyordu. Bir öğrenci ne kadar az ilerleme kaydetmiş olursa olsun, kelimeyi tekrarlamaya yönelik her girişime coşkulu bir ;*Muy bien!* ile karşılık veriyordu.

İspanyolcada her kelimenin cinsiyeti vardı: eril ve dişil. Herhangi bir sebep olmaksızın gömlekler dişil (*las camisas*), kitaplar erildi (*los libros*). O kelimeyle doğru artikeli kullanabilmek için kelimenin cinsiyetini hatırlamanız gerekiyordu. Arlo'ya bütün bu kurallar gereksiz yere karmaşık ama en azından tutarlı geliyordu.

Derken *ser* ve *estar* fiillerini gördüler:

Arlo'nun Çin'e yaptığı gizli seyahatten sonraki ilk gün olan pazartesi günü, beşinci dersin ana konusuydu.

Ders kitabına göre, meslek veya uyruk gibi kalıcı durumlardan bahsederken *ser* fiili kullanılıyordu. Konum veya ruh hali gibi geçici durumlardan bahsederken ise *estar* fiili.

Her şey geçici değil mi? diye düşündü Arlo. İzcilikte Sincap rütbesini almıştı ama sonsuza kadar Sincap olarak kalamazdı. Bu durumda *ser* mi yoksa *estar* mı demeliydi?

Merilee Myers sinirini bozuyordu; yani ruh halini etkilediği için *estar* fiili bu durumu karşılayabilirdi. Ancak Merilee, Arlo'yu her zaman için rahatsız etmişti, bu bakımdan ise *ser* fiili daha uygundu.

Zaman söz konusu olduğunda, bu en geçici olgu için *ser* fiili kullanılıyordu. Ancak tüm zamanlar bu kurala uymuyordu. Senyora Veracruz'a göre, İspanyolcada belli bir yaşta *olmak* mümkün değildi. Bunun yerine insan, sanki sırt çantasına koyup yanında taşıyormuş gibi belli bir yaşa *sahip olabilirdi*.

Arlo'nun tek tesellisi, sınıfın geri kalanının da bu ayrım karşısında en az onun kadar afallamış görünmesiydi. Çin'e nasıl gidip geldiği konusunda kafası karışan annesini şimdi daha iyi anlıyordu.

Belki de *ser* ve *estar* Gür Ormanlar gibiydi. İçinden geçene kadar onları gerçekten anlamak mümkün değildi.

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

Sınıfın kapısı tıklatıldı. Müdür Brownlee içeri girip Senyora Veracruz'u çağırırken herkes dönüp baktı. Müdür, öğretmene bir şeyler fısıldadı. Arlo ne dediğini duyamadı ama midesine bir kramp girdi. Senyora Veracruz dönüp ona baktığında hiç şaşırmadı.

"Arlo, Müdür Brownlee'yle gitmen gerekiyor."

Arlo ayağa kalkıp kapıya doğru yürümeye başladı. Sınıfta kimseyle göz teması kurmak istemiyordu.

"Eşyalarını al," dedi Müdür.

Arlo masasına dönerken sınıf arkadaşlarının bakışlarını üzerinde hissetti. Bazıları fısıldaşıyordu, şüphesiz ki ne olup bittiğine dair tahmin yürütüyorlardı. İspanyolca kitabını, defterini ve kalemmini topladı.

"Not almamı ister misin?" diye fısıldadı Merilee.

Arlo başını sallayıp hızla kapıya yöneldi. Nihayet koridora çıktığında rahatlamıştı.

Müdür Brownlee'nin muntazam biçimde taranmış parlak beyaz saçları vardı. Arlo daha önce onunla konuşmamıştı ama onu ilk günkü toplantıdan tanıdı.

Belli belirsiz bir Teksas aksanı vardı, sesi sanki dişlerinin arasında bir çubuk tutuyormuş gibi geliyordu. "Ofisime gidiyoruz."

"Bir sorun mu var?" diye sordu Arlo.

"Bir FBI ajanı seninle konuşmak istiyor. Yani evet, bir sorun olduğu ortada."

Arlo masada lacivert takım elbiseli, gözkapakları düşük, iriyarı bir adamın tam karşısında yerini aldı. Sarı bir not defteri ve Arlo otururken kapağını kapattığı karton bir dosya tutuyordu. Arlo dosya kapanmadan önce içinde bir fotoğraf olduğunu gördü.

Müdür Brownlee konferans salonunun kapısını kapatırken, “Sizi yalnız bırakayım,” dedi. Odanın penceresi yoktu. İçerisi inanılmaz derecede sessizdi; muhtemelen tüm binadaki en sessiz on metre karelik alandı.

Lacivert takım elbiseli adam gülümsedi. “Merhaba Arlo. Ben Ajan Sanders. Bugün nasılsın?”

“İyiyim.” *Ser* mi *estar* mı? diye içinden geçirdi.

“Bugün neden burada olduğumu biliyor musun?”

Arlo başını iki yana salladı. Tahminde bulunabilirdi ama en iyisi susmak diye düşündü.

“FBI için çalışıyorum. Muhtemelen senin de bildiğin gibi, FBI olarak görevimiz ülkeyi güvende tutmak ve nerede olurlarsa olsunlar Amerikan vatandaşlarını korumak. Bugün sana birkaç soru sormam gerekiyor, Arlo. Umarım bana yardım edebilirsin çünkü senin de insanların güvenliğini sağlamak isteyeceğini düşünüyorum.”

Arlo bu konuşmanın nereye varacağını biliyordu.

“İzcisin, değil mi?”

Adamın sorusu onu gafil avlamıştı. Bu soruyu hiç beklemiyordu.

“Evet,” dedi Arlo.

“Peki hangi rütbedesin?”

“Sincap. Ama Baykuş’a çok yaklaştım. Sadece heyetten geçmem gerekiyor.”

Sanders not defterine not aldı. “Harika. Ben Koç’a kadar gelmiştim. Ayı rütbesini alamadım.”

“Nerede izcilik yaptınız?”

“Georgia, Athens’ın biraz dışında. Ama obam Virginia’da kamp yapıyordu. Allen’s Peak adında bir yer. Duymuş muydun?”

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

“Tabii ki!” Arlo burayı Elkitabı’ndan biliyordu. Ülkeledeki ilk izci kamp alanlarından biriydi ve geniş mağaralarıyla ünlüydü.

“İzciliği çok severdim,” diye devam etti Sanders. “Tüm o doğa aktiviteleri bir yana, aynı zamanda izcilik prensiplerini de. İzci Yemini gibi. ‘Sadık, cesur, kibar ve doğru’. Çok önemli, öyle değil mi?”

Arlo’nun gülümsemesi soldu. Sanders’ın ne yapmaya çalıştığını anlamıştı. İzci Yemini’ni kullanarak Arlo’nun itiraf etmesini sağlayacaktı. *Ama neyi?* diye içinden geçirdi Arlo. *Gerçekte ne biliyor? Dosyada kimin fotoğrafı var?*

“Dürüstlük hakkında ne düşünüyorsun, Arlo?”

“Bence iyi bir şey.”

“Bazen gerçeği söylemek kolay olmasa bile, değil mi?”

“Tabii.”

Sanders, Arlo’nun uyandığını hissediyor gibiydi. “Babanla en son ne zaman konuştun, Arlo?”

Arlo nefes verdi, ardından son üç yıldır çalıştığı cümleyi söyledi: “Avukatımla konuşmak istiyorum.”

Sanders şaşırılmış numarası yaptı. *Numara*, diye içinden geçirdi Arlo. Kaşlarını kaldırma şekli. Alçak sesle mırıldanması: “Hmm!” İyi bir performanstı. “On üç yaşında bir çocuğun neden bir avukata ihtiyacı olsun ki? Sana basit sorular soruyorum.”

“Avukatımla konuşmak istiyorum,” diye aynı tonda tekrarladı Arlo.

“Babanın başı gerçekten belada olabilir. Sadece bizimle değil, Çin’le de. Ona yardım etmek istemiyor musun?”

“Avukatımla konuşmak istiyorum.”

Babası Çin’e kaçtıktan sonra onu savunan örgütün avukatları Arlo’yu, Jaycee’yi ve annelerini hükümetin sorabileceği

sorulara karşı eğitmişti. Nefes almak kadar doğal bir şey haline gelene kadar, aynı üç kelimeyle saatlerce cevap verme alıştırması yapmışlardı. Yasalara göre, hükümet avukatınız yanınızda olmadan sizi sorulara cevap vermeye zorlayamazdı. Arlo, Sanders'a hiçbir şey söylemeyecekti.

Öte yandan Sanders belki istemeden Arlo'ya bir şey söyleyebilirdi.

“Baban, Arlo, kayıp. Çin'de yaşadığını tabii biliyorduk. Guangzhou adında bir şehirde – doğru telaffuz edebildim mi?”

Arlo yanıt vermedi. Sanders sözlerine devam etti: “Bir süredir gözümüz üstündeydi. Güvende olduğundan emin olmak için. Başına kötü bir şey gelmesini istemiyoruz. Çinli yetkililerin evine gittiğini, sonrasında kaybolduğunu duyunca, başına bir şey gelmediğinden emin olmak istedik. Sonuçta o bir Amerikan vatandaşı.”

Çinlilerin onu gözaltına aldığını mı düşünüyorlar? diye merak etti Arlo.

Sanders karton dosyasına dokundu. Karar vermeye çalışıyor gibiydi. “Sana göstereceğim bir şey vardı. Ama konuşmayacaksan pek bir anlamı yok.”

Yem atıyor, diye düşündü Arlo. *Takılma.*

Arlo umursamıyormuş gibi omuz silkti. İkisi de bunun bir oyun olduğunu biliyordu. Sanders ayağa kalkıp ceketini düzeltti. Cebinden bir kartvizit çıkarıp Arlo'nun önüne koydu.

“Telefon numaram. Konuşmak istersen beni ara... ya da kendini tehlikede hissedersen.”

Tehlike. Cümleyi bitirmenin tuhaf bir yolu. Merak uyandırıcı. *Muhtemelen sadece yem,* diye düşündü Arlo. Yine de...

“Fotoğraflara bakmak isterim,” dedi Arlo.

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

Sanders kıkırdadı. “Demek başka kelime de biliyormuşsun. Ben de başka cümle kuramadığını sanıyordum.”

Arlo gülümsedi. Zoraki bir gülümsemeydi.

Sanders dosyayı kendine doğru açtı. İçeriğini Arlo’ya gösterip göstermeyeceğine hâlâ karar vermemişti. En azından öyle görünmesini istiyordu.

“Herhangi bir soruşturmadaki temel görevlerden biri,” dedi Sanders, “iki şeyin arasındaki bağlantıyı bulmaktır. Soygun sırasında bankanın önünde duran araba tesadüfen mi oradaydı, yoksa içindekiler gözcülük mü yapıyordu? Bazen de: *Katil kurbanı nereden tanıyordu?* Cevabı bulmaya çalışırken delirebilirsin. Bazen şaşkına dönersin. Parçalar birbirine uymaz.”

Sanders dosyadan bir parça kâğıt aldı. Arlo’nun önüne koydu.

Bir güvenlik kamerasından alman siyah beyaz bir görüntüydü. Dümdüz karşıya bakan bir adam, gözlerinde hain bir parıltı vardı.

Bu Hadryn’di.

Arlo’nun kalp atışları hızlandı. Avuçları terledi. İçinde ani bir kaçma isteği duydu ama gözle görülür bir tepki vermemeyi başardı. En azından öyle olduğunu umuyordu.

Sanders fotoğrafa dokundu. “Bu adam çok ama çok tehlikeli biri. Ve nedense seni tanıyor, Arlo Finch. Nedenini bilmek isterim.”

Arlo omuz silkti. “Üzgünüm. Size yardım edemeyeceğim.”

—20—

BAŞ BELASI

ARLO YEDİNCİ DERSE, beden eğitimi dersine zamanında yetişebilirdi ama sınıfa geri dönmesine izin verilmemişti.

Müdür Brownlee, ona kalsa Arlo’yu, Ajan Sanders’la işbirliği yapmayı reddettiği için okuldan atacağını ancak bölgenin kötü reklamdan çok korktuğunu söyledi. “Seni öyle hemen rahat bırakacağımı sanma. Babanı araştırdım. Kim olduğunu, bu ülkeye nasıl zarar verdiğini biliyorum. Onun o bilgisayar korsanlığını bu okulda denemeye kalkışırsan seni futbol sahasına kendi ellerimle gömerim.”

Arlo, otobüsle Çam Dağı’na dönerken Wu ve Indra’ya olanları anlattı. Anlaştıkları şekilde el sıkışmalarını tamamladıktan sonra alçak sesle konuştular. Arlo, ikisinin de sorgulanmak üzere sınıftan alınmadığını öğrenince rahatladı. Demek ki yetkililer, Clark’ın ortadan kaybolması olayıyla bir bağlantıları olabileceğinden şüphelenmiyordu.

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

“Çin’de güvenlik kamerası görüntülerimiz olsaydı,” dedi Wu, “bana kesinlikle ‘Oraya nasıl gidip geldin?’ diye sorarlardı.”

Indra için işin en ilginç yanı, FBI’ın eline Hadryn’in fotoğrafının geçmiş olmasıydı. “Yani, tamam, muhtemelen her türlü yasayı çiğnemiştir. Bir sürü banka soymuş ya da insan öldürmüş olabilir. O yüzden en çok arananlar listesinde olması şaşırtıcı değil ama Arlo’yla bağlantısını nasıl çözmüş olabilirler?”

“Hadryn otuz yıldır beni aradığını söyledi,” dedi Arlo. “Beni Google’da arayarak buldu. Belki FBI arama geçmişine ulaşmıştır.”

Wu’nun ise bir komplo teorisi vardı: “Ya da belki de hükümetten biri Ötedünyalılarla konuşuyordur.”

Arlo, Ajan Sanders’in ortak bir nokta bulmak için izcilerden bahsettiğini varsaymıştı. *Peki ya bundan daha fazlasıysa? Sanders’in Ötedünyalılardan ve benimle neden ilgilendiklerinden haberi var mıydı? Eğer haberi varsa gerçekte kimin tarafındaydı?*

Arlo eve döndüğünde dayısını araba yolundaki bahçe sandalyesinde otururken buldu. Beyaz bir minibüse teçhizatını yerleştiren altı ajanı izliyordu. Ellerinde lateks eldiven, ayakta-bılarında galoş vardı.

“Öğlene doğru geldiler,” dedi Wade. “Çöp de dahil olmak üzere her şeyi aradılar. Neler götürdüklerini kontrol etmek için başlarında duruyorum. Çok az elektronik cihazımız olduğu için hayal kırıklığına uğramış gibiler.” Wade gülümsedi, biraz halinden memnun bir havası vardı.

“Peki ya parmak izleri?” diye sordu Arlo alçak sesle. “Babam buradayken kesin bir şeylere dokunmuştur.”

“Siz okula gidince ben her yeri silip süpürdüm. Ondan geriye iz kaldığını sanmıyorum.”

“Bodrumdaki gizli saklanma yerine de baktılar mı?” Artık bir önemi yoktu ya, Arlo sadece merak ediyordu.

Wade alayla güldü. “Çocuk, *her yere* baktılar diyorum. Elllerinde evin daha önce hiç görmediğim bir planı bile vardı.” Biraz öne eğildi. “Ayrıca arkadaşım Nacho geldi. O Hadryn denen herifin yaklaşmasını engelleyecek bir şey üzerinde çalışıyor. Tam olarak kalkan değil, daha çok bir alarm görevi görecek. En azından buraya gelirse haberimiz olacak.”

Arlo’nun annesi ve ablası döndüğünde ajanlar çoktan evi terk etmişti. Evin arandığı açıkça belliydi ancak hiçbir eşya zarar görmemiş ve kırılmamıştı.

Arlo ve ailesi evde önemli bir şey söylememeye özen gösterdiler çünkü FBI ajanlarının etrafa dinleme cihazları yerleştirmiş olmaları mümkündü. Birilerinin dinleme ihtimaline karşı, babalarının nerede olduğuna ya da neler olup bittiğine dair hiçbir fikirleri yokmuş gibi konuşuyorlardı.

“Umarım babam iyidir,” dedi Jaycee, gerekenden biraz daha yüksek sesle. “Onun için çok endişeleniyorum.”

“Ben de,” dedi Arlo. *Bu yeterli miydi? Bir şey eklemeli miyim? Yeterince endişeli olduğunu hissettirmemişti.* “Umarım bizi arayıp nerede olduğunu söyler.”

“Elinden gelse bizi arayacağına eminim,” dedi Celeste. “Bize ne iyi gelir, biliyor musunuz? Akşam yemeğinden önce küçük bir yürüyüş. Kim ister?”

Arlo, Jaycee ve annesiyle ormanda yürürken Ajan Sanders’in o öğleden sonra her birini sorguya çektiğini öğrendi. Önce Celeste’i sorgulamak için Altın Tava restoranına, sonra Jaycee’yle konuşmak için Havlick Lisesi’ne gitmişti.

Hepsi de ona herhangi bir şey söylemeyi reddedip avukatlarıyla konuşmak istemişti.

“FBI’nin pek bir şey bildiğini sanmıyorum,” dedi Jaycee. “Adam, yazın babamı ziyaret edişimle ilgili sorular sorup durdu.

ARLO FINCH: Gölgele Krallığı

Babamın bana o tatilden dönüşte buraya getirmem için bir şey verdiğini düşündüğünden eminim – ki kesinlikle vermedi.”

Celeste, babalarının avukatıyla konuşmuştu. Avukat, bu FBI ziyaretinin sıradışı olduğunu gösteren hiçbir işaret olmadığını söylemişti. “Sadece her şeyi kontrol ettiklerini söyledi. Muhtemelen babanızın Çinli yetkililerin elinde olduğunu düşünüyorlar ve bizimle iletişime geçip geçmediğini öğrenmek istiyorlar.”

Celeste, avukata Clark’ın ülkeye geri döndüğünü söylememişti – açıklaması çok zor olurdu. Ancak hiçbir gelişme olmazsa, Arlo ve Jaycee’nin bir iki hafta içinde babalarını ziyaret edebileceklerini söyledi. “Belki de okuldan sonra bir işte çalışmanın zamanı gelmiştir, Jaycee. Mitch’in garajında yağ değiştirmeyi öğrenebilirsin. Arlo sen de ben muhasebe işlerine bakarken yanımda durabilirsin.”

Federal görevlilerin onları dinleme ihtimaline karşı evden uzaklaşmak için yürüyüşe çıkmışlardı ama yürümek hoşlarına gitmişti. Üç geyik ve bir düzine tombul sincabın kışa hazırlandığını gördüler. Ağaçlardaki kuşların cıvıltısını ve uzaktaki köpeklerin havlamasını dinlediler. Stresli birkaç günün ardından yürüyüş sakın ve sıradandı. Rahatlamışlardı.

Arlo onlara Hadryn’den bahsetmemeye karar verdi. Endişelenecek yeterince şey vardı.

Okul yılının başından beri, Arlo ortaokulda kendisini büyük ölçüde görünmez hissediyordu. Bu, hayatında önemli bir değişiklikti. Genellikle devam eden bir sınıfa katılan yeni çocuk olurdu. Ramos’ta ise sınıf arkadaşlarından farkı olmayan sıradan bir yedinci sınıf öğrencisiydi.

Bugüne kadar... Salı sabahı, okul dolabına doğru yöneldi-

ğinde, üzerinde yanıp sönen bir neon tabela varmış gibi hissetti. Hiç tanımadığı çocuklar konuşmayı bırakıp onun geçmesini seyrediyordu. Fısıltılardan birazı kulağına çalındı:

“Babasının birilerini öldürdüğünü duydum...”

“Polis onu yalan makinesine sokmuş...”

“Abim ülkeden atılacağını söyledi...”

Dolabına ulaştığında tüm kitaplarını yerde yığılı bulunca hayrete düştü. Bryce onu bekliyordu.

“Eşyalarının artık dolabımda durmasını istemiyorum,” diye homurdandı. Bryce ilk defa art arda bu kadar çok kelime sarf etmişti.

“Ama bu benim de dolabım,” dedi Arlo. Kilidin şifresini girerken bir grup çocuğun bakışlarının ağırlığını üzerinde hissedebiliyordu. Şifreyi ilk denemede doğru girebilmek için acele etmiyordu. Beceremese çok utanç verici olurdu.

Mandalı kaldırdı. Kapak açıldı.

Derken Bryce gürültüyle kapağı geri kapattı. “Sana döküntülerini dolabımdan uzak tutmanı söyledim.”

Bryce geniş omuzlarıyla dimdik durmuş, nefes alırken göğsünü iyice şişiriyordu. Arlo bu duruşu ve hırıltıyı tanıyordu. Bu bir numaraydı. Russell Stokes’un da izcilerin arasında aynı performansı sergilediğini görmüştü.

“Ne yapacaksın?” dedi Bryce. “Müdüre koşup ağlayacak mısın? Brownlee de seni atmak istiyormuş.”

Herkes onlara bakıyordu. *Ne istiyorlar?* diye içinden geçirdi Arlo. *Tartışma mı? Kavga çıkmasını mı?*

Kalabalığın arasında Merilee Myers’ı gördü. Onlara yaklaştığı sırada Arlo sinir bozucu bir şey söyleyeceğinden korkuyordu. Herkes Arlo Finch’in ilkokulundan garip bir kız tarafından

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

kurtarıldığını konuşacaktı.

Ne var ki Merilee Myers hiçbir şey söylemedi. Yalnızca izledi.

Derken birinci ders zili çaldı. *Gösteri bitti*, diye düşündü Arlo.

Kitaplarını almak için eğildi. Bryce geçerken kitaplarına tekme attı. Klasörlerden biri açılınca içindeki matematik notları etrafa saçıldı.

Herkes sınıflara yönelmişti. Yalnızca Merilee kitaplarını toplamasına yardım etmek için kaldı. “Ben iyiyim!” diye hırladı Arlo. “Git başımdan!”

Merilee bir şey söylemeden gitti. Arlo kâğıtları toplarken, geçen yıl boyunca karşılaştığı çeşitli canavarları, ölümle burun buruna geldiği anları düşündü. Kaçabileceği ya da yenebileceği bir düşmanın basitliğini özlüyordu.

Yedinci sınıf sonsuz bir mücadele, kazanamayacağı bir yarıştı.

Bu bir savaş değil, âdeta işkenceydi.

— 21 —

YENİ GELENLER

OKULDA ZORLU BİR GÜNÜN ARDINDAN, o geceki izciler toplantısı Arlo'nun içine su serpmişti.

Çam Dağı'nın ilk kilisesinin bodrum katı, her köşesinde teçhizat kontrolü ve bir sonraki kamp için hazırlıklarını yapan obalarla dolmuştu. Ancak Mavi Oba için bu özellikle önemli bir toplantıydı çünkü gruba iki yeni üye katılmıştı. Artık en küçük oba değillerdi.

Wyatt ve Sarah, Çam Dağı İlkokulu'nda altıncı sınıf öğrencisiydi. Arlo ikisiyle de daha önce hiç konuşmamıştı ancak onları ara sıra görüyordu, yani Hadryn'in gruba katılması gibi bir durum olmadığından emindi.

Sarah Fitzrandolph ilkokul kütüphanecisinin torunuydu ve tıpkı büyükannesi gibi o da İskoç teriyerine bayılıyordu. Üç senedir üst üste okulun heceleme yarışmasını kazanmıştı ve her seferinde eyalet birincisi olmayı yalnızca bir kelime ile

ARLO FINCH: Gölgele Krallığı

kaçırmıştı. Sarah sırtının ortasına kadar uzanan kızıl saçlarını kalın bir örgüyle topluyordu.

Wyatt Stokes, Russell'ın küçük kardeşiydi. Kardeşler genelde aynı obaya düşerdi ancak Wyatt, Kırmızı Oba'nın havasına hiç uymuyordu. Onun tutkusu hayvanlardı, spor değil. Florence adını verdiği kendi süt ineğini yetiştiriyordu ve Mavi Oba'ya çok şey katabileceğinden emindi. "Her kamp yaptığımızda taze süt içebiliriz!"

Connor kampa neden süt götürmediklerinin birkaç sebebini sabırla açıklamaya koyuldu: ağırdı, soğuk tutmanın yolu yoktu ve dökülürse ortalığı batırabilirdi.

"Ama buna değer, göreceksiniz," dedi Wyatt yılmadan.

Arlo, Wyatt'ın özgüvenine hayran kaldı. Arlo bir yıl önceki ilk toplantısında, aptalca şeyler söylemekten korktuğu için fazla konuşmaktan çekinmişti.

Yine de Sarah ve Wyatt'ın ne kadar az şey bildiğini görmek komikti. Kamp yapmanın temellerini hiç bilmedikleri gibi, aynı zamanda ne İzci Yemini'ni ne de nasıl selam verildiğini öğrenmişlerdi. Basit bir camadan düğümü bile atmasını bilmiyorlardı.

Arlo Finch artık Mavi Oba'nın en genç, en küçük ve en yeni üyesi değildi. Bir şeyleri nasıl yapacağını öğrenmek yerine, başkasına öğretebilirdi.

Connor'un kardeşi Christian, yaz boyu Ayı rütbesi için kalan şartları tamamladıktan sonra Çam Dağı'na geri dönmüştü. Kısmen, dağınık sakalı yüzünden gözle görülür biçimde büyümüş görünüyordu.

Christian'ın Nöbet adı verilen eğitiminin detayları kimseye açıklanmasa da Arlo bu eğitimde, ateş ve taş işçiliği gibi doğa güçlerinin uygulandığı tekniklerin yanı sıra, iz sürme ve kamuflaj gibi doğa becerilerinin de öğretildiğini biliyordu. Spekülasyon yapmakta kendini asla sınırlamayan Wu'ya göre, Nöbet, izcilerin fiziksel, zihinsel ve ahlaki disiplinini ölçmek için tasarlanan bir dizi sınavdan oluşuyordu. "Sonunda sınavı geçemeyenler gidip başkalarına anlatamamasınlar diye hafızalarını siliyorlar. Böylece gizli kalıyor."

Gür Ormanlar'ın içinden defalarca geçmesine rağmen Arlo'nun hâlâ hiç keşfetmediği geniş bölgeler bulunuyordu. Bu heyecan vericiydi.

Connor toplantının bitiminde, Arlo, Wu ve Indra'yla özel olarak konuşması için Christian'ı getirdi. "Christian'a Rielle'in kampa gelip bizi Hadryn'in kaçtığına dair uyardığını anlattım."

"Nöbet'te size Ötedünya hakkında bir şey öğretiyorlar mı?" diye sordu Wu. "Gür Ormanlar'a gidiyor musunuz mesela?"

Christian gülümsedi. "Buna cevap veremeyeceğimi biliyorsunuz."

"En azından başını sallayabilirsin," diye önerdi Wu. "Ya da gözünü kırp."

Christian başını sallamadı. Sonunda gözünü kırptı ama bunu bilinçli yapmışa benzemiyordu.

Indra farklı bir yaklaşım denedi. "Hadryn'in eskiden izci olduğunu biliyoruz. Ve muhtemelen Ayı rütbesini almıştı, bu yüzden Nöbet eğitiminden geçmiş olmalı. Tam olarak neler yapabileceğine dair bir fikrimiz olmalı. Duman olup kaçabildiğini ve şekil değiştirebileceğini biliyoruz."

"Sen şekil değiştirebiliyor musun?" diye sordu Wu.

"Cidden, buna cevap veremem."

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

Arlo Wu'ya, Hadryn'inle yüzleşmelerinde konuştuklarını hatırlattı. "Hadryn, bir doppelgänger kalbi yediğı için şekil değıştirebildiğini söylemişti."

Christian'ın kafası karışmıştı. "Bir saniye, yani istediğı zaman istediğı kişi gibi görünebiliyor mu? Kurda falan dönüşmenin de ötesinde?"

"Kurda dönüşebiliyor musun?!" diye sordu Wu, heyecanla. Christian'ın yine cevap vermeye niyeti yoktu.

"Hadryn herhangi birimizin görünümüne bürünebilir," diye açıkladı Indra. "Ve daha önce yaptı da... Birçok kez..."

"Nöbet'te böyle bir şey öğrenmediğimizi kesinlikle söyleyebilirim," dedi Christian. "Eğitimde yaptıklarımızın arasında bir yarattığı öldürüp kalbini yemek bulunmuyor. Anlattığınız şey kan işçiliğine benziyor."

Wu, Christian'dan kelimenin nasıl yazıldığını doğrulamasını istedi.

"Çok havalı."

"O sabahla ilgili kafama takılan bir şey var," dedi Indra. "Hadryn, Arlo'nun evine gitti ve annesinden nehir kenarında kamp yaptığımızı öğrendi. O zaman neden içimizden birini taklit etmeye çalışmadı? Örneğin Wu'yu veya Arlo'yu?"

"Wu ve Arlo'nun Çin'de olduğunu bilemezdi," dedi Christian.

"O zaman Arlo'nun annesini, bir polis memurunu veya herhangi birini taklit edebilirdi. Denememiş olması bana tuhaf geliyor."

"Belki bir nedenden ötürü şekil değıştiremiyordur," dedi Arlo. Zihninde belli belirsiz bir teori oluşmaya başlıyor ve sesli düşünürse kelimelere dökebileceğini hissediyordu. "Christian, Hadryn'in doppelgänger'e yaptığı şeyin kan işçiliğı olduğunu

söylemiştin. Bizim evdeyken çok kanaması olduğunu biliyoruz. Ötedünya'dan kaçarken yaralanmış olmalı. Bu onu zayıflatmış olabilir mi?"

Christian başını salladı. Kulağa mantıklı geliyordu. "Tekrar ediyorum, bize kan işçiliği öğretilmiyor. Ama bildiğim kadarıyla, kan işçiliğinde vücuda diğer yaratıklardan alman toksinler ve bilinmeyen parçalar giriyor. Tıpkı vampirler gibi. Başkalarının enerjisini emiyorsunuz. Yani birdenbire çok fazla miktarda kan kaybeden bir kişinin güçten düşmesi kaçınılmaz olurdu."

Hadryn'in zayıfladığı fikri Arlo'nun ilgisini çekmişti. Bu, geçtiğimiz iki günde neden Arlo'nun peşine düşmediğini açıklayabilirdi. Pek çok fırsat vardı, özellikle Arlo'nun okulda olduğu zamanlar... Yine de Hadryn gölgelere sığınıp kalmıştı. *Sadece Ötedünyalılardan saklanmıyor, diye düşündü Arlo, güç topluyor.*

Bir noktada Hadryn'in geri döneceği kesindi. Arlo, o zaman hazır olacağına yemin etti.

Düzenleme

Ny.ozlem

—22—

ÖĞLEDEN SONRALARI

“EE, GİZLİ KULÜP EVİM HAKKINDA NE DÜŞÜNÜYORSUN?”

“Beğendim,” dedi Arlo. “Ama daha fazla yastık lazım. Belki bir de oda kokusu.”

Mitch’in otomobil tamirhanesinin arkasında, babasının küçük odasının –daha doğrusu, küçük dolabının– sert zemininde oturuyorlardı. Clark Finch iki haftadır burada yaşıyordu ve işler nihayet rutine oturmuştu.

Günün büyük bir kısmını uyuyarak geçiriyor, öğleden sonraları uyanıyordu. (Küçük odanın camı yoktu, bu da gündüzleri uyuma işini kolaylaştırıyordu.) Uyku tulumunu toparladıktan sonra iki tane granola bar yiyip bilgisayarının başına geçiyordu. Mitch’in ofis televizyonunda sürekli izlediği filmler sayesinde internet trafiğini gizleyebiliyordu.

“Mitch zaten gün boyu bir şeyler seyrediyordu,” diye açıkladı Clark. “O yüzden benim saatte yüzlerce megabayt indirmem hiçbir şekilde şüphe çekmeyecek.”

Birinin onları izlemesi ihtimaline karşı Clark, Mitch'le asla etkileşime girmiyordu. Ne bir fısıldaşma ne de kapının altından atılan bir not... Kimsenin tamirhanede Mitch'ten başka birinin olabileceğini düşünmesini istemiyorlardı.

Clark, her akşam saat sekizde dükkân kapanınca kapısının kilidini açıp biraz egzersiz yapmak için ofiste daireler çizerek yürüyordu. "Burada sınav ve mekik çekebiliyorum ama bacakta kan dolaşımını sağlamanın sessiz bir yolu yok."

Egzersizden sonra Mitch veya Celeste'in buzdolabında bıraktığı yemeği yiyordu. Mikrodalga fırını kullanma riskini göze alamazdı –uydulardan bile görülebilecek manyetik enerji alanları açığa çıkarıyordu– bu yüzden Clark sadece soğuk yemek yiyebiliyordu.

Geceleri aynı zamanda tuvaleti kullanabileceği ve yıkanabileceği tek zamandı. "Ne olur ne olmaz diye yanımda bir kova tutuyorum," diye açıkladı Clark, Arlo'nun arkasını işaret ederek. "Ama mümkünse tutuyorum."

Clark Finch şafak sökmeden çok önce etraftaki parmak izlerini temizlemek için her şeyi silip uyumak için odasına çekiliyordu.

Arlo, babasının bu düzeninin kamp kurmanın tam tersi olduğunu düşündü. Dışarı çıkmak yerine daha içeri giriyor, yeni şeyler görmek yerine görülmemeye çalışıyordu.

Şimdi akşam saat beşti. Arlo'nun annesi kapının hemen dışında, Mitch'in masasında muhasebe işiyle uğraşıyordu. Televizyonda bir savaş filmi oynuyordu. Arlo ve babası, kimsenin onları duyabileceğinden korkmadan sohbet edebiliyordu. Arlo bir önceki hafta sonu yaptıkları kampı, Mavi Oba'nın, pişirdikleri acılı pay sayesinde Gümüş Kaşal ödülünü kazanarak yemek yarışmasında ikinci geldiğini de atlamadan, tüm ayrıntılarıyla

ARLO FINCH: Gölgeleler Krallığı

anlattı. Şaşırtıcı şekilde Yeşil Oba karidesli noodle *pad thai* ile üçüncü olurken, Kırmızı Oba dana güveçle altın Kaşal ödülünü kazanmıştı.

Sonra konu kamptan okula, okuldan da Çam Dağı'nın coğrafyasına geldi.

“Gür Ormanlar üzerine epey düşündüm,” dedi Clark. “Ve kördüğümlemler üzerine de. İşin en çılgınca yanı, internette bunları konuşan kimseye denk gelmedim – yani, gerçekten deli gibi görünen birkaç kişi dışında. O yüzden asıl deli olan ben miyim diye düşünmeye başladım.”

Arlo insanların ormandan uzaklaştıkça onu unutmasına sebep olan Mucize'yi elinden geldiğince açıklamaya çalıştı. Ona ayrıca Gece Terörü'nü, cadıyı, Tilki'yi, paraziti, Rielle'i ve Öte-dünya'yı da anlattı. Tam içine hapsolmuş bir ruh yüzünden *ik-ruh* olmasına neden olan zaman yolculuğunu anlatmak üzereydi ki annesi hafifçe kapıyı tıklattı.

“Vakit doldu Arlo,” dedi annesi. “Gitmemiz gerekiyor.”

Arlo bir saat geçtiğine inanamadı. Hadryn şöyle dursun, henüz Kırık Köprü'yü bile anlatamamıştı.

“Üzülme,” dedi Clark. “Cuma günü anlatırsın.”

Bu gerçekten olağanüstü bir şeydi: Arlo Finch, yıllardır ilk defa, babasını yine yüz yüze göreceğini bilerek yanından ayrıldı. Arlo her pazartesi ve cuma öğleden sonra annesiyle restoranda buluşup onunla birlikte Mitch'in tamirhanesine yürüyordu. Orada “ödev yapmak” için ofise yönelmeden önce Mitch'le biraz sohbet edip, Mitch'in şişman, sarman kedisini seviyordu.

Arlo gelince Celeste kapıyı kapatıyordu. Sonra Arlo dolaba üç kez vuruyordu. Clark, Arlo'yla izcilik, bilim, köpekler, arkadaşlar, beyzbol, kitaplar ve diğer konular hakkında konuşmak üzere saklandığı yere çekilmeden önce, dışarı çıkıp ikisine de

kocaman sarılıyordu. Bazen de sadece pis yedili veya dama oynuyorlardı.

Okul hâlâ berbattı. Arlo tekrar tekrar Hadryn, FBI, Öte-dünya ve Müdür Brownlee'yi içeren kâbuslar görüyordu. Ayrıca yüzünü sivilce basmış ve ayağında mantar çıkmıştı.

Gelgelelim her hafta iki gün, öğleden sonra oldu mu bunların hiçbirinin önemi kalmıyordu. Babasına kavuşmuştu.

Ekim ayının ilk cuma günü Clark Finch'in bir haberi vardı.

"Bir teorim var ve test etmek için yardımına ihtiyacım olacak."

Arlo, bilmediği parıltı bir içecek içmek ya da deneysel bir ışın tabancası kullanmak bile söz konusu olsa, babası ne önerirse önersin yapmaktan heyecan duyuyordu.

Clark sözlerine devam etti: "Kördüğümmler üzerine epey düşündüm ve bir süredir açıklayıcı kaynaklar okuyorum. Matematikğin düğüm teorisiyle ilgilenen topoloji adında bir dalı olduğunu biliyor muydun? Bildiğimiz türden düğümmler, senin özel düğümmlerin gibi değil."

İki kelimenin benzer oluşu Arlo için kafa karıştırıcıydı.

"Yaşadığımız dünyanın üç boyutu var. Ve bu üç boyutun içerisinde, senin tarif ettiğin gibi kördüğümmler yapmak imkânsız olurdu."

"Ama dört boyutta yapılabilir," dedi Arlo. "İlk denememde Wu böyle demişti. Sanki ipi başka bir boyuta itmek gibi."

"Katılıyorum. Ve bence bu boyut esasen Gür Ormanlar dediğiniz yer. En azından Orman'ın bir bölümü."

Bu tanım Arlo'nun deneyimine uyuyordu. "Kördüğümmlerin içindeyken sanki bir ruh aleminde gibisin. Onları görebiliyorsun, onlar da seni görebiliyor."

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

“Ayrıca parlayan bir ipten de mi bahsetmiştin?”

Arlo, Tilki’nin ona, bir kişinin ruhuyla bedenini bağlayan gümüş kordon hakkında anlattıklarını tekrar etti. Arlo buna benzer bir şeyi hem Ötedünya’da hem de yıllarca bahçeye bağlı kalan hayalet köpek Cooper’da gördüğünü de ekledi.

“Anlattığın her şey kördüğümle ilgili gibi geliyor. Mesele bir şeyleri birbirine bağlamak. Ve gemide bulduğun o kafes –içinde ruh olan– onu serbest bırakmak için bıçağınla bir ip kestiğini söylemiştin. Bu ip cihaza bağlıydı.”

Arlo görevi duymak için can atıyordu. “Yeni bir tür düğüm atmamı mı istiyorsun? Yoksa çözmemi mi? Yapabilirim.”

Clark gülümsedi. “Teorime göre kördüğümler bir tür kuantum dolanıklığı. Kulağa tamamen mantıklı gelecek şekilde açıklayamam; yani sen Gür Ormanlar’ı nasıl açıklayabiliyorsan ancak o kadar açıklayabilirim. Ama anafikir şu: iki şeyin alıştığımızdan tamamen farklı bir şekilde birbirine bağlanabilmesi.”

Arlo’ya bir ataş uzattı. Kendi elinde de bir tane tutuyordu. “Bu iki ataşın atom olduğunu ve kuantum düzeyinde birbirine dolandıklarını varsayalım. Ataşımı bükersen,” –avcunun içindeki ataşı doksan derece bükte– “seninki de bükülür. Anında.”

“Bu nasıl mümkün olabilir?” diye sordu Arlo.

“Çünkü kuantum düzeyinde bu ikisi aynı ataş. Birbirlerinden yüzlerce veya binlerce kilometre uzakta olsalar bile tek bir nesne gibi davranıyorlar. Einstein buna ‘uzaktan ürkütücü eylem’ demiş.”

“Çok iyi,” dedi Arlo. “Gür Ormanlar’ı tarif ediyor gibisin.”

“Öyle, değil mi? Bilim insanları 1920’lerden beri kuantum mekaniği üzerine yazıp çiziyorlar ama bu konuda gerçekten bir şey yapmak çok zor. Bu eylemler mikroskobik düzeyde ve yalnızca aşırı sıcaklıklarda gerçekleşiyor. Fakat teoride, bir

kuantum bilgisayarı, normal bir bilgisayara kıyasla milyarlarca kat daha hızlı şifre çözmeyi başarabilir. Benim çalışmalarımın çoğu da işlevsel bir kuantum cihazı üretebilseydik neler olabileceğine dair simülasyonlardan ibaret.”

“Bunu yapabilir misin?”

“Bilmiyorum.” Sonra kurnaz bir gülümsemeyle, “Ama belki yapmış olabilirim,” diye ekledi.

Katlı duran uyku tulumunun arkasından telefonunu aldı. Telefonundan sarkan birkaç kablo onu hesap makinesine benzeyen farklı bir cihaza bağlıyordu.

“Biraz malzeme aşırı mam gerekti ama çalışacağını düşünüyorum. Eğer olur dersen bunu Gür Ormanlar’a götürmeni...”

“Olur!”

“...ve üzerinde bir program çalıştırmanı istiyorum. Aşağı yukarı yirmi dakika sürer. Heyecan verici bir yanı yok. Sadece teorimin uygulanabilir olup olmadığını açığa çıkaracak.”

“Hipotezini test etmek istiyorsun.”

“Gerçek bir bilim insanı gibi konuştun.” Clark, Arlo’ya telefonu uzatıp programı nasıl çalıştıracağını gösterdi. Tüm kablo-suz bağlantıları devre dışı bırakılmıştı, bu yüzden artık sadece minik bir bilgisayardan ibaretti.

“Peki ya çalışırsa?” diye sordu Arlo. “Ne işine yarayacak?”

“Mesele benim ne yapabileceğim değil. Eğer işe yararsa, atomdan beri modern bilimdeki en büyük keşif olabilir.”

—23—

BAĞLANTILAR

GÜR ORMANLAR'DA AĞAÇ KÜTÜĞÜ SIKINTISI VARDI.

Arlo sıradan bir ormanda yürüyüş yaparken sandalye veya masaya ihtiyaç duyduğunda bir ağaç kütüğü bulabileceğinden emindi. Elbette bu, bölgedeki ormancılık sayesindeydi; genellikle birileri ağaç kestiği için etrafta ağaç kütükleri vardı. Gür Ormanlar'da, istediğiniz yere ağaç kütüğü bırakacak, testerele-ri ve baltalarıyla hazır bekleyen Gür Ormancılar yoktu. Orada ağaçlar büyür ve sonunda devrilirdi.

Arlo düzgün çalışabilmesi için babasının cihazını koyacak bir yer arıyordu. Hiç ağaç kütüğü olmadığı için, sonunda mavi çiçeklerle dolu geniş bir çayırın kenarında bulduğu düz bir kayaya yerleştirdi.

Babasının talimatlarını dikkatlice uygulayarak telefonu açtı ve tüm kabloların düzgünce bağlı olup olmadığını kontrol etti. Telefon açılınca Arlo, *primes_qntm_woods.r.* adlı dosyayı açtı.

Ekran bir anda anlamsız işaretlerle doldu, ardından üzerinde sayı bulunan bir ilerleme çubuğu belirdi: %1.

Arlo izledi ve bekledi.

Daha önceki gezintilerinde Gür Ormanlar'ın bu noktasını iki kere ziyaret etmiş ve zihnine kaydetmişti. Okyanusa benzeyen çiçek tarlası ve çiçeklerin üzerinden geçen esintiyle oluşan minik dalgalar hoşuna gidiyordu. Havada tarçın ve bal kokusu vardı. Chicago'dayken annesinin onu okul piyesi için yeni ayakkabı bakmaya götürdüğü alışveriş merkezindeki mum dükkânının kokusunu hatırlatıyordu. Annesi telefonda konuşurken Arlo mum dükkânına dalmıştı. Tezgâhtar kadın ona gülümseyerek, "Ne aradığını biliyorum," demişti. Sonra ona altın folyoya sarılı bir kutu uzatmıştı. Kutuyu açarken...

Çok tuhaf.

Ormanın kenarında duran Arlo, az önce ne olduğundan emin değildi. Chicago'daki mum dükkânını hatırlarken anısı bir anda değişmişti. O gün Chicago'da tezgâhtar bir kadın yoktu. Öyle birisi kesinlikle onunla konuşmamış ya da ona bir şey vermemişti. *Az önceki bir anı mı, yoksa hayal miydi?* diye içinden geçirdi Arlo.

Cihaza baktı. %2.

Biraz zaman alacaktı.

Zihninde mum dükkânına geri dönerek net bir şekilde hatırlamaya çalıştı. Ama gitmişti. Kayıptı. Tıpkı artık Alevler Vadisi'ne erişemediği gibi, mum dükkânını da zihninde hiçbir yerde bulamadı. Tüm yollar silinmişti.

Belki koku onu götürebilirdi. Yoğun tarçın ve bal aromasını içine çekmeyi umarak burnundan derin bir nefes aldı. Ne var ki burnu çoktan duyarsızlaşmıştı. Artık kokuyu ayırt edemiyordu.

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

Ama bir ses duydu: akan su sesi. Damlayan su sesi değil, büyük bir derenin sesiydi. Radyo kanallarının arasındaki parazit sesi gibi. Bu da tuhaftı çünkü yakınlarda nehir gördüğünü hatırlamıyordu.

Mavi çiçek tarlasının ötesine bakarken gökten düşen bir cisim gördü. Nereden geldiği görünmüyordu. Gökyüzünde ne bir bulut, ne bir helikopter ne de bir sıcak hava balonu vardı. Nesne yoktan var olmuş, sonra yere düşmüştü.

Arlo cihazı kontrol etti: %3. Zamanı vardı.

Çayırdan geçerken ayaklarıyla güneşin altında parıldayan polen yollarını karıştırıyordu. Çiçek yaprakları çan gibi çınlıyordu.

Tarlanın ortasında durdu. Ayaklarının dibinde, yaklaşık bir metre uzunluğunda büyükçe bir balık vardı. Islak balık kıvrılırken açık ağzından hava yutuyordu. Pulları yanardöner kırmızı, sarı ve turuncu tonlarındaydı. Açık gözleri şaşkın bir ifadeyle bir şeyler arıyor gibiydi.

“Büyük bir japon balığı gibi!” dedi bir adamın sesi.

Arlo dönüp baktığında Çin'deki Dafushan Parkı'nda olduğunu ve Amerikalı turist grubuna liderlik eden rehberin pek de uzağında olmadığını gördü. Arlo, kadının tuttuğu sopaya baktı. Sopanın ucunda turuncu bir ponpon yerine, şimdi esintiyle dönen kâğıttan bir ejderha vardı.

“Eski bir hikâyeye göre, bir zamanlar altın renkli bir koi balığı sürüsü varmış. Balıklar bir şelaleye ulaşınca kadar büyük Sarı Irmak'ta yüzerlermiş.”

Arlo uzanıp balığı eline aldı. Kaygandı ve neredeyse elinden kayıyordu. Göğsüne bastırdı. Yağmur gibi kokuyordu.

“Ama içlerinden bir balık durmamış. En tepeye ulaşmak için şelaleden yukarıya yüzmek istemiş.”

Arlo, su sesinin geldiği yöne doğru yürümeye başladı. Koi balığının bıyıkları yanağını gıdıklıyor, keskin yüzgeçleri kollarını çiziyordu.

“Tekrar tekrar düşmüş,” diye devam etti kadın. “Tam yüz yıl boyunca şelalenin tepesine atlamaya çalışmış.” Nehrin sesi gittikçe yükseliyordu. Derken Arlo’nun yüzüne su sıçradı. Arlo, gözlerini sımsıkı kapadı.

“Ve bir gün sonunda başarmış. Nihayet zirveye ulaşmış.”

Arlo, gözlerini açtığında artık çayırda değildi. Gürleyen bir şelalenin dibinde, suları pürüzlü kayaların etrafında dönüp dolaşan kristal mavisi bir havuzun yanında duruyordu. Suya çarpan güneş ışınları soluk bir gökkuşağına yol açmıştı. Parlak yeşil tonlarda tropikal ağaçların yaprakları rüzgârdan savrulup duruyordu.

Fırtınadan önceki sessizlik gibi, burası hem sağır edici hem de huzurlu, karmaşık ama sakindi. Arlo, Gür Ormanlar’da seyahat ettiği bir yıl boyunca hiç böyle bir şey görmemişti.

Balık kollarında debeleniyordu. Arlo onu tuttuğunu unutmuştu.

Diz çöküp onu suyun içine bıraktı. Balık hızla yüzerek köpüren suların içinde kayboldu.

“Neredeyiz?” diye sordu bir kız sesi.

Arlo dönüp bakınca Rielle’in nehrin ağzında, hemen yanında durduğunu fark etti. Beyaz bir tunik ve pantolon giyiyordu. Saçını belindeki kemerle uyumlu zümrüt yeşili bir kurdeleyle toplamıştı. Parmaklarındaki yüzükler narin zincirlerle bileğindeki oymalı gümüş bileziklerle bağlıydı.

“Buraya daha önce hiç gelmedim,” dedi Arlo. Rielle’le buluşmalarının çoğu, zamanın ve coğrafyanın mantıklı bir şekilde seyretmediği o tuhaf orta alanda gerçekleşmişti. İlk olarak bir

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

yansımada, daha sonra karlı bir yolda karşılaşmışlardı. Bir şenlik ateşi gecesinde ise, Rielle'le kendilerini alev alan bir ejderhayı seyrederken yan yana bulmuşlardı.

“Bunun ejderhayla bir ilgisi olmalı, değil mi?” diye sordu Arlo.

“Mirnos,” diye yanıt verdi Rielle. “Ötedünyalılar ona böyle diyor. Bir ruh ele geçirmişler, daha sonra köprüden Diyar'a geçirirken serbest kalmış. Ve onun, aslında ikiz ruhlar, Ekafoş ve Mirnos olduğu ortaya çıkmış...”

“Zaman ve mekân,” dedi Arlo, Tilki'nin Kırık Köprü'de ona söylediklerini hatırlayarak. Ekafoş, Kızıltüy Kampı'nda onu gölün karşısına ve zamanda otuz yıl geriye çekmişti.

“Ekafoş zamanın ötesinde bir yere yüzmüş,” diye devam etti Rielle. “Mirnos ise Gür Ormanlar'ın derinliklerine saklanmış.”

“Şu an bulunduğumuz yer orası mı?” diye sordu Arlo. “Bu şelalede mi yaşıyor?”

“Hangi şelale?” Rielle ona döndü. “Ne görüyorsun?”

Hemen yanında duran birine sormak için tuhaf bir soruydu bu. “Şelale. Ağaçlar. Güneş ışığı. Neden, sen ne görüyorsun?”

“Karanlık,” dedi Rielle. “Ve soğuk. Ama suyun sesini duyuyorum.”

Arlo, Rielle'in, elini kaldırıp bir parmak ışığı yakışını izledi. Güneş ışığı o kadar parlaktı ki Arlo nehrin üzerinden geçen parmak ışığının parıltısını zar zor seçebildi.

Rielle'in nefesi kesildi. Farklı bir şey görüyordu. Korkutucu bir şey. “Bu, Mirnos,” dedi Rielle. “Uyanıyor.”

Sonra Arlo ısrarcı bir bip sesi duydu. Sesin nereden geldiğini görmek için başını çevirdiğinde bütün orman etrafında dönüyordu. Güneş ışığı yanıp sönüyor, yanıp sönüyordu. Baş dönüyordu, tökezledi.

JOHN AUGUST

Etrafını algılaması biraz zaman aldı.

Yeniden ormanın kenarındaydı. Babasının cihazı bipliy₂du. Arlo ekrana baktı.

%100. Deney tamamlanmıştı.

—24—

CADILAR BAYRAMI

ÇAM DAĞI'NDAKİ EVLER, kaldırımı olmayan yokuşlu yollarla birbirinden oldukça uzaktı. Bu nedenle çocukların Cadılar Bayramı'nda şeker isteme geleneği burada pek pratik değildi. Çocuklar da bunun yerine Ana Cadde boyunca yürüyüp dükkan sahiplerini ziyaret ederek onlardan şeker istiyorlardı.

Arlo kapı zili çalma geleneğini özlese de Çam Dağı'nın bu soruna getirdiği çözüm sayesinde herkesin kostümünü aynı anda görme imkânını seviyordu.

Arlo bu yıl kostümüyle özellikle gurur duyuyordu. Wade dayısının yardımıyla ufak plastik bir balık akvaryumu, beyaz bir ressam tulumu ve iki rulo koli bandıyla astronot kıyafeti yapmıştı. Kaskında iki adet hava hortumu vardı ama başına geçirince nefesiyle hızla buğulandığı için kaskı kolunun altında taşımaya karar vermişti; böylelikle roketine doğru yürüyen bir astronot olabilirdi.

Indra, pelerini, atkısı, kalın çerçeveli yuvarlak gözlükleri ve gözünün üzerindeki zikzakla tepeden turnağa Harry Potter gibi giyinmişti. Kimin yanından geçse, çocuk ya da yetişkin fark etmeksizin hepsi neden Hermione Granger kılığına girmediğini soruyordu. “Çünkü olmak istediğim kişi o değil,” diye yanıt veriyordu sakince.

Wu, mavi beyaz yüz boyası ve kartondan devasa çift bıçaklı kılıcıyla *Galactic Havoc 2*’den bir karakter olarak gelmişti. “Aslında bu, yalnızca on kademeli bir savaşı kazanarak elde edebileceğiniz özel bir Geodomo kostümü,” diye açıkladı Wu. Arlo anlıyormuş gibi başını salladı ama bu oyunu hâlâ oynamadığı için ne Geodomo’nun kim olduğunu ne de normalde nasıl bir kostümü olduğunu biliyordu.

Üçlü, hava karardıktan hemen sonra Ana Cadde’nin batı ucundaki Peterson hırdavat dükkânının önünde buluşmuştu. Planları doğu tarafına doğru yürüyerek Altın Tava restoranına varmaktı; ancak Çam Dağı Emlak Ofisi’ndeki büyük boy çikolataları duyunca önce oraya yönelmeye karar vermişlerdi. Oraya vardıklarında tam yirmi çocuk vardı ve sıra pek ilerlemiyor gibiydi. Her birkaç saniyede bir, içeride bir ışık patlıyordu. Fotoğraf çekildiği belliydi ama neden?

“Belki de kimsenin tekrar sıraya girmediğinden emin olmak içindir,” dedi Wu. “Büyük boy çikolata verdiklerinde bu çok oluyor.”

Mavi Oba’nın iki yeni üyesi Sarah ve Wyatt ofisten çıktılar. *Kedi*’ filmindeki ikizler gibi giyinmişlerdi.

“Neden fotoğraf çekiliyor?” diye sordu Arlo.

“Reklam olsun diye sanırım,” diye açıkladı Sarah. “Sahne malzemeleri falan var. Fotoğrafi çekmezsen çikolata vermiyorlar.”

* *The Cat in the Hat*. (çn.)

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

“Hangi çikolata?” diye sordu Indra.

“Three Musketeers, hani şu nugalı çikolatalardan,” dedi Wyatt. “Hem de büyük boy. Ayrıca bu emlak broşürünü de ailenize götürmenizi istiyorlar.”

Arlo, Wu ve Indra’ya dönüp baktı. Gerçekten değer miydi? Three Musketeers’in büyük markalar arasındaki en kötü çikolara olduğu konusunda hemfikirlerdi. Yine de en azından büyük miktarda çikolataları olacaktı.

“Yani, sonuçta *büyük boy*,” dedi Wu. “Three Musketeers olsa bile, bunu başka hiçbir yerde bulamayız.”

Kapıya ulaşmaları yaklaşık on dakika sürdü. Burada, kostümlü iki dördüncü sınıf öğrencisi bir dağ arka planının önünde, saman balyası dekorunun yanında poz veriyordu. Noel Baba’nın kovboy kardeşine benzeyen dazlak fotoğrafçı, çocuklara nasıl ve nereye bakacakları konusunda emirler yağdırıyordu. “Yaklaşın! Birbirinizden hoşlanıyormuş gibi!”

Fotoğrafçı, çektiği fotoğraftan memnun kaldığı takdirde, çocuklara bir broşüre lastikle tutturulmuş çikolatalarını veriyordu.

Fotoğrafçı Arlo’ya işaret etti. “Siz üçünüz. Geçin bakalım.”

Adam, Arlo’yu saman balyasının üzerine oturtup Wu ve Indra’dan, kılıçlarını ona doğru tutmalarını istedi. Arlo çok saçma göründüklerinden emindi ve sadece çikolatayı alıp gitmek istiyordu.

Birkaç flaşın ardından melek kanatlı zayıf yapılı bir kadın, fotoğrafçının kulağına eğilip bir şeyler fısıldadı. Fotoğrafçı başını sallayıp Arlo’yu işaret etti. “Astronot olmadan birkaç fotoğraf alalım.”

Arlo halinden memnun bir şekilde kenara çekildi.

“Bekleyin!” dedi Indra. “Onu neden fotoğrafta istemiyorsunuz?”

Fotoğrafçı, melek kanatlı kadına baktı, o ise duymazdan gelmişti. Indra sorusunu tekrarladı: “Affedersiniz! Arkadaşımızı neden fotoğrafta istemiyorsunuz?”

Arlo eliyle onu geçiştirdi. “Umurumda değil. Sorun yok.”

“Sorun var!” dedi Indra. Şimdi birkaç üçüncü sınıf öğrencisi, tartışmayı merak ederek başlarını uzatmıştı. “Neden ona, Arlo’nun fotoğrafını çekmemesini söylediniz?”

“Burası bir aile şirketi,” dedi kadın, küçük ofise işaret ederek. “İstediğimizi yapabiliriz.”

“Babası yüzünden, değil mi?”

Kadın alayla güldü. “Bugün Cadılar Bayramı. Çikolatanızı alıp gidin.”

“Çikolatanızı istemiyoruz!” dedi Indra. Bu kesinlikle doğru değildi. Arlo büyük boy Three Musketeers’ını kesinlikle istiyordu. O kadar bekledikten sonra çikolatanın o yumuşak sütlü tatlılığını iyice canı çekiyordu. “Sadece gerçeği kabul etmenizi istiyoruz!”

Melek kanatlı kadının sabrı tükenmişti. “Pekâlâ. O vatan haininin çocuğunun dükkânımla hiçbir bağlantısı olmasını istemiyorum.”

Arlo göğsüne darbe almış gibi hissetti. Bir okla vurulup vurulmadığını görmek için başını eğip baktı. Ancak yara tamamen psikolojikti.

Arlo son birkaç haftadır kasabadaki insanların fısıldaştığını fark etmişti. Haftalık izci toplantısında bile konuşulduğunu hissediyordu. Ancak okul dışında kimse yüzüne bir şey söylememişti. İlk defa bir yabancıнын onun kim olduğunu bildiğine şahit oluyordu. Ve ondan hoşlanmadığına...

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

“Hadi gidelim,” dedi Indra kapıya yönelerek.

Arlo çocuklarla göz göze gelmekten kaçınarak onun peşinden gitti. Wu çıkarken sepetten üç tane çikolata aldı. Reklam broşürlerini söküp geridönüşüm kutusuna attı.

Arlo’nun dört lokmada yiyip bitirdiği Three Musketeers gayet tatmin edici bir çikolataydı ancak yutmakta zorlandı.

“İyi misin?” diye sordu Indra.

“İyyim,” dedi sonunda güçlkle, dişlerine yapışan nugayı çıkarmaya çalışarak.

“Korkunç bir kadındı,” dedi Indra. “Babanın kim olduğundan sen sorumlu tutulamazsın.”

“Ayrıca baban gerçekten çok kafa biri,” diye ekledi Wu. “Benimki Gür Ormanlar’da yürüyüş yapmaya o kadar hevesli olmazdı.”

“Dolaşmaya devam edelim mi?” diye sordu Indra.

“Kesinlikle.” Arlo, kötü kalpli bir emlakçının şeker komasına girmesine engel olmasına izin vermeyecekti.

Otuz dakika sonra caddedeki her dükkâna uğramış ve sonunda Altın Tava restoranında bir masaya geçerek hasılatlarını dizmeye başlamışlardı. Arlo’nun annesi meşguldü –1980’lerin Vadi Kızı gibi giyinmişti– restoran tıklım tıklım doluydu. Jay-cee mutfakta ona yardım ediyordu.

Arlo sürahilerini doldurmak için tezgâhın arkasına geçti. Buna izni vardı çünkü o yaz resmi olarak eğitim almıştı.

En uç taburede oturan, kulak tırmalayıcı sesli adam, “Nasıl gidiyor?” diye sordu. Trençkot ve fötr şapka giyen adamın yüzü, simetrik lekeleri olan beyaz bir kumaş parçasıyla kaplıydı. Arlo hemen şüphelendi. Sesi tanı mıyordu.

“Kimsiniz?” diye sordu.

“*Watchmen*’den bir karakterim. Çizgi roman. Ama okumak için daha çok küçüksün. Annen beni öldürür.”

Arlo gülümsedi. Kostümün ardındaki kişi, babasıydı.

Clark tekinsiz ses tonunu sürdürdü. “Garajdan çıkabileceğim bir gün varsa o da bugün diye düşündüm.”

“Arkadaşlarımla tanışmak ister misin?” diye sordu Arlo.

Clark başını iki yana salladı. “Çok riskli. Ama Gür Ormanlar’da benim için yürüttüğün deneyin işe yaradığını ilk senin duymanı istedim. Çalıştı.”

“Bu ne anlama geliyor?”

“Yani cihazım, kuantum hesaplamalarını bugüne kadar üretilen tüm cihazlardan daha hızlı yapabildi.”

“Ne kadar hızlı?” diye sordu Arlo, aklında herhangi bir kıyaslama olmamasına rağmen.

“Milyar kere. Muhtemelen daha da fazla.”

“Yani mutlu musun?”

“Mutludan da öte. Yapacak çok iş var ama bu bulguları tekrarlayabilirsek çığır açan bir buluş olabilir.”

Arlo ona sarılmak ya da çak yapmak isterdi. Ancak şüpheli görünebilirdi. O yüzden babasının su bardağını doldurmakla yetindi.

“Peki, senden n’aber Arlo? Cadılar Bayramın iyi geçiyor mu?”

“Harika,” diye yalan söyledi Arlo. “Her şey yolunda.” Bunun üzerine Arlo, sürahiye hâlâ şekerlemeleri sayıp tartışmakla meşgul olan arkadaşlarının yanına götürdü. Garajdaki gizli dolabına geri dönen Clark’ın geçerken şapkasının ucunu eğdiğini gördü.

—25—

CADILAR BAYRAMI, İKİNCİ BÖLÜM

ARLO, LİSE ÖĞRENCİLERİNİN hiçbir şey söylemeden bu kadar çok konuşmayı başarmasına şaşıırıyordu. Bir araya geldiklerinde söylenen her cümleye, “Kesinlikle!”, “Çok çılgınca!” “Di miiii!” gibi sözlerle karşılık veriyorlardı. Cebir öğretmenleri, flörtleşme ve üniversite başvuruları gibi sıkıcı konular hakkında birbirlerinin söylediklerini, hiçbir yere varmayan bir kısır döngü halinde, boyuna onaylayıp duruyorlardı.

Buna karşın Arlo, Indra ve Wu’yla sohbet ettiğinde konuşma sürekli olarak ilerliyordu. Onlarla tartışıyordu. Plan yapıyordu. Boş boş konuşmuyorlardı.

Arlo en az beş dakikadır arabanın yolcu koltuğunda oturmuş, aralarında Örümcek Adam kostümlü ara sıra erkek arkadaşı olan Benjy ve Chewbacca kostümlü Christian Cunningham’ın da bulunduğu bir grup lise öğrencisiyle konuşan Jayce’yi bekliyordu. *Daha ne konuşmaya ihtiyaçları olabilir ki?* diye

içinden geçirdi Arlo. Bütün günü okulda birlikte geçirmişlerdi. On saat içinde tekrar görüşeceklerdi.

Hâlâ restoranın otoparkında duruyorlardı. Annelerinin restoranı kapatması gerekiyordu, bu yüzden Jaycee'den Arlo'yu eve bırakmasını istemişti. Yürüyerek daha hızlı eve varabileceğini düşündü ama o zaman da ablasını bekleyerek harcadığı zaman boşa gidecekti.

Arlo direksiyona uzanıp korna çaldı. Beklediğinden daha yüksek bir ses çıkmıştı. Jaycee ona ters ters baktıysa da sonunda arkadaşlarına iyi geceler diledi. Kapıyı kapatıp arabayı çalıştırdı. "Pek sabırsızsın."

"Ne konuşuyordunuz?" diye sordu Arlo.

"Hiçbir şey."

"Madem öyle, neden bu kadar uzun sürdü?"

"Çünkü burası lise. İleride anlarsın."

Otoparktan çıkarken Christian onlara el salladı. Sakalı uzamıştı, bu da ona bir izciden çok bir halk şarkıcısı havası katmıştı.

Colorado yasalarına göre, Jaycee'nin geçici ehliyetiyle, aile üyesi olmadıkça, yirmi bir yaşın altındaki biriyle araba kullanması yasaktı. Bu da Arlo yanındayken araba sürmesinin yasal, lise arkadaşlarıyla ise yasak olduğu anlamına geliyordu. Jaycee hiç kaza yapmamış olsa da Arlo ablası direksiyondayken sürekli tetikteydi, her dönüşte ve dur işaretinde geriliyordu.

"Christian'ın yazın nereye gittiğini biliyor musun?" diye sordu Jaycee. İki eli asla aynı anda direksiyonda olmuyordu.

"Sanırım New Mexico'da bir yere gitti. Neden sordun? On-
dan hoşlanıyor musun yoksa?"

"Hayır! Hem zaten son sınıf öğrencisi." Ana Cadde'den Wirt Yolu'na saptı, bu sırada sinyal lambasını Arlo'nun istediği kadar çabuk kapatmamıştı. "Sadece kendi sınıfından ya da en fazla bir alt veya üst sınıftan biriyle çıkmalısın."

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

Bu bir kural mı? diye içinden geçirdi Arlo. Geçici ehliyetle araba kullanmak gibi, flörtleşmenin de yönetmeliği mi varmış?

Jaycee devam etti: “Sadece Gür Ormanlar’a gidip gitmediğini merak ettim. İzçiliği çok sevdiğini biliyorum, o yüzden bütün yaz orada olabileceğini düşündüm. Bize anlatmıyor.”

“Ayı rütbesi için çalışıyordu. Tamamı gizli bilgi.”

Araba aniden stop etti. Sarsılmadılar; sadece motorun sesi kesilmişti. Araba biraz sürüklendikten sonra durdu.

“Ne yaptın?” diye sordu Arlo.

“Hiçbir şey yapmadım!”

“Stop ettirdin.”

“Hayır ettirmedim! Stop ettirecek kadar yavaş gitmiyordum.” Arabanın anahtarını çevirdi. Motordan *tık tık tık* diye sesler geldiyse de bir türlü çalışmadı.

Arlo bir şeylerin ters gittiğini anladı. Birçok kış sabahı arabanın motorunu ısıtmak için çalıştırmıştı; bu farklı bir sestti. Farklı bir sorun.

İşte o zaman onu gördü: arabanın farlarına doğru yürüyordu. Zayıf ve kamburdu. Üzerinde eski püskü bir ceket vardı, yüzünü ışıktan uzak tutuyordu. Havaya kaldırdığı sağ elinin parmakları kıvrıktı.

Ateş işçiliği, diye düşündü Arlo. *Motoru o durdurdu. Bujiler ateşlemeyecekti.*

“Arabada kal,” dedi Arlo.

“Neden?” diye sordu Jaycee. “O kim?”

Adam yavaşça yüzünü çevirip onlara baktı. Yüzü bir deri bir kemik kalmış, gözleri çökmüştü. Arlo’nun son gördüğü haline göre on yaş daha yaşlı görünüyordu. Yine de onu hemen tanımıştı.

Gelen, Hadryn’di.

—26—

ESKİ DOSTLAR

ARLO KARANLIK YOLA DOĞRU BİR ADIM ATTI. Arabanın kapısını açık bıraktığı için uyarı sesi çalıp duyuyordu. “Arabada kal,” diye Jaycee’yi yeniden uyardı.

Akşam olunca hava iyice soğumuştı, ağaç tepeleri rüzgârda sallanıyordu. Uzakta öten baykuşları duydu.

Arlo, üç metre uzağında, önünde duran adama doğrudan bakmaktan kaçındı.

“Ne kılığına girdin öyle?” diye sordu Hadryn. “Temizlik görevlisi mi?”

Arlo kostüm giydiğini unutmuştu. “Astronot,” diye yanıt verdi. “Kaskım arabada.”

“Göster bana.” Sesinde bir gülümseme vardı. Neredeyse dostça.

Arlo kaskı almak için yolcu koltuğuna uzandı. “Denemeye devam et,” diye fısıldadı Jaycee’ye.

ARLO FINCH: Gölgeleler Krallığı

“O kim?” diye fısıldadı ablası. Açıklamak için zaman yoktu.

Arlo, Hadryn’in görmesi için kaskı kaldırdı. Jaycee anahtarı çevirdikçe motor *tık tık tık* etmeye devam ediyordu.

“Giy bakalım,” dedi Hadryn. “Giy de görelim.” Sesi daha yaşlı geliyordu. Daha zayıf.

Arlo kaskı isteksizce başından geçirdi. İçeride her şey boşlukta yankılanıyordu, her şeyden uzaktaymış gibi bir histi. Plastik buğulanmaya başlamıştı. Hızla nefes alıp veriyordu.

Hadryn’in eli hâlâ havadaydı. “Ablana anahtarları pencereden atmasını söyle.”

“Hayır,” dedi Arlo. Arlo, Hadryn’in motorun çalışmasına engel olmak için odaklanması gerektiğini düşünüyordu ve onu meşgul etmek istiyordu.

“Anlamadım!?” Hadryn görünüşe göre onu duyamamıştı.

Arlo kaskı çıkardı. “Hayır dedim.”

Hadryn omuz silkti. “Keyfin bilir.” Elini sımsıkı yumruk yapmasıyla motor aniden alev aldı ve kaputun altından alevler fışkırdı. Arlo, yanan lastik kokusunu ve ısıyla bükülen metalin çınlamasını duydu.

“Arabadan çık!” diye bağırdı Arlo.

Jaycee derhal itaat ederek arabadan uzaklaştı. Hadryn yumruğunu serbest bıraktı. Eskisi kadar yoğun olmasa da alevler çıkmaya devam ediyordu.

“Kimsin sen?” diye sordu Jaycee.

“Ben mi? Arlo’nun eski bir dostuyum. Mazimiz... otuz yıl öncesine dayanıyor sanırım.”

“Ne istiyorsun?” diye sordu Arlo.

“Başlangıç olarak bıçağı istiyorum. Ötedünyalılar sende kalmasına neden izin verdi bilmiyorum.”

“Yanımda değil. Evde.” Bu doğrudu: Arlo görünmez bıçağı yarak odasında klarnet çantasının içinde saklıyordu. “Birlikte gidebiliriz,” diye teklif etti.

Hadryn'i Jaycee'den uzaklaştırmak istiyordu. Ayrıca, Wade'in arkadaşı Nacho'nun evin etrafına kurduğu korumalar Arlo'nun işine yarayabilirdi.

“Ah, eve ne yaptığınızı biliyorum. Kan büyüsü? Bubi tuzakları? Senin gibi bir izciye hiç yakışmıyor, Arlo Finch.”

“Evdeki senin kanındı öyleyse?”

“Ever. Çok daha fazlasını kaybettim.” Hadryn ceketinin sol kolunu sıyırdı. Dirseği sargı beziyle sarılıydı ve aşağısı yoktu. “Artık el gürlemesi yapamayacağım.” Bunu can alıcı bir söz gibi söylemişti.

“Ötedünyalılar beni bu kolumdan duvara zincirlemişti. Beni bu şekilde durdurabileceklerini sandılar.”

Arlo o an Hadryn'in ne yapmış olabileceğini anladı: “Kendi kolunu kestir.”

“Hayır, tabii ki. Bıçağım yoktu. Sadece dişlerim vardı.” Gülmüsedti. Dişleri bir timsahınki gibi sivrilmişti. “Dişlerimi teker teker bir taşa sürterek sivrilttim.”

Arlo, Jaycee'ye bir bakış attı. Bir eli kapüşonlusunun cebindeydi. *Mesaj mı yazıyor?* diye içinden geçirdi.

Hadryn, Arlo'ya yaklaşarak tepesinde dikildi. Ter, duman ve çürüyen et kokusu üzerine sinmişti. Arlo'nun kulağına eğilip fısıldadı. “Bıçağı bana getireceksin, yoksa ablanı tam bu yolun ortasında öldürürüm. Çığlıklarını asla unutamazsın.”

Arabanın kaputunun altında alevler çatırdamaya devam ediyordu.

Arlo seçeneklerini düşündü. Kaçmaya çalışabilirdi ama Hadryn kesinlikle daha hızlıydı. Yardım çağırmak için bağıra-

ARLO FINCH: Gölgeleler Krallığı

bilirdi ama en yakın ev bir kilometre uzaktaydı. Arlo o an fark etti. *Burayı özellikle seçti.*

Gelgelelim, Hadryn de savunmasızdı. Kızıltüy Kampı'nda, Arlo onu saklayan deri kolyeyi koparır koparmaz Ötedünyalılar onu bulmuştu. *Bir şekilde kendini gizliyor olmalı,* diye düşündü Arlo. *Yoksa çoktan burada olurlardı.*

“Eve yürümek yirmi dakikamı alacak,” dedi Arlo. “Geri dönmek de bir yirmi dakika daha. O zamana kadar birileri bunu görecektir.” Yanan arabaya işaret etti.

“Yarım saat sonra Kırık Köprü'de buluşuruz. Gelmezsen kız ölür.”

Arlo ablasına baktı. Kolu belinde, elinde ekranı parlayan telefonunu gizlemeye çalışıyordu. Sonra alçak bir kadın sesi duyuldu: “Polis, acil durumunuz nedir?”

Hadryn derhal harekete geçti. Arlo onu engellemeye çalıştıysa da Hadryn onu kolayca kenara itti. Jaycee geri çekildi, artık telefonu saklamaya çalışmıyordu.

“Polisin sizi gerçekten koruyabileceğini mi düşünüyorsun?”

“Hayır,” diye yanıt verdi Jaycee. Sonra her zaman anahtarlığında tuttuğu minik biber gazı şişesiyle Hadryn'in doğrudan yüzünü hedef aldı. Sprey Hadryn'in gözlerini yaktı. Jaycee spreyi sıkmaya devam ederken Hadryn soluk soluğa, öksürerek ona doğru sendeledi. En sonunda yere yığılırken, çığlık atarak gözlerini tutuyordu.

Sprey şişesi tamamen boşalınca Jaycee bağırdı: “Koş!”

Arlo kaskı atarak son hızla koştu. Kasabaya doğru koşuyorlardı. Yol yokuş aşağı eğimliydi, bu yüzden her adım sanki iki adım gibi hissettiriyordu. Gitgide hızlanan Arlo neredeyse düşecek gibiydi, tökezlememek için ayaklarını önünde tutmaya odaklanmıştı.

Jaycee hemen yanındaydı. Her ikisi de arkaya bakmaya cesaret edemiyordu ama herhangi bir ayak sesi duymadılar. Bir dönüş yaparak Ana Cadde'nin ışıklarını gördüler. Bir dakikadan az bir sürede caddeye varabilirlerdi. Sadece koşmaya devam etmeleri gerekiyordu.

Derken tam önlerindeki yolda gölgelerin içinden kambur bir şekil belirdi. Arlo ve Jaycee aniden durdu, ikisinin de kalbi küt küt atıyordu.

Şekil ayışığına doğru ilerledi. Bu Hadryn'di. Biber gazından ötürü öksürüp hırıliyordu.

"Nasıl?.." diye sordu Jaycee, soruyu bitiremeyecek kadar soluksuz kalmıştı. Arlo da aynısını merak ediyordu. *Önümüzü nasıl geçebildi?* Cevap aramaya zaman yoktu.

"Hadi!" Arlo, Jaycee'yi yolun kenarına yönlendirirken, yarı kum ve çam iğneleriyle kaplı yamaçtan yarı kayarak indiler. Hâlâ kasabaya varma şansları vardı. Ana Cadde çok uzakta değildi.

Derken on metre ileride, Hadryn bir ağaçtan çıktı. Arkasından değil, *içinden*. Ağacın kabuğunda vücudunun ana hatları parlıyordu.

Ağaç yürüyüşü. Arlo, *Culman'ın Yaratıklar Kitabı*'nda okumuştı. *Dryad* adı verilen orman perileri, ağaçlar arasında ışınlanarak saniyeler içinde çok uzak mesafeler katedebiliyordu. Belli ki Hadryn, muhtemelen çok karanlık yollarla, bu becereyi de edinmişti.

Arlo, Jaycee'nin önüne geçti.

Hadryn güldü. "Onu koruyamazsın, Arlo. Hiçbirini koruyamazsın. Sonunda anlayacaksın: Herkes başının çaresine bakmak zorunda."

Tam o sırada Hadryn'in yan tarafından hücum eden bir şekil onu yere serdi. Büyüklüğüne ve kürküne bakılırsa bir ayı ya da

ARLO FINCH: Gölgeleler Krallığı

muhtemelen bir goril olabilirdi – karanlıkta detayları göremediler. Hadryn'i pençesiyle yere sabitlemişti.

Bu yaratık, her ne olursa olsun, Arlo ve Jaycee'ye bir kaçma şansı daha sağlamıştı. Arlo ağaçların arasından koştuğu sırada, Gür Ormanlar'a giden bir yol arama dürtüsüne karşı geldi. Hadryn'in onları orada da takip edebileceğini ve daha da fazla tehlikede olacaklarını biliyordu.

Küçük bir kanalı aştıktan sonra Ana Cadde'nin sert asfalt zeminine ulaştılar. Şehir merkezinin hemen dışındaydılar. Bir arabanın farlarını üzerlerinde hissettiler.

Arlo ve Jaycee, arabanın dikkatini çekmek için ellerini, kollarını salladılar. Yaklaşan aracı tanıdılar, gelen bir çekiciydi.

“Bu Mitch!” diye haykırdı Jaycee.

Kamyonetin farları ve tavan lambaları yanıp sönüyordu. Yolun kenarında durdu.

Yolcu koltuğundaki anneleri camım açtı. Belli ki Mitch onu restorandan almış evine bırakıyordu. “Ne oluyor? Araba nerede?”

“Gitmemiz gerek!” diye bağırdı Arlo. “Buradan hemen gitmeliyiz!”

“Neden? Sorun ne? İyi misiniz?”

Kamyonetin motoru aniden durdu. Etrafı sarsıcı bir sessizlik kapladı. “Ne oldu böyle?” dedi Mitch, şaşkın bir ifadeyle. Motoru çalıştırmak için anahtarı çevirdi.

“Yapma!” dedi Jaycee. “Motoru yakacak.”

Arlo aynı fikirdeydi. “Buralarda bir yerde.”

“Kim?” diye sordu Celeste. “Kimden bahsediyorsunuz? Cadılar Bayramı şakası mı yoksa?”

Ormanın kenarından kürklü bir şekil ışığa doğru tökezledi. Hadryn'i yere deviren yaratıktı bu. Arlo şimdi onun bir ayı

ya da goril olmadığını fark etti. *Yıldız Savaşları*'ndaki Wookiee adlı tüylü uzaylılardandı.

“Christian!” diye bağırdı Arlo. “İyi misin?”

Christian Cunningham bir elini kaburgalarına bastınıyordu ama görünürde kanaması yoktu. Başsız Chewbacca kostümü yer yer yırtılmış, her tarafına kırık dallar ve yapraklar takılmıştı.

Yine de Arlo'nun aklına yatmamıştı. Ormanda gördükleri yaratık Christian'dan çok daha vahşiydi. Gördükleri kostüm giymiş bir genç değildi. *Şekil değiştirmiş olabilir mi?* diye içinden geçirdi Arlo. *Daha da önemlisi...*

“Başımızın belada olduğunu nereden biliyordun?”

“Bilmiyordum,” dedi Christian. “Ama bir anormallik hissettim. Güçlü bir büyü söz konusu olunca hissedebiliyorum.”

“Nerede olduğunu biliyor musun?”

Christian başını iki yana salladı. “Bir ağaca atadı. Herhangi bir yerde olabilir.”

Celeste kamyonetten indi. “Artık gerçekten birisinin bana neler olduğunu anlatması gerekiyor.” Mitch de kamyonetten inip koltuğunun altından ahşap bir beyzbol sopası çıkardı.

“Yolda bir adam vardı,” dedi Jaycee. “Arabayı ateşe verdi çünkü Arlo'da olan bir bıçağı istiyordu.”

Celeste, Arlo'ya döndü. “Bıçağın mı var?”

“Normal bir bıçak değil,” dedi Arlo. “Büyülü bir bıçak, diyelim.”

“Yaz kampında karşına çıkan adamı mı bu?” diye sordu Christian. “Seni öldürmeye çalışan?”

Arlo evet anlamında başını salladı. “Hadryn. Ötedünyalılar onun peşinde. Onu neden bulamadıklarını bilemiyorum.”

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

“Bir saniye, Arlo!” Annesi yüzüne bakmak için oğlunu döndürdü. “Yaz kampında seni öldürmeye çalışan biri mi oldu?”

Annesinin yüzündeki kafa karışıklığı ve korkuyu gören Arlo, büyük bir pişmanlık hissetti. *Hiçbir fikri yok*, diye düşündü. *Cadı. Gece Terörü. Çeşitli troller. Hadryn. İzçiliğin yalnızca doğa yürüyüşü ve kamptan ibaret olduğunu düşünüyor.*

Arlo annesinin kolunu tutarak ona güven vermeye çalıştı. “Ben iyiyim anne. İyi olacağım.”

“Annene yalan söyleme!” Rahatsız edici ses her taraftan geliyordu sanki.

Arlo dönüp baktığında Hadryn’in yolun ortasında durduğunu gördü. Paramparça olan gömleğinin altından tenindeki onlarca gizli sembol açığa çıkmıştı. Arlo bunların belki de Hadryn’i Ötedünyalılardan koruyan çeşitli kalkanlar olabileceğini düşündü. Hadryn, Christian’la boğuşması sonucunda ciddi yaralar almıştı; en belirginini omzundaki derin kesikti. Gömleğinin kolu koyu kan kırmızısı olmuştu.

Mitch, Arlo’nun yanından geçip elindeki sopayı kaldırdı. “Sen olduğun yerde kal.”

Hadryn timsah dişleriyle gülümsedi. “Mitch Jansen, şu haline bak, nasıl da büyümüşsün. Otuz yıldır neredeyse hiç aklıma gelmemiştin. Düşün, beni ne kadar etkilemişsin!”

Mitch onu tanımamıştı. “Seni tanımıyorum dostum.”

“Sana unutturdular. Gerçi zaten pek bir şey bilmiyordun.”

Sonra Hadryn durdu, bir şey hissetmişti. Arlo ve Christian da hissetmişti. Sanki ani bir basınç değişikliği olmuştu, çok hızlı inen bir asansörde durmak gibiydi. Bakışlarını gökyüzüne çevirince bulutların arasından süzölmeye başlayan tuhaf ışıkları fark ettiler.

“HAYIR!” diye bağırdı Hadryn. Çılgına dönmüş gibi göğsündeki sembolleri kontrol etti. Ancak gömleğini çekiştirince, gizemli, kadim işaretlerden birini tam ortasından kesen yarıyı fark edebildi.

Gökyüzündeki ışıklar süzölmeye başlamıştı, derken her tarafa yayıldı.

“Bu nedir?” diye sordu Jaycee. “Ne oluyor?”

“Ötedünyalılar,” dedi Arlo. “Onu almaya geldiler.” Birkaç saniye içinde, hayaletimsi dokunaçlar gökten uzanıp Hadryn’i çekip alarak Diyar’a götürecekti.

Hadryn, Arlo’ya işaret etti. “Bana o bıçağı getireceksin. Başka çaren yok.”

Hadryn bileğini dişlerine götürüp, boncuklu bilekliğini ısırarak kopardı. Ani bir ışık parlamasıyla, ardında kaldırımında zıplayıp yuvarlanan boncuklar bırakarak ortadan kayboldu.

Arlo bulutlara baktı. Avları kaçtığı için, Arlo’nun beklediği dokunaçlar gökyüzünden inmemişti. Ana Cadde’nin bu ufak bölümüne zümrüt yeşili bir ışık huzmesi vuruyordu. Her tarafı aydınlatan ve tüm duyuları etkileyip birbirine karıştıran parlak bir ışık. Kulağa bal gibi gelen, gökkuşağı gibi hissettiren, tadı müzik gibi bir şey.

Zihinleri ne yaşadıklarını anlamaya çalışırken, ışık düşünceleri çözüyordu. Ötedünyalılar, insanların dünyasındaki faaliyetlerini işte böyle gizli tutuyordu: var olduklarına dair her anıyı silerek.

Ötedünyalıların ışığıyla daha önce iki defa karşılaşan Arlo, her seferinde direncini biraz daha geliştiriyor gibiydi. Işık dinerken, o gece olanların çoğunu hatırlayabiliyordu. Şeker çikolata avını, emlak ofisindeki kaba kadını ve restoranda babasıyla karşılaşmasını anımsıyordu. Yolda Hadryn’le karşılaşmalarını,

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

ormana girerek kaçışlarını ve Christian'ın onları kurtarışını hatırladı.

Peki ya diğlerleri? Yolun kenarında, yüzlerinde şaşkın bir ifadeyle durmuş, birilerinin onlara ne olup bittiğini, neden orada olduklarını açıklamasını bekliyorlardı.

Arlo annesiyle Mitch'e döndü. "Araba yolda kaldı," diye açıkladı. "Bizi almaya geldiğiniz için teşekkürler."

—27—

OKUL GEZİSİ

ARLO ERTESİ SABAH OTOBÜSLE OKULA GİDERKEN, önceki gece olanları Indra ve Wu'ya anlattı.

“Nasıl yani? Hadryn'in, *kendi kolunu ısırtıp kopardığını* mı söylüyorsun?” diye sordu Wu. “Bir kere bu mümkün değil.”

“Çakallar tuzağa yakalandıklarında kendi bacaklarını ısırtıp kopararak tuzaktan kurtuluyorlar,” dedi Indra. “Aksi halde öleceklerini biliyorlar.”

Wu'nun sorusu bu değildi. “Hayır, yani nasıl yaptığını gerçekten anlamıyorum. Kemiği ısıramazsın. Ayrıca, bir düşünün; aç hiç uygun değil.” Wu, insanın kendi dirseğini ısırmasının zorluğunu uygulamalı olarak gösterdi. Indra onunla hemfikir-di. Hadryn'in belki de yardım aldığını, hatta daha tehditkâr görünmek için dişlerini bilelediğiyle ilgili bu hikâyeyi uydurmuş olabileceğini öne sürdü.

Arlo, arkadaşlarının yanlış şeylere odaklanmasından yorulmuştu. “Kolunun bir önemi yok! Önemli olan tek şey, Hadryn geri döndü ve dün gece beni öldürmeye çalıştı.”

“Üzgünüm,” dedi Wu. Indra da üzgün olduğunu söyledi.

“İyi haber,” diye devam etti Arlo, “Hadrın’ın şu anda şekil değiştirebileceğini hiç sanmıyorum. Değiştirebilse bile bir kolu eksik olacaktır. En azından içimizden kimseyi taklit edemeyeceğinden eminim. Ayrıca görünen o ki Ötedünyalılar onu, nerede olursa olsun bulabiliyor. O yüzden muhtemelen ona ulaşamayacakları tek yerde, Gür Ormanlar’da saklanmaya devam edecek.”

“O zaman Gür Ormanlar’dan uzak duralım,” dedi Wu.

“Ne zamana kadar?” diye sordu Indra. “Sonsuza dek mi? Arlo’nun eninde sonunda Gür Ormanlar’a dönmesi gerekecek.”

Wu o kadar emin değildi. “Neden? Çoğu izci Gür Ormanlar’a bir kere bile ayak basmıyor. Burada kaldığı sürece güvende.”

“Güvende değil,” dedi Indra. “Uzun zamandır güvende değil.”

“Indra haklı,” dedi Arlo. “Gür Ormanlar’a hiç geri dönmemsem bile, kötü şeyler peşimi bırakmayacak. Bir düşünün. Önce orman cinleri, sonra Gece Terörü, sonra cadı... Şimdi ise Hadrın. Gür Ormanlar’dan başka ne çıkacak diye beklemekten bıktım. Kaçmaktan yoruldum.”

“O zaman ne yapmak istiyorsun?” diye sordu Wu. “Onun peşinden gidemezsin.”

“Neden gidemeyeyim? Ya ben onun peşine düşeceğim ya da o benim, sizlerin ve ailemin peşine düşecek.”

“Seni öldürür!” dedi Indra, fazlasıyla yüksek bir sesle. Otobüste Merilee de dahil olmak üzere birkaç çocuk onlara dönüp baktı. Indra sesini alçalttı ama düşüncesinin arkasındaydı: “O çok güçlü.”

“Olabilir,” dedi Arlo. “En azından peşinden gidersem onu şaşırtma ihtimalim olur.”

“Üzgünüm,” dedi Wu. Indra da üzgün olduğunu söyledi.

“İyi haber,” diye devam etti Arlo, “Hadrın’ın şu anda şekil değiştirebileceğini hiç sanmıyorum. Değiştirebilse bile bir kolu eksik olacaktır. En azından içimizden kimseyi taklit edemeyeceğinden eminim. Ayrıca görünen o ki Ötedünyalılar onu, nerede olursa olsun bulabiliyor. O yüzden muhtemelen ona ulaşamayacakları tek yerde, Gür Ormanlar’da saklanmaya devam edecek.”

“O zaman Gür Ormanlar’dan uzak duralım,” dedi Wu.

“Ne zamana kadar?” diye sordu Indra. “Sonsuza dek mi? Arlo’nun eninde sonunda Gür Ormanlar’a dönmesi gerekecek.”

Wu o kadar emin değildi. “Neden? Çoğu izci Gür Ormanlar’a bir kere bile ayak basmıyor. Burada kaldığı sürece güvende.”

“Güvende değil,” dedi Indra. “Uzun zamandır güvende değil.”

“Indra haklı,” dedi Arlo. “Gür Ormanlar’a hiç geri dönmemsem bile, kötü şeyler peşimi bırakmayacak. Bir düşünün. Önce orman cinleri, sonra Gece Terörü, sonra cadı... Şimdi ise Hadrın. Gür Ormanlar’dan başka ne çıkacak diye beklemekten bıktım. Kaçmaktan yoruldum.”

“O zaman ne yapmak istiyorsun?” diye sordu Wu. “Onun peşinden gidemezsin.”

“Neden gidemeyeyim? Ya ben onun peşine düşeceğim ya da o benim, sizlerin ve ailemin peşine düşecek.”

“Seni öldürür!” dedi Indra, fazlasıyla yüksek bir sesle. Otobüste Merilee de dahil olmak üzere birkaç çocuk onlara dönüp baktı. Indra sesini alçalttı ama düşüncesinin arkasındaydı: “O çok güçlü.”

“Olabilir,” dedi Arlo. “En azından peşinden gidersem onu şaşırtma ihtimalim olur.”

“Peki sonra?” diye sordu Wu. “Diyelim ki Hadryn’i buldun. Ne yapacaksın? Onu öldüremezsin çünkü sen bir katil değilsin. İşte aranızdaki fark bu, Arlo. Hadryn kimi incittiğini umursamıyor. Senin umurunda. Sen iyisin, o ise kötü.”

Arlo başım iki yana salladı. “O kadar basit değil.”

“Ama öyle,” dedi Indra. “Sen İzci Yemini’ne sadıksın. İlkelerin var.”

“İlkeler ailemi korumayacak.”

“Hayır,” diye karşılık verdi Indra. “Ama seni Hadryn’e dönmekten koruyacak.”

Arlo birinci dersten sonra, günün ikinci otobüs yolculuğuyla okuldan ayrılıyordu. Bando takımıyla birlikte yaklaşık bir saat uzaklıkta bulunan Rockwell İlkokulu’na gidiyorlardı.

Bando eğitmeni Bay O’Brien, konserin amacının küçük çocuklara enstrümantal müziği ilk elden deneyimleme şansı tanımak olduğunu söylüyordu. “Müziğin yalnızca telefonda çalınan bir şeyden ibaret olmadığını, aksine kendi ellerimizle ve arkadaşlarımızla birlikte yaptığımız bir şey olduğunu görmeleri gerekiyor.”

Arlo, Bay O’Brien’in müzik eğitimine olan tutkusuna hayrandı; ancak zamanlamalarından o kadar emin değildi. Birkaç haftalık çalışmayla şimdiye kadar öğrendikleri üç parçayı zor çalabiliyorlardı. Arlo bir yandan nota kâğıdını, bir yandan da grubu tempoda tutmaya çabalayan Bay O’Brien’in sallayıp durduğu ellerini takip etmekte zorlanıyordu.

Yine de okul gezisi gün boyu okuldan uzakta olacağı anlamına geliyordu ve Arlo bunun için minnettardı.

Yolda çocukların çoğu, telefonlarında oyun oynuyordu. Arlo ise telefonu olmadığı için kütüphaneden aldığı *Aslan, Cadı ve Dolap** kitabını çıkardı. Bu kitabı daha önce Chicago’dayken bir

* C. S. Lewis’in yedi kitaplık *Narnia Günlükleri* serisinin ikinci kitabıdır. (ed.n.)

ARLO FINCH: Gölgeleler Krallığı

kez okumuştı. Ancak bu kez okurken Pevensie çocuklarına değil, daha çok Narnia'nın yerli sakinlerine; büyük Aslan'a, kötü kalpli Beyaz Cadı'ya, faunlara,* devlere ve konuşan kunduzlara odaklandı. Sihir dolu bir dünyada yaşıyorlardı; ancak hepsi de bir kehanetle önceden bildirildiği üzere, sihirden uzak kahramanların gelmesini bekliyor gibiydi.

Arlo'ya göre bu, farklı bir boyuttan gelen çocuklara fazlasıyla umut bağlamak demekti.

Alüminyum bir su matarası yerde yuvarlandı. Arlo matarayı ayağıyla durdurup Russell Stokes'a uzattı. Russell, izci olmasının yanı sıra bandoda ikinci trompetçiydi.

“Sağ ol.”

“Bir şey değil.”

Arlo yaz kampında Russell'in omzundaki paraziti çıkardığından bu yana, ilk defa bu kadar çok konuşuyorlardı. Sümüksü yapıdaki doğaüstü yaratık, ormanın derinliklerine doğru sürünerek gözden kaybolurken, Arlo ve Russell'in etkileşime girmesi için tek sebep de ortadan kalkmıştı. Yine de Russell'in Kızıl Oba'dan arkadaşlarının önünde, onunla “Arlo *Fişek*” diye alay etme fırsatını bir kere bile kaçırmadığı önceki seneye göre, hiç konuşmamaları büyük bir gelişmeydi.

Arlo ve Russell asla arkadaş olamazdı ama en azından artık düşman değillerdi. Zorbalığa alışkınsan görmezden gelinmek nezaket gibi gelebiliyordu.

Rockwell İlkokulu'ndaki konser Arlo'nun beklediği gibi geçti. İdare eder bir “Largo” performansının ardından, “Yıldız Bezeli Sancak” sırasında üflemelilerin sesi öyle tiz çıkmıştı ki parçayı baştan almak zorunda kaldılar. Her şeye rağmen, ilkokul

* Yunan mitolojisinde kırım, satirlerin ve çobanların tanrısıdır. Yarı keçi yarı insan olarak tasvir edilir. (ed.n.)

** Antonín Dvořák'ın 1893 yılında bestelediği “Yeni Dünya Senfonisi” olarak bilinen eserin II. bölümünün ismidir. (ed.n.)

öğrencileri sabırlıydı ve kafeterya katında otururken gerçekten ilgili görünüyorlardı.

Merilee daha sonra vibratolar ve hızlı parmak geçişleriyle dolu gerçekten harika bir flüt solosu çaldı. Arlo, Merilee'nin solosunun bitimine doğru Rockwell İlköğretim Okulu müdürünün Bay O'Brien'a yaklaşıp kulağına bir şeyler fısıldadığını gördü. Acil bir mesele var gibiydi.

Merilee selam verirken Bay O'Brien öğrencilere seslendi. "Maalesef bugün konseri kısa kesmek zorundayız. Müdürünüz hepinizden yerinizde kalmanızı istiyor ancak bizim, otobüse dönebilmek için enstrümanlarımızı toplamamız gerekiyor."

"Ne oluyor?" diye sordu Russell.

O'Brien seyircilere sırtını döndü. "Birkaç kanyon uzakta yangın çıkmış. Bazı yolları kapatmaları gerekebilirmiş, hızlı davranıp okula geri dönmemiz gerekiyor."

Arlo hızla klarnetini söktü. Temizleme bezini çıkarmadı ama klarnetin içini otobüste temizleyeceğine dair kendi kendine söz verdi.

Görünmez bıçağın her zamanki yerinde olduğunu iki kez kontrol ettikten sonra kutuyu kapattı.

Beş dakikadan kısa bir süre içinde hepsi otobüse geri dönmüş, Rockwell İlköğretim Okulu'ndan uzaklaşmaktaydılar. Bazı çocuklar başlarını camdan sarkıtarak duman kokusunu almaya çalışıyordu.

"I-ih! Hayır!" diye bağırdı Bay O'Brien. "Camları kapatın." Sonra dikkatini hasır kovboy şapkalı, iri yapılı bir kadın olan otobüs şoförüne yönlendirdi. Alçak sesle konuşuyorlardı, yolu tartışıyor gibiydiler. Bay O'Brien telefonundan haritaya bakıyordu.

Russell bir anda Arlo'nun yanında belirdi. Otobüsün arkasından gizlice yanına gelmişti.

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

“O’Brien’in Gözetmen olduğunu biliyorsun, değil mi?” diye sordu Russell. “Alp Derbisi’nde idi. O bir ateş işçisi.”

“Hatırlıyorum.” Arlo o zamanlar Bay O’Brien’in adını bil-mese de sakallı Gözetmen’in şenlik ateşi alevlerini kontrol edi-şine hayran kalmıştı.

“Yangının tam olarak nerede çıktığını hissettiğine bahse gi-rebilirim,” diye devam etti Russell.

“Christian’ın bir anormallik olduğunda bunu hissetmesi gibi.”

“Neden bahsediyorsun?”

Arlo lafı çevirdi. “Diyorum ki Bay O’Brien muhtemelen iz-ciyken Ayı rütbesini almış olmalı. Christian’ın öğrendiklerini o da öğrenmiştir.”

Otobüs yavaşladı, sonra durdu. İleride, karayolunun girişin-de, selektörleri yanan Şerif Departmanı araçları dizilmişti.

“Bakın!” diye bağırdı perküsyoncu sekizinci sınıf öğrencisi Dylan Kaddo. Sağ tarafta, etrafı kalın, gri-kahverengi bir du-man bulutuyla kaplı dağı işaret ediyordu.

Çocukların hepsi yangını görebilmek için camlara hücum ettiler. Yangının kendisi görünmüyordu ancak çıkardığı duma-na bakarak Arlo epey büyük bir yangın olduğunu tahmin edi-yordu. Hawaii’deki volkanların fotoğraflarına benziyordu.

“Herkes yerine otursun!” diye bağırdı O’Brien. Sonra polis memurlarından biriyle konuşmak için otobüsten indi.

“Eve dönebilecek miyiz?” diye sordu Merilee. Arlo da aynı-sını merak ediyordu.

“Yangın öbür tarafta,” dedi Russell. “Sorun yok.”

Dylan Kaddo aynı fikirde değildi. “Ateş bu tarafa geçebilir. O zaman hapi yutarız.”

Arlo ilk defa dumanın kokusunu alabildi. Uzakta yanan bir kamp ateşi gibi, belli belirsiz bir kokuydu, yine de boğazını kaşındırırdı.

“Bakın!” diye bağırdı birinci klarnetçi Emma Rodriguez.

Arlo, kara bulutun ortasında parlayan turuncu kıvılcımları gördü. Ateşböceklerini andırıyorlardı.

“Rüzgâr kuvvetleniyor olmalı,” dedi Russell.

“O ne demek?” diye sordu Merilee.

“Durum hiç iyi değil demek,” dedi Arlo.

Arlo’nun Elkitabı’nda okuduğu kadarıyla, bir orman yangını için gerekenler kamp ateşinden farklı değildi: yakıt, ısı ve oksijen. Bu yangında yakıt niyetine yanacak binlerce dönümlük kuru ağaç, ısı sağlayan kıvılcımlar ve oksijen sağlayan rüzgâr mevcuttu. Ancak kamp ateşinin aksine, ateşi durduracak taştan bir çember yoktu. Her tarafa hızla yayılabilirdi.

Bay O’Brien otobüse geri döndü. “Tamam, Şerif köy yolundan okula geri dönebileceğimizi söyledi. Yol yer yer engebeli olabilir; bu yüzden yol boyunca yerimizden kalkmak yok. Anlaşıldıysa, ‘Evet, Bay O’Brien,’ deyin.”

Herkes, “Evet, Bay O’Brien!” diye tekrarladı.

Otobüs yola koyuldu ancak karayoluna doğru değil; önce karayoluna paralel uzanan çakıllı bir yola saptıktan sonra sonunda ormanın derinliklerine doğru yöneldi. Russell, Arlo’nun telefonundan bulduğu bir haritayı gösterdi. “Bu rota işimize yaramalı. Anayolun epey dışına çıkıyor ama sonunda okula varıyor.”

Lastik izlerinden ötürü derin oluklarla dolu bu yol, otobüs ten çok az daha genişti. Başka bir aracın geçmesine izin vermek için iki kez yana çekilmek zorunda kaldılar. Yirmi dakika sonra arabalar kesildi. Tepelerinde yükselen çam ağaçları sayılmaya

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

yolda yalnızlardı. Arlo alevlerden uzaklaştıkları için rahatlamıştı, yine de bir an önce tanıdık binalar görmek istiyordu. Bu yol şehirden çok uzaktalarmış hissi veriyordu.

Otobüs frenleri ciyaklayarak yavaşça durduğunda motor hâlâ mırıldanıyordu.

“Neden durduk?” diye sordu Russell.

Bay O’Brien ayağa kalktı. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı, tam olarak ayırt edemediği bir sese odaklanmış gibiydi. “Bir sorun var.”

Elini uzatıp yavaşça tam bir daire çizerek döndü.

Arlo, O’Brien’in ne yaptığını anlamıştı: “Ateşi hissediyor.”

Russell onunla hemfikirdi. “Dışarıda bir şeyler olmalı.”

Bir önseziyle Arlo, klarnet çantasının mandallarını açıp içinden görünmez bıçağına uzandı. Parmakları oymalı kabzayı sarıldığında görünmez bıçak ortaya çıktı.

Pencereye döndü. Ormanın derinliklerinden geliyorlardı: yüzlerce minik kırmızı ışık. Kıvılcım değillerdi. Bunlar doğaüstü bir ateşle yanan ruhlardı.

Ve ona doğru geliyorlardı.

—28—

ATEŞ BÜKÜCÜ

“YERE YATIN!” DIYE BAĞIRDI ARLO.

Arlo yere kapanarak çarpışmaya hazırlandı. Bazı çocuklar onu taklit ederken çoğu şaşkınlık içinde pencereden dışarı bakıyordu. Olağandışı bir şey göremiyorlardı. Yalnızca Arlo görebiliyordu çünkü görünmez bıçağı tutuyordu.

Otobüsün önündeki Bay O’Brien sanki sıcak bir sobaya değmiş gibi elini aniden geri çekti. Ruhları göremiyordu ama hissedebiliyordu.

“Çocuklar!” diye bağırdı. “Yere yatın!”

Ateş ruhları, dolu yağar gibi otobüse çarptı. *PAT PAT PAT PAT PAT!* Darbeler gitgide hızlanarak bir kükremeye, görünmez bir tufana dönüşüyordu.

Bazı çocuklar çığlık atıyordu. Hücum devam ederken birçoğu koltuğunun altına sığınıp orada kaldı.

Arlo gözlerini koruyarak başını kaldırdı; hayalet alevler camlara çarparak yanık izleri bırakıyordu. Bu kadar hızlı ve sıcak

ARLO FINCH: Gölgele Krallığı

olmalarına rağmen ateş ruhlarının neredeyse hiç kütlesi, fiziksel varlığı yoktu. Camları kıracak kadar güçlü değillerdi.

“Ne oluyor?” diye sordu Russell.

“Biri bize ateş mi ediyor?” diye sordu Merilee.

“Ateş ruhları. Bir sürü.” Arlo otobüsün metal duvarına dikkatle dokundu. Isınmaya başlamıştı. Bir anda farkına vardı, *İçeri girmelerine gerek yok. Burayı fırına çevirebilirler.* Yanan lastik kokusunu alabiliyordu.

Bay O’Brien şoföre bağırdı. “Hadi! Sür!”

Otobüs aniden öne doğru fırladı. Herkes aniden çığlık attı. Ruhlardan uzaklaşmaya çalışarak hızlandılar. İşe yarıyor gibiydi: Darbeler yavaşlamış, sonra tamamen durmuştu.

Arlo koridordan geriye, arka pencereden dışarı baktı. Ateş ruhları onları bir arı sürüsü gibi takip ediyor fakat hızlarına yetişemiyorlardı. Arlo, *Belki kaçabiliriz,* diye düşünürken...

BOM! Otobüs birden yönünü şaşırdı ama yolda kalmayı başardı. Arlo, evdeki çamaşır makinesinin dengesi bozulduğunda çıkardığı gibi bir ses duydu.

“Lastikler,” dedi Russell. “Yanıyorlar.” Sürücünün yan aynasını işaret etti. Arlo aynanın yansımasında, otobüsün altından yükselen turuncu alevleri görebiliyordu.

BOM! Bir lastik daha patladı. Bu sefer otobüs yavaşladı. Mekanik bir kazıma sesi Arlo’nun dişlerini gıcırdatmasına neden oldu. Daha da kötüsü, ruhlar onlara yetişiyordu. Arlo gidecek yaklaşıklarını görebiliyordu.

Russell, Arlo’ya doğru eğildi. “Bir şey yapabilir misin?”

“Ne demek istiyorsun?”

“O bıçakla. Onlarla savaşabilir misin?”

“Hayır. Sadece onları görebiliyorum.”

“Peki ya parazit? Onu koparmıştın.”

Arlo başını iki yana salladı. “Onu sana bağlayan ipi kopardım. Bunların hiçbir yere bağlı olduğunu sanmıyorum.”

Özgür ruhlar... diye düşündü. Korkunç bir şaka.

BOM! Bu sefer ön lastiklerden biriydi. Arlo birkaç saniye boyunca tüm otobüsün yana doğru eğildiğini hissetti, neredeyse kalbi duracaktı. Neyse ki sürücü otobüsü dik tutmayı başardı. Hâlâ hareket ediyorlardı ancak onları kovalayan ruhlar kadar hızlı değillerdi.

Bay O’Brien, koridorun gerisine giderken kollarını sıvadiğında kaslı kollarındaki ayrıntılı dövmeler açığa çıktı.

Arlo yanından geçerken Bay O’Brien’a, “Onlar ateş ruhları,” dedi.

Tiz bir sesle otobüsün bir başka kısmı iflas etti. Arlo ağır bir şeyin düştüğünü hissetti –*Akslar?* Otobüs yavaşladı, sonra durdu. Çakıllı yolun ortasında kalakaldılar.

“Herkes pencerelerden uzak dursun!” diye bağırdı Bay O’Brien. “Ve konsantrasyonumu bozmayın.” Sonra gözlerini kapatıp ellerini birleştirerek başının üstüne kaldırdı. Yarışmak üzere olan olimpik bir halterci gibi üç kere hızla nefes alıp verdi.

Arlo, arka camdan dışarı baktı. Ruhlar neredeyse onlara yetişmişti.

O’Brien, ellerini indirip iki yanındaki koltuklara tutundu. Kolları gerginlikten titriyordu.

“Ne yapıyor?” diye fısıldadı Merilee.

“Ateş işçiliği,” diye yanıtladı Arlo. Alp Derbisi’nden bu yana Arlo, ateş işçiliği görmeyi istemişti. Elbette bu koşullar altında değil!

Ruhlar yetişmişti. Bu kez otobüse çarpmak yerine ikiye ayrıldılar. Arlo, hayalet alevlerin otobüse dokunmadan

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

etraflarından dolaştıklarını gözlemledi. *Onları uzak tutuyor, diye düşündü Arlo. Canlı bir kalkan gibi...*

O'Brien, ruhları belli bir mesafede, belki on metre kadar uzakta tutabiliyordu. *Bu yüzden otobüsün ortasına geldi.*

Arlo, Russell'a, "İşe yarıyor," dedi. "Bize dokunamıyorlar."

Arlo Ruhlara Giriş dersinde, ruhlara belli duyguları atfetmemek gerektiği konusunda uyarılmıştı ama bu ateş ruhlarının kesinlikle kızgın ya da en azından hüsrana uğramış gibi bir halleri vardı. Otobüse ulaşmanın bir yolunu bulmakta kararlı bir şekilde, görünmez bariyere çarpıp duruyorlardı. Her darbede parlayarak alevlendiler; yaz geceleri görülen ateşböcekleri gibi, minik ışık patlamalarına yol açıyorlardı. Görünüşe göre, Arlo'nun bando arkadaşları da bunu görebiliyordu.

"O nedir?" diye sordu Dylan.

"Havai fişek mi?" diye önerdi birisi.

"Peri olabilirler," dedi Merilee. "Bizi korumak için gelmişlerdir." Yanızca Arlo gerçekte ne olduklarını ve ne yaptıklarını görebiliyordu. Ruhlar birer birer saldırmayı kestikten sonra ya çakıllı yolun yanındaki sarı çimlere doğru geri çekildiler ya da çevredeki ağaçların kuru çam iğnelerine doğru süzıldüler. Kondukları yerler alev alıyordu.

Otobüse ulaşamazlarsa etraflarındaki her şeyi yakacaklardı. Bir dakikadan kısa bir süre içinde alevler otobüsün etrafını sarmıştı.

"Bay O'Brien!" diye bağırdı bir kız. Arkada yanan bir ağaca işaret ediyordu.

Öğretmenleri yanıt vermedi. Arlo, O'Brien'in boynundan akan teri görebiliyordu. Ruhları uzak tutmaya çalışmak açıkça tüm enerjisini alıyordu.

Russell, Arlo'ya fısıldadı. "Daha fazla dayanabileceğini sanmıyorum."

Arlo, arka pencereden dışarıya baktı. Alevler büyümeye devam ediyordu. Ne var ki ruhlar ortadan kaybolmuştu. *Nereye gittiler?* diye merak etti. *Otobüsü yakmaya çalışıyorlarsa neden iş bitmeden gittiler?* Öğretmenin konsantrasyonunu bozmak istemiyordu ama O'Brien'in da bildiğinden emin olmalıydı...

“Gittiler. Ruhlar, gittiler. Hissedebiliyor musunuz?”

Bay O'Brien, sanki hafif bir sese kulak vermiş gibi başını eğdi. Koltukları tutan elleri önce gevşedi, sonunda tamamen serbest kaldı. Kollarını salladı. Yüzü kıpkırmızıydı ve terden sırlıklam olmuştu.

“Geri dönebilirler,” diye uyardı Arlo.

O'Brien başını iki yana salladı. “Bir şeyi tutuşturduklarında ateşin bir parçası haline geliyorlar. Artık ruh değiller.” Pencere-lerden dışarı bakmak için eğildi. Alevler yalnızca otobüsün etrafını sarmamıştı. Cehennem her yöne doğru, turuncu alevlerle yayılıyordu.

“Kapana kısıldık!” diye bağırdı Dylan.

Alevlerden daha hızlı büyüyen tek şey panikti. Çocukların çoğu ağlıyor ya da anne babalarına ulaşmaya çalışıyordu. Kim-
senin telefonu çekmiyordu.

“Herkes sakın olsun!” diye bağırdı otobüs şoförü.

“Ya benzin deposu patlarsa?” diye sordu Russell.

O'Brien sanki ona yanıt verir gibi kollarını iki yana açtı. Alevler görünmez güçler tarafından otobüsten uzağa savruldu. Ne var ki sonra yavaşça geri geldiler.

Arlo, alevlere ve durumun tüm belirsizliğine rağmen kendisini şaşırtıcı derecede sakın hissediyordu. Ölümle burun buruna geldiği onca karşılaşma onu bu ana hazırlamıştı. “Ateşi daha ne kadar tutabilirsiniz?” diye sordu O'Brien'a.

“Biraz daha tutabilirim. Sorun duman. Dumanı kontrol edemem.”

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

“Otobüsün yolunu temizleyebilirsiniz. Hep beraber geçebiliriz.” O’Brien başını iki yana salladı. “Alevleri aşabileceğimizin garantisi yok. Hem nereye gidebiliriz ki?”

“Gür Ormanlar’a.”

Arlo, o tanıdık karıncalanmayı hissediyordu. Orman’ın girişine yakındı. En fazla beş dakika uzaklıktaydı ve muhtemelen alevler oraya uzanmıyordu. Arlo, oraya güvenli bir şekilde varduktan sonra grubu Çam Dağı’na geri götürebileceğini umuyordu. Ancak O’Brien’in yolculuğun ilk kısmında onları alevlerden koruması şartıyla.

“Hepimizi oraya götürebilirim,” dedi Arlo. “Çok uzak değil.”

Onları dinleyen Russell araya girdi. “Götürebilir, Bay O’Brien. Ona güvenebilirsiniz.”

O’Brien alevleri bir kez daha geriye iterken, bir an durup seçeneklerini tarttı. Sonuçta başka seçeneği kalmamıştı.

“Tamam!” diye bağırdı. “Her şeyi otobüste bırakın. Buradan gidiyoruz.”

Ön kapının lastik contaları birbirine kaynaşmıştı, bu yüzden arka taraftan çıkmaları gerekti. O’Brien yakındaki alevleri bastırırken, Arlo ve Russell diğer çocukların aşağı inmesine yardım etti.

En son otobüs şoförü indi ve hemen ardından ısıdan pencereler patladı.

“Ne tarafa?” diye bağırdı O’Brien.

Arlo, sola işaret etti.

Bay O’Brien, sanki bir senfoni yönetiyormuş gibi kollarını savurarak alevlerin arasından bir yol açtı. Ağaç dalları alevlerin arasında sallanırken, yanık çimenler yeni söndürülmüş doğum günü mumları gibi parlıyordu. Etraf bir saç kurutma makinesi kadar sıcak ve bir şelale kadar gürültülüydü.

JOHN AUGUST

O'Brien gürültüyü bastırarak bağırdı. "Çocuklar! Göze barmadan dip dibe ilerleyelim!" Sonra Arlo'ya döndü: "Yolu göster."

—29—

CEHENNEM

İLKBAHARDA, AKŞAMLARI KAMP YAPAN Mavi Oba üyeleri, ateşin etrafındaki kayalara tırmanan bir böceği izlerken böceğin ne düşündüğü üzerine kafa yormuşlardı. Gördüğü şeyi kavrayabiliyor muydu?

“Belki de gökten güneşin bir parçasının düştüğünü sanıyordur,” diye öne sürdü Indra.

“Ya da farklı bir dünyaya açılan bir kapı olduğunu,” dedi Wu.

Jonas, ateşi böceğin perspektifinden görmek için yanına eğildi. “Hayır. Şöyle düşünüyor: ‘Aman! Dikkat etmezsem yanıp kül olurum!’”

Arlo şu anda, böceğin nasıl hissettiğini tam olarak biliyordu.

O ve bando arkadaşları, yanan bir kamp ateşinin ortasından geçen minik böcekler gibiydiler. Duman güneşi maskeleymişti; ışık kaynağı olarak geriye yalnızca alevler kalmıştı. Her iki taraftaki ağaçlar öyle şiddetle yanıyordu ki kabukları patladıkça her tarafa közler saçılıyordu.

Bay O'Brien'in işçiliği alevleri geri tutabilse de ısı ve duman üzerinde hiç etkisi yoktu. Arlo'nun gözleri yanıyordu. Teni kızarmış, boğazı kupkuruydu. Kavruluyorlardı. Kızartma gibi.

Yine de içsel pusulasını takip ederek Gür Ormanlar'a doğru ilerledi. Merilee, Arlo'nun kemer halkasına tutunuyordu. Russell'in eli Arlo'nun omzundaydı. Ortaokul bando grubunun yirmi beş üyesi, rüzgârın yön değiştirip dumanın insanı körleştirdiği böyle anlarda birbirlerine kenetleniyordu.

"Eğilin!" diye bağırdı O'Brien.

Arlo gözlerini sımsıkı kapatıp eğildi. Aşağıda hava daha serindi.

Çok yaklaştık, diye içinden geçirdi. Orman'ın girişinin hemen önlerinde olduğunu hissediyordu. Ama nerede? Duman tabakası incelirken nihayet onu gördü: dev, yıkık dökük bir ağacın yarık kovuğu. Giriş burasıydı. Aynı zamanda *çıkış*.

Sonra Arlo onları gördü: girişin yakınında havada süzülen, hafifçe yukarı aşağı, sağa sola savrulan dört ateş ruhu.

"Nedir bu?" dedi Russell.

Bir tuzak, diye farkına vardı Arlo. *Burada bekliyorlardı. Gür Ormanlar'a gitmemi istiyorlar. Her şey planlanmıştı.*

Ve bunu kim planlayabilirdi? Arlo'nun Gür Ormanlar'a gitmesini kim istiyordu?

Hadryn.

Arlo başka bir seçenek aradı. Herhangi bir alternatif rota. Alevler her yöne doğru savruluyor, ateşten ve dumandan bir duvar oluşturuyordu. Tek çıkış yolu ormandan geçmekti.

"Neredeyse vardık!" diye bağırdı Arlo, grubu ileriye yönlendirerek. Ateş ruhları girişten ayrılıp onları arkadan çevrelediler. Onları karşılıyorlardı.

Arlo, ağacın dibindeki yarığa doğru eğildi. Ağacın gövdesi çürümüşü ve ufalanıyordu. İçerisi o kadar karanlıktı ki birkaç

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

santim ötesini göremiyordu. Ruh bıçağını cebine sokarak elleri ve dizlerinin üzerinde körü körüne sürünerek ağacın derinliklerine doğru ilerlemeye başladı.

Toprak ıslak ve soğuktu, yağmur kokuyordu. Alan dar ve geri dönemeyecek kadar sıkıştı, bu yüzden ilerlemekten başka çaresi yoktu. Bir iki metre sonra, ağacın arkasına ulaşması gerekirken yol devam etti. Artık normal mesafelerin olduğu bir dünyada değildi. Bu geçit kilometrelerce uzunlukta olabilirdi ve yapabileceği tek şey sürünerek ilerlemeye devam etmektir. O gün ikinci defa böcek olmanın nasıl bir his olduğunu anladı.

Merilee hemen arkasında, ayakkabılarının biraz gerisindeydi. “Bu yol nereye kadar gidiyor?”

“Burası Gür Ormanlar mı?” diye sordu Russell, daha geriden.

Neredeyse, diye içinden geçirdi Arlo. Bıyığı andıran saçaklarıyla yumru köklerle dolu yol, kıvrıldıkça iyice daralıyordu. Merilee ciyakladı, belli ki onları böcek sanmıştı. Arlo, orasını burasını çarpan veya parmakları ezilen çocukların seslerini duyabiliyordu. Karanlıkta sürünerek ilerlemek korkunç bir histi ama geride bıraktıkları cehennemden iyiydi.

Arlo birkaç metre sonra değişikliği hissetti: toprak yavaş yavaş taşa, soğuk ve sert bir zemine dönüşmeye başladı. Ağaç köklerinin yerini alan, parıldayan gümüş dallar biraz ışık sağlıyordu. Burası açıkça bir tüneldi ve Arlo yukarıya doğru çıktığından oldukça emindi.

Havanın tuzlu, temiz çamaşır kadar taze kokusunu alabiliyordu. İleride bir parıltı görüldü. Parmaklarına ince kum taneleri yapıştıyordu. Çıkmak üzereydi.

Nihayet kalın yaprakları iterek tünelden çıkan Arlo Finch, güneş ışığının göz kamaştırıcı etkisiyle geriye doğru sendeledi. Gelgelelim Merilee tam arkasında olduğundan, yer açmak için

ileri doğru hareket etmek zorundaydı. Gözleri ışığa yavaşça alışırken, yeşil otlar ve mavi gökyüzü açığa çıktı. Sağında, okyanus dalgaları açık renkli kumların üzerine hafifçe vuruyordu.

“Neredeyiz?” diye sordu Merilee.

“Hiçbir fikrim yok,” diye yanıtladı Arlo. Kesinlikle Gür Ormanlar’da olduklarını sezebiliyordu; ne var ki gezintilerinin hiçbirisi onu daha önce bir okyanusa götürmemişti. Bu sahilden başka bir şey göremese de bir adada olduklarını düşünmeye başlamıştı.

Çocuklar tünelden çıkmaya devam ediyordu; panik ve şaşkınlık içindeydiler. Arlo ve Merilee onları gölgede oturup dinlenmeye teşvik ettiler. Tünelden en son Bay O’Brien çıktı. Cüssesi diğer herkese göre çok daha büyüktü ve dar geçitten geçerken belli ki fazlasıyla zorlanmıştı; bunun sonucunda her tarafı yara bere içinde kalmıştı.

“Yoklama alalım,” dedi Bay O’Brien, kanayan dizlerini kontrol ederken. “Yirmi beş öğrenci olmalı.”

Arlo saydı ve Merilee doğruladı: O’Brien ve otobüs şoförü de dahil olmak üzere herkes kurtulmuştu. Hepsi pislik içinde, kir ve isle kaplıydı; bazıları duman solumaktan öksürüyordu. Yine de hayatta kalmışlardı ve görünürde kimse ciddi şekilde yaralanmamıştı. Birçoğu, şu an için dağlarda bir ormandan tropikal bir sahile sürünerek geçtikleri gerçeğini görmezden gelecek, boş yere telefonu çeksın diye uğraş veriyordu.

“Millet,” dedi Dylan, “haritaları açabilen var mı? Benimkinde konumum dönüp duruyor.”

Herkes telefonuyla meşgulken Bay O’Brien, Arlo’yu diğerlerinin duyamayacağı şekilde kenara çekti. “Daha önce buraya gelmiş miydin?”

“Hayır. Yani Gür Ormanlar’a defalarca geldim ama bu noktaya gelmemiştim.

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

“Bizi buradan çıkarabilir misin?”

Arlo tüneli işaret etti. “Buraya geldiğimiz yoldan geri dönebiliriz ama yine alevler olacak.”

“Uzun sürmez. İki ya da üç saate sönmüş olur. Geri dönüp yardım çağırabiliriz.”

Arlo o kadar beklemek istemiyordu. “Etrafı araştırırsam Çam Dağı’na dönüş yolunu bulabilirim.”

“Öyleyse yapmalısın,” dedi O’Brien. “Rüzgâr alevleri Çam Dağı’na doğru sürüklüyor. Belki...” O’Brien durdu ancak Arlo içinden *kötü* ya da *felaket* kelimelerini geçirdiğini tahmin edebiliyordu. Arlo, bando arkadaşlarını kurtarmaya odaklanmaktan, kasabanın akıbetini hiç düşünmemiş olduğunu o an fark etti. Arkadaşlarını. Ailesini.

“Peki ya ruhlar?” diye sordu O’Brien. “Bize niye saldırdıklarına dair bir fikrin var mı?”

Arlo evet anlamında başını salladı. “Onları kimin gönderdiğini biliyorum sanırım.” Duraksadı, gözlerinin kenarları yaşla doldu. Gafil avlanmıştı. Sesi çatladı. “Benim suçum. Hiçbiriniz burada olmamalıydınız. Üzgünüm.”

Bay O’Brien omuzlarından tutunca Arlo kendisini daha da kötü hissetti.

“Saçmalama. Sen bizi yangından kurtardın. Bu çocuklar hayatlarını sana borçlu Arlo Finch. Ben de öyle.”

“Tüm ateş işçiliğini siz yapınız.”

“Bizi buraya sadece sen getirebilirdin. Ve getirdin. Senin sayende hayattayız. Şimdi asıl soru, ne kadar tehlikedeyiz?”

Arlo, bando arkadaşlarına baktı. Bazıları ağlıyor, bazıları ileri geri yürüyor, bazıları ise okyanus kenarında dolaşıyordu. Alevlerden sağ kurtulmuşlardı ancak yalnızca geçici bir süreliğine güvende olduklarını bilmeleri mümkün değildi.

JOHN AUGUST

“Bütün bunların arkasındaki adamın, sizi ya da çocukları gerçekten umursadığını sanmıyorum. İstedığı benim. Bu kısmı tek başıma yapmak zorundayım.”

—30—

CENNET

BAY O'BRIEN KOLLARI SIVAYARAK İLK İŞ, herkesin gruplara ayrılmasını sağladı. Arlo ne yaptığını anladı: İzci Elkitabı'nın acil durumlar için hazırlık bölümünde söyleneni birebir uyguluyordu. Herkese bir görev atayarak sakın kalıp odaklanmalarını sağlayacaktı.

İlk öncelik içecek su bulmaktı. O'Brien, bakır nefesli çalgılar grubunu sahilin sol tarafını araştırmaya yönlendirdi. Perküsyoncular ise sağ tarafa yöneldi. Tahta nefesli çalgıcılar dağılıp ormanın derinliklerini araştıracaktı. Herkesin bir eşi vardı – kendi başına göreve çıkan Arlo hariç.

Diğerlerinin görüş alanından çıkar çıkmaz görünmez bıçağı cebinden çıkardı. Bir an sonra gördükleri karşısında şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

Bu tropik ada ruhlarla kaynıyordu. Sanki çılgın bir ev sahibi evinin her santimetrekaresine Noel ışıkları döşemiş gibi, her tarafta binlerce parıltı gördü. Bıçağı ilk defa Dev'in Yumruğu'nda

bulduğundan beri, aynı anda hiç bu kadar çok ruhu bir arada görmemişti.

Arlo –rüzgâr, su, ağaç gibi– bazı yaygın ruh sınıflarını tanıdı ancak çoğu daha önce karşılaştığı hiçbir ruha benzemiyordu. *Ada olduğu için mi böyle?* diye merak etti. Biyoloji dersinde, Charles Darwin'i ve Galápagos Adaları'nda keşfettiği eşsiz hayvanları öğrenmeye başlamışlardı. Adada izole bir biçimde yaşayan bu hayvanlar, doğal yırtıcılar olmayınca yeni türlere evrilmişti. *Gür Ormanlar'ın geri kalanından izole olan bu yerde de aynısı mı olmuştu?*

Çömeli sapı spiral şeklinde küçük bir eğrelti otunu incelemeye koyuldu. Soluk yeşil bir ışık, otun etrafında güve gibi süzülüyordu. Ruh, parmağının ucuna konduğunda belli belirsiz bir karıncalanma hissetti. Tamamen uysaldı. İnsanlardan korkmuyordu.

İşte o zaman Arlo adada hiçbir canlı görmediğini fark etti: ne bir böcek, ne bir yengeç, ne bir kuş... Gür Ormanlar'da bile bu garip bir durumdu. *Burada yalnızca ruhlar mı yaşıyor?* diye merak etti.

Arlo minik ağaç ruhunu eğrelti otunun üzerine yerleştirdikten sonra ayağa kalktığı anda, yakında dönüp duran küçük bir ateş ruhu grubu gördü. Sanki Arlo'nun onları fark etmesini bekliyorlardı. Onlara doğru elini salladı – *Sizi görüyorum*. Sıra halinde daha da hızlı dönerek Arlo'yu onlara katılmaya çağırıyorlardı.

Arlo'nun en son ormana doğru takip ettiği uçan ışıklar, onu sivri uçlu mızraklarla dolu bir tuzağa çekmeye çalışan iki orman ciniydi.

Bu sefer Arlo tuzağa çoktan düşmüştü. Şimdi tuzağı kuranla karşılaşma zamanıydı.

ARLO FINCH: Gölgele Krallığı

Ateş ruhları Arlo'yu ormanın daha da derinliklerine çekti. Bir gök gürültüsünün ardından hafif bir sağanak başladı; ne var ki ağaçların sıklığından yağmur damlaları geçemiyordu.

Arlo bir açıklığa çıktığında, fırtına uzun otları oradan oraya savuruyordu. Tam karşılarında, kesik tepesinden yanardağ olduğu anlaşılan kara bir dağ yükseliyordu. Parlak kırmızı bir lav şeridi yamaçtan aşağı doğru kıvrılarak iniyordu. Ancak ateş ruhları oraya yönelmemişti. Bunun yerine Arlo'yu, orman kenarındaki bir kayalığa yönlendirdiler. Burada bambu direkler birbirine bağlanarak eğreti bir kamp alanı kurulmuştu.

Arlo çimlerde boş teneke kutular ve kahverengi bira şişeleri fark etti. Sundurmanın yakınında, küçük bir kamp ateşinden duman dalgaları yükseliyordu.

Yolun her iki tarafında, güneş ışığından rengi ağarmış birer insan kafatası direğe geçirilmişti. Arlo daha önce fen dersinde iskelet görmüştü ama onlar alçıdan yapılmış modellerdi. Bu kafataslarının gerçek olduğu belliydi. Çatlakları ve eksik dişleri vardı.

“Soldaki Roberts'dı,” dedi rahatsız edici bir ses. “Diğerinin adını hiç öğrenmedim. Pek konuşmazdı.”

Hadryn. Bu açıdan Arlo sundurmanın gerisini göremiyordu ama sesin geldiği yer orasıydı.

“Burası neresi?” diye sordu Arlo.

“Bu adanın bir adı olduğunu sanmıyorum. En azından adını bilen herkes çoktan öldü.”

Arlo onu görebilmek için hareket etti. Hadryn gölgelerin derinliklerinde, bambu platformun üzerinde oturuyordu. Botlarını çıkarmıştı. Ruhlar etrafında sinekler gibi uçuşuyordu.

“Burası bir cennet, değil mi?” dedi Hadryn. “El değmemiş ve bozulmamış.” Sonra öksürdü: ıslak ve gırtlaktan gelen bir öksürük. Bir şey rükürdü.

“Beni neden buraya getirdin?”

“Senin ayağına gelecek halim yoktu, değil mi? Ötedünyalılar beni anında yakalardı. O yüzden minik izcilerimi göndermek zorunda kaldım.” Yakınlarda süzülen dört ateş ruhuna işaret etti. “Umarım çok kaba davranmamışlardır.”

“Neden sana yardım ediyorlar?”

“Çünkü onları kurtardım. Ben onların kurtarıcısıyım.” Hadryn, güneş yüzünün yarısına gelecek kadar öne doğru kaydı. Yanakları çökmüş, gözleri yuvalarından fırlamış gibiydi. Gömleği yoktu, sol dirseğinin bitimindeki yumru görülebiliyordu. Şişmişti ve muhtemelen çürüyordu. “Senin anlayacağın, birkaç yıl önce bu iki tuzakçı –Roberts ve diğeri– adayı keşfettiler. Ne kadar çok ruh olduğunu gördün. Altın madeni gibi. Ve inanılmaz derecede uysallar. Bizden korkmaları gerektiğini bilmiyorlar. Onları doğrudan eline alabilirsin.”

Hadryn sağlam kolunu önceki gece yara aldığı tarafına doğru tuttu. Yaranın üzerindeki yaprak ve ot lapasından kan sızıyordu. *Enfekte olmuş*, diye düşündü Arlo. *Bu yüzden bu kadar hasta.*

“Evet, bu adamlar, bu tuzakçılar,” diye devam etti Hadryn. “Bir gün Kayıpyol’da daha önce kimsenin görmediği ruhlarla ortaya çıktılar. Haliyle herkes meraklandı ama onları nerede bulduklarını kimseye söylemediler. Her hafta gidip gelerek her defasında bu garip ruhlardan getirmeye devam ettiler. Böyle böyle bir servet yaptılar ve kimse kaynağını çözemedi.”

“Onları takip ettin,” dedi Arlo.

“Evet. Sonra da öldürdüm.” Pişmanlık emaresi göstermeden, kayıtsızca söylemişti. “Yani, elbette, daha önce birçok insan öldürmüştüm ama bu sefer soylu bir amacım vardı. Bu ruhların gözünde ben bir kahramanım. Bir kurtarıcı. Benim için her şeyi yaparlar.”

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

“Hepsi sana kalsın istedin.”

Hadryn bu sözlere kırılmış gibi yaptı. “Ben tuzakçı değilim, Arlo. Parayla ilgilenmiyorum. Sadece dünyayı değiştirmek istiyorum, tıpkı baban gibi.”

Arlo bir ürperti hissetti: *Babam hakkında ne biliyor?* Arlo tepki vermemeye çalıştıysa da yüzü onu çoktan ele vermişti.

Hadryn gülümseyerek sivri dişlerini gösterdi. “Babanı Gür Ormanlar’dan geçirerek kaçırdığını biliyorum, Arlo. Onu nerede saklıyorsun? Gerçekten onu güvende tutabileceğini düşünüyor musun?”

Arlo, söyleyeceği her şeyin, daha fazlasını ele vermesine yol açacağından korkarak sustu.

“Bak, sen babanı koruyorsun. Ben de kendimi. Hepimiz yapmamız gerekeni yapıyoruz, değil mi?”

Konuyu değiştirmenin zamanı gelmişti. “Ne istiyorsun?”

“Dün gece söylediğim gibi. Bıçağı bana ver.”

“Sonra hepimizi öldürmeyeceğini nereden bileyim?”

Hadryn isteksizce güldü. “Gördüğün gibi, en güçlü halimde değilim.”

“O zaman ruhlara yaptırırsın.”

“Benim için başkasını öldürmezler. Ateş ruhları, bir şeyleri yakıyorlar, elbette, onların doğası bu. Ama bu adada, özellikle de çocukları öldürmezler.”

“O zaman sana bıçağı neden vereyim?”

Hadryn yüzü tamamen ışığa kavuşuncaya dek öne eğildi. “Çünkü sen bıçağı bana verene kadar peşinden ayrılmayacağım. Gördün, kaybedecek bir şeyim yok. Ne ailem, ne arkadaşım, ne malım mülküm...”

“Ne ilkelerin...” diye ekledi Arlo.

Hadryn tekrar gülümsedi. “Bir tek ilkem var: Onlar seni öldürmeden, sen onları öldür.”

Arlo sabahki otobüs yolculuğunu düşündü. Indra ve Wu, onu Hadryn’in peşinden gitmemesi konusunda uyarmıştı. *Sen bir katil değilsin*, demişti Indra.

Peki ya katilse? Hadryn tam karşısındaydı ve zayıftı. Görünmez bıçak ona zarar veremezdi –bıçak içinden geçip giderdi– ama yakında bir kütüğe saplı vaziyette duran bir pala ve kayalar vardı. Kavgaya tutuşsalar bile, Arlo ciddi bir enfeksiyonu olan, tek kollu bir adama karşı kazanabilirdi.

Hadryn, Arlo’yu palaya bakarken yakaladı. Güldü.

“Hadi, al eline! Beni öldüreceğini sanmıyorum ama en azından deneyebilirsin. Görmeyi çok isterim.”

Bunun yerine Arlo, elindeki bıçağa odaklandı. “Ruhları zaten görebiliyorsun. Bıçağa neden ihtiyacın var?”

“Çünkü Ötedünyalılar bir nedenle o bıçağı istiyor. Tam olarak nedenini bilmiyorum ama bıçaktan korkuyorlar. Benden korkmalarını istiyorum.”

“Bıçak bu kadar tehlikeliyse neden bende kalmasına izin verdiler?”

“Belki de onunla bir şey yapacak cesaretin olmadığını bildikleri içindir. Kendine bir bak. Bir metre uzağında pala var ama onu eline alamayacak kadar korkaksın.”

“Ben katil değilim.”

“Katılıyorum. İşte bu yüzden bıçağı bana vermelisin. Bütün bu Ötedünya meseleleri... Hepsine son verebilirim. Sana hayatını geri verebilirim, Arlo Finch. Bunu sana başka kimse teklif edemez. Elindeki tek umut benim.”

Hadryn elini uzattı.

ARLO FINCH: Gölgele Krallığı

“Tekrar güçlendiğinde peşimden gelmeyeceğini nereden bileceğim?”

Hadryn elini düşürerek omuz silkti. “Bilemezsin. Yani, senin durumunda olsaydım, muhtemelen bıçağı bana vermezdim, özellikle de geçmişimizi düşünürsek. Yine de denemeliyim. Seni ikna etsem etkileyici olurdu.”

Bu sözlerin üzerine Hadryn, yeniden gölgelerin arasına, sundurmanın karanlığına sığındı. Konuşmaları görünüşe göre bitmişti.

Arlo hayal kırıklığı içinde arkasını dönerek patikadan aşağı doğru yürüdü. Hadryn seslendiğinde beş metre kadar uzaklaşmıştı:

“Söylemeyi unuttum!”

Arlo durdu. Hadryn devam etti: “Bu adaya girip çıkmanın tek bir yolu var. Ve ruhlar, o girişi bir an bile boş bırakmıyorlar. Yani şimdi kontrol edersen içinden geçtiğin tünelin kapanmış olduğunu görürsün. Bıçağı bana verene kadar da kapalı kalacak.”

Arlo’nun yüreği ezildi. Kendisini aptal gibi hissediyordu. *Adanın kendisi bir tuzaktı.*

“Buradan gitmek istiyorsan, aileni bir daha görmek istiyorsan, geçiş ücretini ödemek zorundasın.”

Arlo elindeki bıçağı baktı. Bugüne kadar ona ne faydası dokunmuştu? Elbette, ruhları görmesini ve zincirlerini koparmasını sağlamıştı ama bunun ona nasıl bir yardımı olmuştu? Görünmez bıçağı bulmasıyla Hadryn ve Ötedünya halkının dikkatini çekerek kendisini, arkadaşlarını ve ailesini tehlikeye atmıştı. Bıçağı sahip olmak bir lütuf olduğu kadar bir lanetti.

Arlo işte o an imkânsız olanı düşündü: *Bıçağı ona versem ne olur?*

Ötedünya halkı, Hadryn'in görünmez bıçağı ele geçirmesinden ölesiye korkuyordu ama tam olarak neden? Ne yapacağından korkuyorlardı? Bıçak, geleneksel anlamda bir silah değildi ve ruhları göstermenin ya da bağları kesmenin ötesinde özel güçleri yok gibiydi. *Ruhları serbest bırakarak onları yanına çekebileceğinden mi korkuyorlardı?* Bu, dünyanın sonu olmazdı. *Belki de düşmanların birbirleriyle savaşması iyidir,* diye düşündü.

Dahası eve dönmek gibi çok daha acil bir sorunu vardı. Hadryn, ruhların bando arkadaşlarını öldürmeyeceğini iddia ediyordu. Ancak sonunda açlık ve susuzluktan ölmeleri kaçınılmazdı. Kimse onları kurtarmayacaktı. Bu görev Arlo'ya kalmıştı. Bu adadan bir şekilde başka bir kaçış yolu bulsa bile, Hadryn'in yine peşinden geleceğini biliyordu. Bıçak Arlo'nun elinde olduğu müddetçe, yakınındaki herkesin hayatı tehlike altındaydı.

"Sana bıçağı verirsem adadan herkesin sağ salim ayrılmasına izin verecek misin? Ayrıca Çam Dağı'na bir daha dönmeyeceğine dair söz verir misin?"

"Ah, söz veriyorum." Arlo, Hadryn'in sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu.

İkisi de sözünün anlamsız olduğunu biliyordu. Hadryn'in ilkeleri veya değerleri yoktu. Ne arkadaşları, ne ailesi ne de müttefikleri vardı. Yapayalnızdı, Gür Ormanlar'daki bu saklı adada güçlkle hayatta kalabilmişti. Arlo o an Hadryn'in ne kadar acınası ve zayıf olduğunu fark etti. Yaralı bir yırtıcı gibi, hem tehlikeli hem de acınacak haldeydi.

Arlo bıçağı sundurmanın önüne doğru yere attı; teslim etmekten çok, bıçağı çöpe atar gibiydi. Hadryn sağlam kolunu uzatıp, kurumuş kanla kaplı parmaklarıyla bıçağı kavradı.

"Çok bağlanma," dedi Arlo. "Geri alacağım."

Ve oradan uzaklaştı.

— 31 —

KÜLLER

OKUL OTOBÜSÜNDEN GERİYE KALAN TEK ŞEY yanmış metal bir iskeletti. İçi bomboş görünüyordu – pencereleri yoktu, lastikler gitmiş, vinil koltuklar yaylarına kadar erimişti.

Bay O'Brien öğrencilerin içeri girmesine izin vermedi. Onun yerine, şoförle birlikte içeri girip sırt çantaları ve enstrüman kutularını arka kapıdan dışardakilere uzattılar. Yalnızca Merilee'nin flütü ile Russell'ın trompeti sağlam çantaları sayesinde yangından hasar görmemişti. Arlo'nun klarnetinin gümüş tuşları kararmıştı ama Arlo temizlenebileceğini düşünüyordu. *Aslan, Cadı ve Dolap*'ın kütüphane kopyasının neredeyse tamamı telef olmuş, sayfaları ayrılmıştı.

Arlo hâlâ ayakta duran ağaç sayısına şaşıp kaldı. İnce dallar yanıp kül olmuş, geriye kararmış ve çıplak gövdeler kalmıştı. Her yer ince bir kül tabakasıyla kaplıydı. Duman bir örtü gibi havada asılı kalmıştı.

Kuş cıvıltısı duyulmuyordu. Hışırdayacak yaprak kalmamıştı. Hava soğuk, sessiz ve sakindi.

Bay O'Brien Şerif Departmanı'nı aradı. Gür Ormanlar'dan çıktıktan sonra bir saatten daha kısa sürede yeni bir okul otobüsüne binmiş, Havlick'e geri dönüyorlardı.

Arlo yolculuk boyunca anne babalarını arayıp iyi olduklarını bildiren çocukları dinledi. Hiçbiri tropik adadan ya da adaya çıkan gizemli geçitten bahsetmemişti, oysa bunlar insanın görmezden gelemeyeceği kadar büyük detaylardı.

Merilee telefonu kapattığında ona, "Sence ne oldu?" diye sordu. "Yangından nasıl kurtulduk?"

Merilee şaşkın bir ifadeyle ona baktı. "Sen de oradaydın."

"Biliyorum ama sen ne kadarını hatırlıyorsun?"

Yaşlı bir ağacın kovuğuna sığındık," diye yanıtladı. "Sonra yangın dinene kadar bekledik." Sesinde yalan söylediğine dair bir iz yoktu. Olup biteni gerçekten hatırlamıyor gibiydi ve aklında kalanlara dayanarak olabilecek en makul senaryoyu bir araya getirmişti.

Arlo, okula vardıklarında otobüsten inerken Bay O'Brien'i kenara çekip ne hatırladığını sordu.

"Eh, evet, Mucize iş başında," dedi O'Brien, diğerlerinin duymaması için sesini alçaltarak. "Dürüst olmak gerekirse ben de hatırlamakta zorlanıyorum. Ayakkabılarımın içi kum olmuş. Nedenini anlayamıyorum. Bir şekilde sahile mi indik?"

"Hayır, gerçekten anne, ben iyiyim! Sorun yok." Arlo, Jaycee'nin telefonundan annesini aramıştı; bir kulağını tıkayarak onu daha iyi duyabiliyordu. "Kimse yaralanmadı. Sadece bir süreliğine ormanda mahsur kaldık."

Arlo ablasını, Kızılhaç yardım örgütünün bebek karyolarını kurmaya başladığı spor salonunda bulmuştu. Yüzlerce insanın

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

gelmesini bekliyorlardı. Annesi şerifin Çam Dağı'nda tahliye emri verdiğini ama yollar kapalı olduğu için herkesin ilkokulda toplandığını söyledi. Betondan yapılan okul binası kasabadaki en güvenli yerdı.

“Dayın evi koruyabileceğini düşünüyor, her zamanki gibi. Saat başı beni arayacağına ve aptalca bir kahramanlık yapmacağına dair söz verdirdim.”

Arlo babasını sormak istedi –hâlâ Mitch'in garajında mı saklanıyordu?– ama kendini tuttu. Telefonları dinleniyor olabilirdi.

“Dikkatli ol,” dedi Arlo. “Seni seviyorum.”

Konuşmaya devam etmesi için telefonu Jaycee'ye verdi. Indra ve Wu, görüşmesini bitirmesini bekliyorlardı. Arlo'yu kenara çekip kimsenin dinlemediğinden emin oldular.

“Bir şeyler yapmalıyız,” dedi Wu. “Çam Dağı'na geri dönmemiz gerekiyor.”

Indra onunla hemfikirdi. “İnsanları Gür Ormanlar'dan geçirebilirsin.”

Arlo o kadar emin değildi. “Yüzlerce insan söz konusu. Onları Gür Ormanlar'a götürebilsem bile, oradan çıkarmak kolay olmaz. En kestirme yol nehrin orada ama sonra Kırık Köprü'den geçmemiz gerekir...”

“Yani trol ziyareti,” dedi Wu. “Yüz kişiyi sessiz tutmaya çalıştığımızı düşünebiliyor musunuz?”

Üstelik, Arlo'nun başka bir fikri vardı. “Peki ya yangını söndürebilseydik?”

“Nasıl?” diye sordu Wu. “Hiçbirimiz ateş işçiliği bilmiyoruz.”

“Her ateş için üç şey gerekli,” dedi Arlo, “kıvılcım, yakıt ve hava.” “Kıvılcımı veya yakıtı kontrol edemiyoruz. Ama havayı kontrol edebilen bir ruh tanıyoruz.”

Indra'nın gözleri açıldı. "Büyük Meltem! Muhtemelen yangını durdurabilir."

Wu plandaki bariz sıkıntıya dikkat çekti: "Ama o, Kızıltüy Kamp'ında. Yüz elli kilometre ötede."

"Bizi oraya götürebilirim," dedi Arlo. "Ama önce buradan çıkmamız gerekiyor."

Okulda Yeşil Kod prosedürü başlatılmıştı. Bu, yılın başında yaptıkları üç acil durum tatbikatından en hafif olanıydı.

Kırmızı Kod, binada silahlı bir saldırgan olması gibi acil bir tehlikede tamamen kapanma anlamına geliyordu. Kırmızı Kod esnasında öğrencilerin, sınıflarında, ışıklar kapalı ve kapılar kilitli vaziyette yerde oturmaları gerekiyordu. Mavi Kod, koridorlarda bir çakalın gezmesi gibi daha az acil durumlar içindi. (Önceki sene iki defa olmuştu.) Böyle durumlarda, öğrencilerin aksi söylenene kadar sınıflarında kalmaları gerekiyordu.

Şu anda uygulanan Yeşil Kod prosedürü ise genellikle kar fırtınası ve diğer şiddetli hava koşulları içindi. Ebeveynleri veya velileri gelip onları okuldan alana kadar hiçbir öğrenci binadan ayrılamazdı. Bu da Arlo, Indra ve Wu'nun Çam Dağı'na giden yol açılana kadar okulda mahsur kalmaları anlamına geliyordu.

"Dışarı sızmak zor olacak," dedi Wu. "Tek giriş çıkış ön kapıdan, yoklama masasında imza atıp çıkılıyor. Diğer kapıları kilitlediler."

"Dışarıdan kilitli," diye düzeltti Indra. "Ama acil çıkış kapısını kullanabiliriz. Yangın yönetmeliğine göre acil çıkış kapıları açık olmalı. Soru şu ki alarm çalar mı?"

"Başımızın belaya girmesi umurumda değil," dedi Arlo. "Yeter ki buradan çıkalım."

Müdür Brownlee ne planladıklarını sezmiş gibi, spor salonu kapısının yanındaki masasından onlara bakıyordu. Üçü hızla bakışlarını çevirdi.

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

“Bir şeylerin peşinde olduğumuzu biliyor,” diye fısıldadı Wu.

“Fısıldaman hiç yardımcı olmuyor,” diye fısıldadı Indra.

“Dağılalım,” diye önerdi Arlo, o da fısıldamıştı. “Beş dakika sonra çeşmede buluşalım.”

Arlo kupaların sergilendiğı koridora doğru yöneldi. Burada son yirmi yılda kazanılan onlarca ödöl vardı. Görünüşe göre, okul 1980’lerde çim hokeyinde eyalet şampiyonasında yarışmıştı.

Camdaki yansımasından ona doğru birinin yaklaştığını gördü. “Yine neyin peşindesiniz Bay Finch?”

Müdür Brownlee’ydi. Arlo’yu takip etmişti.

“Kupalara bakıyordum.”

Brownlee kollarını kavuşturdu. Arlo, blazer ceketinin dirseklerinin aşındığını fark etti. “Bay O’Brien bana otobüste olanları anlattı. Senin ne yaptığını.”

Arlo, O’Brien’in tam olarak ne anlattığından emin değildi, o yüzden rengini belli etmemeye karar verdi: “Yardım etmek için elimden geleni yaptım.”

“Ah, bundan daha fazlasını yaptın. Bazı sınıf arkadaşlarınla konuştum. Bana kontrolü eline almaya çalışmışsın gibi geldi. Sanki öğretmenden daha iyi bildiğini düşünüyormuşsun gibi.”

“Öyle bir şey yapmadım,” diye yanıt verdi Arlo.

“Alçakgönüllü davranmayı kes, midemi bulandırıyorusun. Bir şeyi açıklığa kavuşturayım Bay Finch. Senden gelecek herhangi bir yardım veya müdahale istemiyorum. Bir öğrencinin görevi talimat almaktır. Takip etmen gerekiyor, yol göstermen değil.”

“Tamam.” Arlo saygısız görünmeye çalışmıyordu ama Brownlee böyle algılamışa benziyordu.

“İzgilere dair tahammül edemediğim şey, hepinizin ukala oluşu. Ormanda dolaşıp o küçük düğümlerinizi atınca her şeyi

çözdüğünüzü sanıyorsunuz. Ama gerçek dünya böyle işlemiyor. Gerçek dünyada okula gitmek, iş bulmak ve topluma katkıda bulunmak gerekiyor. Altı yıl orduda kaldım ve ne yaptım biliyor musun?”

Arlo başını iki yana salladı.

“Bana söyleneni yaptım. Bu senin öğrenmen gereken bir ders.” Bunun üzerine Brownlee spor salonuna geri döndü. Indra ve Wu bir sonraki kapının arkasından belirdi. Belli ki her şeyi duymuşlardı.

“Vay canına, senden gerçekten hoşlanmıyor,” dedi Wu.

“Bir çıkış yolu bulduğumuzu düşünüyoruz,” dedi Indra. “Ama dikkat dağıtacak bir şey lazım.”

“Bryce’la kavga başlatmanı istiyorum.”

Arlo, spor salonunda bir prize yanlarında oturmuş telefonunu şarj eden Russell Stokes’la konuşuyordu.

“Bryce da kim?” diye sordu Russell.

“Yedinci sınıftan biri.” Arlo, o sırada kulaklıkla müzik dinleyip can sıkıntısından yerde tenis topu sektiren Bryce’ı başıyla işaret etti. “Mavi gömlekli sarışın çocuk. Benim dolap partnerim.”

Russell etkilenmemişti. “Onu indirebilirim.”

“Canını yalmanı istemiyorum. Sadece kavga çıkar. Dikkati üzerine çekmen lazım.”

“Neden?”

“Çünkü öyle. Önemli.”

Russell için bu açıklama yeterliydi. Ayağa kalktı ve Bryce’a doğru yürüyüp başında dikildi. Bryce başını kaldırdı, şaşırmıştı.

ARLO FINCH: Gölgeleler Krallığı

Russell birden tenis topunu kapıp spor salonunun öbür ucuna fırlattı. Top arka duvara çarpıp sekti.

“Bunu neden yaptın?” diye sordu Bryce.

“Çünkü senin o aptal suratından ve aptal tenis topundan bıktım usandım, *Bryyyyyce*.” Russell ismini uzatarak mızımız bir tonla söylemişti. Sonra Bryce’in saçına uzanıp var olmayan bir böceği tutup çekti. “Hey, millet!” diye bağırdı. “Bryce bitlenmiş!”

Bryce dikilip Russell’ı itti. Tam da Russell’in umduğu gibi.

“Beni alt edebileceğini mi sanıyorsun bitli çocuk?”

Bryce öne atıldı. Russell yer değiştirerek onu kafasından yakaladı. Çok geçmeden yerde güreşiyorlardı. Gerçekten yumrukleşmeler de herkesin dikkatini çekmeyi başarmışlardı. Müdür Brownlee olay yerine koşup ikisini ayırmaya çalışsa da öfke ve adrenaline iç içe geçmiş uzuvları ayırmayı başaramadı.

Arlo suçluluk duygusu hissetti. Her ne kadar Bryce’ı sevme-se de onu başka bir zorbayla karşı karşıya bırakmak haksızlık gibi geliyordu. Gelgelelim planı işe yaramıştı; tüm gözler ikisinin üzerindeyken Arlo, Wu ve Indra’nın yan kapıdan sıvıştığını fark eden olmadı.

Jimnastik matlarını ve havlu arabalarını geçerek koridordan aşağı hızla kaçtılar. Dış kapıya vardıklarında, Jaycee ve Benjy’yi تنها bir köşede öpüşürken buldular. Jaycee’nin elleri Benjy’nin arka ceplerindeydi. Belli ki barışmışlardı.

Jaycee, öpüşürken yakalandığı için utanarak Benjy’yi itti. “Nereye gidiyorsunuz?” diye sordu Arlo’ya.

“Çam Dağı’nı kurtarmaya.”

Jaycee küçük kardeşine dikkatli olmasını söyleyebilir ya da planını detaylarıyla anlatmasını isteyebilirdi. Ama bunları çoktan aşmışlardı.

“Bol şans,” dedi Jaycee. “Sizi idare ederim.”

ORMAN RUHLARI, KULAK VERİN

HER ŞEY BURADA BAŞLADI, diye düşündü Arlo.

Yazdiyarı kamp bölgesinde, Kızıltüy Gölü'nün kıyısında duruyordu. Otuz yıl önce, Büyük Meltem'i Ötedünyalıların elinden kurtarmıştı. Bunun sonucunda ortaya çıkan patlamada devrilen dev ağaçlar, köklerinin bir kısmı hâlâ toprağa tutunur şekilde, tuhaf açılarda yerde yatıyorlardı.

Patlama, Arlo Finch'in hayatının gidişatını da etkilemişti. Orman ruhları onu ilk defa burada tanımıştı. Böcekler ağaç kabuklarının altına, *kahverengi yeşil gözlü çocuk ay gölü tilki rüzgâr bıçak* kelimelerini kehanet olarak değil, tarihi bilgi olarak yazmaya başlamıştı. Tanık olduklarını yazıya geçirmişlerdi: İki gözü farklı renkli, bir tilkinin ve rüzgârın yardımıyla ayışığı gölünü geçen bir oğlan. Mistik bir bıçak kullanan çocuk, olağanüstü ve kahramanca bir şey başarmıştı.

Şimdi çocuk geri dönmüştü ama artık bıçağı yoktu. Tilki de yanında değildi. Bu sefer rüzgârı kurtarmak için burada değildi; rüzgârdan Çam Dağı'nı kurtarmasını isteyecekti.

ARLO FINCH: Gölgeleler Krallığı

Arlo, Indra ve Wu, gölün kenarına kadar yürüdüler. Batıda, güneş şimdi dağların tepesine dokunuyor, göldeki dalgalanmalar boyunca parıldayan ışınlarını gönderiyordu. Bir saatten kısa süre içinde hava kararacaktı.

“Buraya kamp zamanı dışında gelmek çok garip,” dedi Wu. “Etrafta birileri var mıdır acaba? Gözetmen Mpasu mesela?”

“Buraya sadece yazın geldiğinden eminim,” dedi Indra. “Kampı eylül ayında kapattılar. Otuz kilometre boyunca kimseye rastlayacağımızı sanmıyorum.”

Arkadaşları konuştuğu sırada, Arlo da yerden bir avuç kuru çam iğnesi almış yavaşça suyun yüzeyine dağıtıyordu. Suyun üzerinde süzülüp gidişlerini seyretti.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Wu.

“Dikkatini çekmeye çalışıyorum.” Arlo, Büyük Meltem’le ilk defa yaz kampında, Ruhlara Giriş dersinde, o ve sınıf arkadaşları ruhlara hediye sunduğunda karşılaşmıştı. Meltem, döndürebileceği nesnelerle oynamaktan keyif alıyordu. Arlo, kuş tüyü veya alüminyum folyo gibi malzemeleri olmadığı için bulabildiğiyle yetinmişti. Eline daha fazla çam iğnesi alarak bu sefer daha yüksekte fırlattı. Suyu düşen çam iğneleri dönmedi ve onları fark eden olmadı.

Wu iki elini ağzının kenarlarına siper etti. “Hey, Büyük Meltem!” diye bağırdı. “Burada mısınız?!” Sesi hafifçe yankılandı ama yanıt gelmedi. Wu omuz silkti. *Denemeye değermi.*

“Belki Mercan Kayası’na çıkabiliriz,” diye önerdi Indra. “Hediyeni orada sunmuştun, değil mi?”

“Oraya varamadan hava kararır,” dedi Wu.

Arlo gölün öbür tarafındaki, Dev’in Yumruğu olarak bilinen kayalık adaya baktı. Büyük Meltem ile Mercan Kayası’nda tanıştığı doğrudu ancak hemen sonrasında rüzgâr onu Dev’in

Yumruğu'na taşımıştı. Adanın onun için önemli olduğu açık – ayrıca bulundukları yere yakındı. Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarmaya koyuldu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Indra endişeyle.

Wu, Arlo'nun nereye gittiğini anlamıştı. “Gerçekten oraya kadar yüzmeyeceksin, değil mi? Gölün suyu yazın bile çok soğuk oluyor. Şu anda buz gibidir.”

“Bir kano bulabiliriz,” diye önerdi Indra. “Göl Merkezi'nde muhakkak kilitli kanolar vardır. Gerekirse birinin kilidini kırabiliriz.”

Arlo suya girmeye hazırlanıyordu. “Zaman yok. Bunun işe yaraması gerekiyor.” Montunun fermuarını açıp Indra'ya doğru attı. Sonra suya dalıp yüzmeye başladı.

Indra, bıkkın bir şekilde Wu'ya döndü. “Ne zaman bu kadar inatçı oldu?”

“Bu yaz, biz kavga ederken.”

Indra başını salladı. Muhtemelen haklıydı.

Arlo kuvvetli ve düzenli şekilde kulaç atıyordu ancak bacaklarının hareketi için aynısı söylenemezdi. Sıcak tutabileceğini düşünerek kot pantolonunu çıkarmamıştı ama şimdi pantolon, ağırlığıyla onu aşağıya çekiyordu. Yaklaşık yirmi metre sonra pes ederek ayaklarını çırpmağa yetindi. Manş Denizi'ni yüzerek geçen ya da donmuş göllerin altında yüzen yüzücülerin videolarını düşündü. Onlar yapabiliyorsa o da yapabilirdi. Soğuk, ağırlaşmış ve oksijen için gerilen vücudu dışında şeyler düşünmeye çabaladı.

İleride Dev'in Yumruğu'nu görebiliyordu. Yolun ne kadarını gitmişti? Yarisini? Yarisından azını? Bakmak için durursa yeniden başlayamayacağından korkuyordu.

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

Nefes alırken kazara bir miktar su yuttu. Öksürürken kulaçlarını sürdürmeye çalışıyordu. Yüzeyde kalmaya, ileriye doğru gitmeye ve... batmamaya. Bir anda başını suyun üstüne çıkarmak için yukarı doğru yüzdüğünü fark edince afalladı. Tıkanmış kulaklarıyla birinin adını bağırdığını duydu. Kalbi küt küt atıyordu.

Bir an suda dik durarak Dev'in Yumruğu'na baktı. Hâlâ hatırı sayılır bir uzaklıktaydı. Kıyıya dönüp baktı. Indra bağııyordu. Wu ayakkabılarını çıkarıyordu. Arlo elini sallayarak iyi olduğunu söylemek istedi.

Derken tekrar suyun altındaydı. Öyle hızlı olmuştu ki gafıl avlanmıştı. Gözleri tamamen açıktı. Yüzmeye çalışmıyordu bile. Soğuğun ve yerçekiminin etkisiyle batıyordu. Bu mistik bir güç değildi. Sadece çok yorulmuştu.

Tepesinde güneş ışığının yeşil parıltısını gördü. Aşağısı ise tamamen karanlıktı. *Boğuluyorum*, diye düşündü. *Boğuluyorum!*

Wu'nun onu kurtarmaya gelmesinden endişelendi. Elkitabı'nda, boğulan birini kurtarmaya çalışırken ne kadar dikkatli olmanız gerektiği anlatılıyordu. Boğulan kişi çaresizlik içinde olduğundan kendisini kurtarana fazlasıyla sarılarak onu da aşağıya çekebilirdi. Arlo, Wu'yu boğmayacağına yemin etti. Kendisini serbest bırakacak ya da elinden geldiğince ona yardım edecekti ama ona yük olmayacaktı. *Bir çapa.*

Zihni bir an Çam Dağı İlkokulu'nun önündeki çapaya gitti. *Okyanustan iki bin kilometre uzakta bulunan bir okulun önünde neden çapa heykeli vardı?*

Evdeki dondurucuyu, sonra annesinin geçen hafta ona aldığı çikolatalı dondurmayı düşündü. *Neden bunları düşünüyorum?* diye merak etti. *Donduğum için mi?*

Bu deneyim ona, her şeyin ötesinde, uyumadan önceki o son anları hatırlattı; zihninin bir an bile durmadan, fikirten fikre atladığı o son saniyeler.

Soğuk, buzdan bir yılan gibi tüm vücudunu sarmaya başladı. *Hayır, çok sayıda yılan...* Her birinin kıvrılışını, kavrayışını, boğuşunu hissediyordu. Onu ölesiye sıkıştırıyorlardı.

Derken hızla yukarıya doğru ittirildi ve su yüzeyine bir top mermisi gibi fırladı.

Buruş buruş beyaz ayaklarının altına baktığında gölde oluşan girdabı gördü. *Su ruhları*. Onu suyun derinliklerinden çekip çıkarmışlardı. Ama nasıl oluyordu da düşmüyordu? Suyun beş metre üstünde havada asılı kaldı.

Titreyen elini havaya doğru itti. Hava elini geri iterek karşılık verdi. *Merhaba*.

“Büyük Meltem’e bizimle gelmesini istediğimizi nasıl söyleyeceksin?” diye sordu Wu.

Arlo kıyıda durmuş montunu giyyordu. Büyük Meltem âdeta dev bir yelpaze gibi onu büyük oranda kurulamıştı ama Arlo hâlâ soğuktan titremeye devam ediyordu. Fermuarını İndra’nın çekmesi gerekti.

Arlo ruh bıçağı olmadan Meltem’i göremese de onun burada olduğu aşikârdı. Dallar sallanıyor, saçları birbirine karışıyordu.

Arlo, aynı dili konuşmayan birine anlatır gibi, yüksek sesle ve tane tane, bolca el hareketiyle konuştu. “Bizimle *gelmeni* istiyoruz.”

Dallar sallanmaya devam ediyor, saçları uçuşuyordu. Büyük Meltem’in Arlo’nun ne dediğini anladığına dair ortada herhangi bir işaret yoktu.

ARLO FINCH: Gölgeleler Krallığı

“Tilki nerede?” diye sordu Indra. “Muhtemelen onunla konuşabilir.”

“Ona nasıl ulaşıyorsun?” diye sordu Wu.

Arlo omuz silkti. “Ben ulaşmıyorum. O birden ortaya çıkıyor. Onu en son bizi Kayıpyol’a götürdüğünde görmüştüm.”

“Yani haftalar önce,” dedi Wu. Bir an durakladıktan sonra ekledi: “Tilki’nin iyi durumda olduğuna emin misin? Kayıpyol’da senin üzerinde onun kokusunu alan bir kadın vardı. Belki de...”

“Bilmiyorum!” Arlo bağırarak istememişti ama yorgunluk ve hayal kırıklığından artık sinirleri bozulmuştu. “Tilki’nin nerede olduğunu bilmiyorum! İyi olup olmadığını ya da bunu nasıl öğreneceğimi de bilmiyorum. Şu anda Büyük Meltem’i bizimle Çam Dağı’na gelmeye ikna etmemiz gerekiyor ve nasıl yapacağımızı bilmiyorum. Bu kısmı planlamamıştım. Üzgünüm.”

Indra ve Wu, Arlo’nun biraz sakinleşmesi için geri çekildiler.

“Tamam,” dedi Indra. “Bir düşünelim. Büyük Meltem bir köpek olsaydı bunu ona nasıl anlatırdın? Yani, onun hayvan olmadığını biliyorum ama zeki. Anlatmanın bir yolu olmalı.”

Wu onun düşüncelerini sürdürdü. “Temelde bizimle gelmesini istiyoruz. Köpek olsaydı ıslık çalıp bacağına vururdun. Fısıktık ezmesi gibi bir ödül de işe yarayabilirdi. Ama burada fıstık ezmesi olmaz tabii. Ulurgezerleri çekmek istemeyiz. Sonumuz kötü olur.”

Arlo alnını bir ağaca yasladı. Yorgunluktan artık düşünemiyordu ve hareket edemeyecek kadar üşüyordu.

Kahverengi yeşil gözlü çocuk göl ay tilki rüzgâr bıçak. Ağaç kabuğunun altına yazılı semboller. Indra onları Çam Okuma rozeti için çalışırken keşfetmişti. Defterine karbon kopyasını çıkararak Arlo’ya göstermişti.

“Çam okuma nasıl bir şey?” diye sordu Arlo, ağaçtan gözünü ayırmadan. “İspanyolca veya Çince gibi konuşulabilen bir dil mi?”

“Hayır,” diye yanıt verdi Indra. “Konuşulan bir versiyonu olduğunu sanmıyorum. Sadece hiyeroglif gibi sembollerden ibaret.”

“Sembolleri okumak için bir kitaba mı bakıyorsun?”

“Temel olarak evet,” dedi Indra. “Çam Kütüğü deniyor. Bilinen tüm sembollerin listesini içeriyor.”

Arlo dönüp onlara baktı. “Burada, kampta bir Çam Kütüğü var mı?”

“Tabii. Yemek salonunda, ayrıca Doğa Merkezi’nde de var.”

Wu yürüyüşe çıkacaklarını anladı. “Hava kararmadan acele etsek iyi olur.”

Indra onları durdurdu. “Arlo, Çam Kütüğü’ne ihtiyacın varsa telefonumdan açabilirim. Sembollerin listesi web sayfasında da var. Basılı kitaptan bir farkı yok.”

Arlo’nun, Indra’nın söylediklerini anlaması biraz zaman aldı. Bu sırada Indra çoktan telefonunu çıkarmış, ekrana tıklıyordu.

“Burada çekiyor mu?” diye sordu Wu.

“Bir çubuk ama sayfa yükleniyor.” Birkaç saniye sonra onlara ekranı gösterdi. Sembollerin etrafında minimum düzeyde biçimlendirme ve kenarlık bulunan web sitesi oldukça eski görünümüydü.

“Ateş sembolüne bakın,” dedi Arlo.

Sayfayı biraz kaydırması gerekti ama Indra sonunda buldu: bir çizgiyi kesen iki paralel çizgi.

“Çit altından geçen bir deveyi andırıyor,” dedi Wu.

“Çizmeme yardım edin,” dedi Arlo. “Büyükçe... Yere.”

   toprağı ve am iğnelerini topuklarıyla kazarak, ekran-daki sembolün benzerini çizmeye çalıştılar. Geri çekilip baktılar. Arlo, Büyük Meltem’in dikkatini çekeceğini umarak yere işaret etti.

Sonra bir hışırtı duyuldu. Yerdeki  l  yapraklar görünürde düzensiz bir şekilde yuvarlanıp düşüyor, yuvarlanıp düşüyordu. Büyük Meltem’in ne yaptığını ilk anlayan Wu oldu.

“Alevler!” diye bağırdı. “Alevleri anlatmaya alışıyor. Bizi anladı.”

Nitekim tıpkı bir kamp ateşinin çıtırtısı gibi sesler çıkartıyordu. Arlo, Indra’ya döndü. “şimdi *gel* ya da *takip et* sözcüklerine bak.”

Indra listeyi taradı. Bu arada, Büyük Meltem  l  yapraklardan alev yapmaya devam ediyordu.

“*Gel* ya da *takip et* için bir sembol yok,” dedi Indra. “Bu listede hiç fiil yok. Tamamı isim.”

“Peki ya *yardım*?” diye önerdi Wu.

“O da fiil.”

“Aynı zamanda isim de,” dedi Wu mırıldanarak.

“Sonuç olarak listede yok.”

Arlo, ihtiyaını yalnızca isimlerle tanımlamanın bir yolunu bulmak için zihnini zorladı. *Yolculuk? Orman? Savaş? Lütfen? “Ev var mı?”* diye sordu.

Indra sayfayı kaydıldı. “Evet!” Onlara sembolü gösterdi.

“Çadıra benziyor,” dedi Wu. “Arlo’nun A’sı da olabilir.”

Ayaklarıyla yeri süpürerek ateş sembolünü çabucak sildiler. Sonra eski çizgilerin yenilerine karışmamasına özen göstererek *ev* sembolünü çizdiler.

İşleri bittiğinde, Büyük Meltem sahte alev gösterisini bıraktı. Arlo onu göremese de yeni sembolü okuyarak ne demek istediklerini anlamaya çalıştığını hissetti.

Birkaç dakika sonra rüzgâr saçlarının arasından akın etti. Bir an sonra göğsündeydi.

“Evet,” dedi Arlo. “Benim evim. Evim yanıyor. Yardımına ihtiyacım var.”

Ölü yapraklar, kendileri kadar ufak bir kasırgayla girdap gibi dönmeye başladılar. Meltem bekliyor gibiydi.

“Sence bu ne demek?” diye sordu Wu. Arlo gülümsedi. “*Evet* demek. Bizimle geliyor.”

—33—

WADE BELLMAN'IN SON SAVUNMASI

KİMSE WADE BELLMAN'A NASIL GİYİNECEĞİNİ, ne söyleyeceğini ya da ne zaman gitmesi gerektiğini söyleyemezdi.

İnsanın sahip olduğu tek şey özerkliğidir. Bu cümleyi gençliğinde bir bilimkurgu kitabında okumuş ve tam anlamıyla benimsemişti. *Özerklik*, bağımsızlık, yani kendi kaderini tayin hakkı ve kontrol edilmekten özgürleşme anlamına geliyordu. Wade kitabı kaybetmişti –zaten pek iyi değildi, çakma bir Asimov kopyasıydı– ama bu cümleyi hep hatırladı. Hatta bir tükenmezkalemle koluna yazıp, on sekiz yaşına gelince dövme yaptırmaya yemin etti.

O gün nihayet geldiğinde ise cümlenin dövme yaptırmak için çok uzun olduğuna ve çok pahalıya mal olacağına karar verdi. Bu yüzden çareyi, cümleyi iki kelimelik Latince bir ifadeyle kısaltmakta bulmuştu: *Ego sum*. Karşılığı: “Ben kendimim.”

Çoğu insan kendisi değildi. Başkaları için başka birisi olmaya çalışıyorlardı. Wade Bellman öyle değildi. Hayatı boyunca

kendisi olmuştu ve aklına eseni yapmıştı. Sırf şerif yardımcısı, evinin “kesinlikle” yangının yolu üzerinde olduğunu, bunun “zorunlu” bir tahliye olduğunu ve bunun da evi boşaltmak “zorunda” olduğu anlamına geldiğini söylediği için Wade kendisi olmaktan vazgeçecek değildi.

Wade Bellman kalıp savaşıyordu.

Son dört saattir testere ile bahçe hortumu arasında gidip geliyordu. Ağaçları budamış, çalıları temizlemiş ve hem evin hem de atölyesinin çatılarını ıslatmıştı. Rüzgâr evin bahçesine parlayan közler gönderdikçe, Wade yangın çıkmadan her birini söndürmek için koşuyordu.

Etraf duman altı olunca, ayrıntılı tahnit işlerinde sır ateşlerken kullandığı ekipmanını, yani gaz maskesi ile gözlüklerini taktı. Atölyenin yanması ihtimaline karşı, devam eden işlerinin bir kısmını kamyonetine yüklemeyi düşündü. Ancak bu pes etmek anlamına geliyordu, ayrıca o noktayı çoktan geçmişti. Alevler çok yakındı. Gardını bir an bile düşürürse hem ev hem de atölye yanabilirdi.

Kız kardeşine kahraman olmayacağına dair söz vermişti. Ne var ki insanın evini ve işini kurtarması kahramanca değildi. Bu yalnızca Wade Bellman’ın yapacağı türden bir şeydi.

Gece çöktüğünde alevleri fark etmek kolaylaşmıştı: Doğru yönünden hızla yaklaşan turuncu bir duvar. Wade közleri söndürmeye devam ediyordu ancak alevler artık o kadar yakındı ki doğrudan binalara sıçrayabileceğinden korktu. Bahçe hortumu, ne kadar güçsüz olursa olsun elindeki en iyi çare gibi görünüyordu. Atölyenin çatısını yıkamak için merdivene tırmandı.

O an rüzgârın yönü değişiverdi ve duman o kadar yoğunlaştı ki evi göremez oldu. Her şey turuncu bir sis içinde kaybolmuştu.

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

Ay'a iniş yapan bir astronot gibi, aldığı her nefesi duyarak dikkatlice merdivenden aşağı indi.

Alevlerin sıcaklığını teninde hissedebiliyordu. Merdiveni katlarken hortumu kolunun altına sıkıştırıp başından aşağı su püskürttü. Ev yalnızca on beş metre uzaktaydı –bu yolu binlerce kez yürümüştü– ne var ki o an doğru yöne gidip gitmediğinden emin olamadı. Sol tarafında olması gereken alevler şimdi önündeydi.

Kafası karışmıştı. Başı dönüyordu. Oksijen eksikliğinden miydi?

Su kot pantolonunu ıslatırken evin yolunu nasıl bulacağını fark etti; hortumla. Hortum çamaşırhanenin kapısının yanındaki musluğa bağlıydı. Merdiveni hâlâ elinde taşıyan Wade, kiremit duvara ulaşana dek hortumu takip etti.

Merdiveni açıp dikkatlice tırmanmaya başladı. Her attığı adımda hava daha da ısınıyordu. Sonra nedenini gördü: Çatı yanıyordu. Alevler, ahşap kiremitlerin kenarları boyunca kıvrılarak yılan gibi her tarafa yayılıyordu. Wade hortumu alevlere doğru tuttu ancak bazıları suyun erişemeyeceği bir noktadaydı. Bu yüzden çatıya çıktı. Bunun riskli ve aptalca olduğunu biliyordu ama diğer seçeneği durup çatının yanmasını seyretmekti.

Rüzgâr yeniden yön değiştirerek dumanı diğer tarafa savurdu. Hava biraz temizlendiğinde Wade atölyesini görebildi: tek bir köz atölyenin çatısına konmuş parıldıyordu. Köz sönecek mi yoksa alev mi alacak diye görmek için beklerken nefesini tuttu. *Lütfen, lütfen, lütfen*, diye fısıldadı.

Köz için için yandı, söndü, sonra yerini gerçek alevlere bıraktı. Şimdi her iki yapı da yanıyordu. Wade Bellman'ın seçim yapması gerekiyordu: Evini mi yoksa atölyesini mi

kurtaracaktı? Biri, bildiği tek yuvasıydı. Diğerleri ise sığınağı, kut-sal alanı; sanatını icra ettiği, geçimini sağladığı yer.

Atölyesindeki her eşya gözünde canlandı: bir gün sanatının bir parçası olacağını bilerek topladığı her alet, her eskiz, her hurda parçası. Daha o sabah yolda ezilmiş bir rakunu alıp getirmişti. Ayrıca New York ve Dubai'deki müşterilerin beklediği, aylardır gecikmiş işler vardı. Atölye, son yirmi yılını ve geleceğinin çoğunu oluşturuyordu.

Wade Bellman evini kurtarmayı seçti. Burası kız kardeşi ve yeğenleriyle yaşadığı yerd. Yuva dedikleri yer.

Merdivenden inip çıkarak yerdeki küçük alevleri söndürürken çatıyı da sulayarak ıslak tutuyordu. Sürekli korları lanetleyip alevlere küfretse de bir an bile durmadı. Sadece bir kere baktığında atölyenin alevlerle sarılı olduğunu gördü. Hem korkunç hem güzel bir görüntüydü: gecenin dumanlı karanlığının ortasında parlak bir ışıltı. Bu görüntüyü daha sonra hatırlayacak kadar uzun süre baktı; bir daha asla göremeyeceği bir arkadaşının yüzüne bakar gibi.

Alevler evin etrafını sarmaya başladığı an, Wade iki yapı arasında gerçekten bir seçeneği olup olmadığını merak etti. İkisi de yanacaktı ve büyük ihtimalle onlarla birlikte o da yanacaktı.

O sırada ayağının altındaki kiremit kaydı. Wade yuvarlanarak çatının kenarından, üç metre yüksekten sırtüstü yere düştü. Bu düşüş ve verdiği mücadele tamamen nefesini kesmişti. Yerde hava daha serindi. Wade gözlüklerini çıkarıp yıldızların yerini sadece kuyrukluyıldızları andıran közlerin aldığı gökyüzüne baktı.

Burada ölecekti. Geride kalarak aptallık etmişti. Ama o Wade Bellman'dı, kendisi olmayı seçmişti. *Ego sum*.

“Wade dayı!”

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

Belli belirsiz bir ses. Uzak. Dumanın yol açtığı bir halüsinasyon. “Wade dayı!”

İşte, sesi yeniden duydu. Yeğenin sesine benziyordu ama Wade onun Havlick’te güvende olduğunu biliyordu. Yine de ne olur ne olmaz...

“Arlo?” Gaz maskesi sesini boğdu. Wade dirseklerinin üzerinde doğrulup maskesini çıkardı. “Arlo?!” diye bağırdı.

“Neredesin!?” diye karşılık verdi Arlo.

“Verandaya yakınım!”

Duman dağılırken Wade Bellman doğrulup oturduğunda yanında iki arkadaşı, kıvrıcık saçlı kız ve diğer çocukla gelen yeğenini gördü. (İkisinin de adını öğrenmeye hiç uğraşmamıştı.)

Onlar yaklaşırken, kuvvetli rüzgârlar dumanı ve alevleri evden uzaklaştırarak çoktan yanan alanlara doğru geri itiyordu. Rüzgâr âdeta bir cerrahın özeniyle çatı tamamen sönene kadar üzerinden geçti.

Arlo ve arkadaşları Wade’in kalkmasına yardım ettiler. “İyi misin?” diye sordular.

Wade’in tüm vücudu acı içindeydi ama yürüyebiliyordu ve hayattaydı. Rüzgârın süperşarjlı bir yaprak üfleyici gibi alevleri evden uzağa doğru süpürüşünü seyretti. “Bunu nasıl yaptınız?” diye sordu.

“Bu bir hava ruhu,” dedi kız. “Kızıltüy Kampı’ndan Büyük Meltem.”

“Çocukken onu kurtarmıştım,” dedi Arlo. “Sen de oradaydın.”

Wade ne gerçekten hatırlamış ne de anlamıştı. Yine de başını salladı. Yeğenin olağanüstü bir çocuk olduğunun farkındaydı. Çam Dağı’na geldiği ilk günden beri biliyordu.

Sinyal Tepesi'nden tüm vadiyi ve neredeyse tüm kasabayı görebiliyorlardı.

Minik ateş topraklarıyla bezeli dağ yamaçları karanlığın ortasında parılıyordu. Ana Caddede, kilisenin yanı sıra birkaç dükkân yanıyordu. Onlar bakarken çan kulesi alevler içinde yere düştü.

Okulun önüne üç itfaiye aracı park etmişti, ışıkları yanıp sönüyordu. Bina hasarsız görünüyordu, alevlerden eser yoktu.

“Annen başının çaresine bakabilir,” dedi Wade. “Şimdi bir sürü insanla ilgileniyor, onları sakinleştiriyordur.”

“Ya Mitch’in garajı?” diye sordu Arlo. “Sence?..” Cümlesi yarım kaldı. Indra ile Wu’nun, Arlo’nun babasının orada saklandığından hâlâ haberleri yoktu.

“İyi olduğundan eminim,” dedi Wade ama ses tonu ikna edici değildi.

Arlo, Büyük Meltem’in ateşe karşı koyabilecek kadar güçlü olup olmadığını merak ediyordu. Esintisiyle alevleri evinden uzaklaştırmıştı ama tüm vadiyi koruyabilir miydi?

Derken derinlerden gelen bir gürlemeyle sarsıldılar. Her yönden hissedilen şiddetli bir sarsıntı. Şimşek gökyüzünü öyle aydınlattı ki gözlerini kısmak zorunda kaldılar. Bir an sonra gelen gök gürültüsü daha da şiddetliydi. Yoksa bir tür ateş fırtınası mıydı?

“Bu Büyük Meltem mi?” diye sordu Indra.

“Bilmiyorum,” diye yanıtladı Arlo. “Daha önce böyle yapmamıştı.”

“Belki de...” diye söze girdi Wu, cümlesini nasıl bitireceğinden tam olarak emin değildi. “Arlo, çölü hatırlıyor musun?”

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

“Hangi çöl?” diye sordu Indra.

“Çin’den geri dönerken,” diye açıkladı Wu, “çölün ortasında kuma batmış bir gemi bulduk. İçinde bir ruh kafesi vardı. Arlo kafesi açınca içinden bir fırtına ruhu fırladı.”

“Bunu bana neden daha önce söylemediniz?!”

“Üstünden çok şey geçti!”

Yağmur yağmaya başladı. İlk düşen damlalar Arlo’nun kurum bulaşmış ellerini temizledi. Arlo inanamayarak yağmur damllarına dokundu. Kum tepelerindeki o geceyi ve serbest bıraktığı o ruhu düşündü. Rüzgârla bir olarak fırtına çıkarmıştı. *Belki de hâlâ birliktelerdir...* diye düşündü.

Arlo, ruhları hayvanlar veya insanlar gibi bireysel varlıklar olarak düşünüyordu ancak belli ki durum çok daha karmaşıktı. Tilki bir tilkiydi ama aynı zamanda tüm tilkilerin ruhu olduğunu söylemişti. Arlo’nun Elkitabı’ndan öğrendiği kadarıyla bitkilerde de durum böyleydi: Bir kavak korusu genellikle tek bir organizmaydı ve ortak kökler yeni ağaçlar oluştıuruyordu. Aynı duruma Japon madımak otunda ve onlarca başka türde de rastlamıştı.

Bu durumda buradaki fırtına, özgür bıraktığı o ruh olabilir miydi? Belki de yanlış soruyu soruyordu. Ancak Arlo, bu fırtınanın kendi eylemlerinin bir sonucu olduğundan emindi. Bir ruhu serbest bırakmıştı ve şimdi bir fırtına ruhu ona yardım ediyordu. Hepsi birbiriyle bağlantılıydı.

O sırada gök birdenbire yarıldı ve bir tufan başladı. O an bir araba yıkama servisinin ortasında ayakta durmaya çalışıyorlar gibiydi. Indra yoğun sağanağın altında kahkaha atıyordu. Wu alkış tuttu.

Fırtına tüm vadiyi doldurmuşa benziyordu. Uzaktaki alevler, ani bastıran sağanağın altında, gözlerinin önünde bir bir

sönüyordu.

Yağmur dinerken Wade, Arlo'nun yanındaki kayanın üzerine oturdu. "Bunu sen mi yaptın?"

Arlo artık tükenmiş ve coşkuluydu. Gülümsedi. "Sanırım. Bir anlamda."

"Aferin evlat. Seninle gurur duyuyorum."

"Atölyen için üzgünüm. Keşke kurtarabilseydim." Wade elini salladı. Ancak Arlo bunun onun için ne kadar büyük bir kayıp olduğunu biliyordu: "Sahip olduğun her şey oradaydı."

Wade omuz silkti. "Onlar sadece eşya. Gelip geçici şeyler. İnsanın sahip olduğu tek şey özerkliğidir."

Arlo önce anlamış gibi başını salladı ama sonra, "Ne demek istediğini bilmiyorum," diye itiraf etti.

"İnatçı olmak için bir bahane sanırım. Ya da dikkafalı."

Wade durup gözlerini sildi. Arlo emin olamasa da yağmur damlalarına karışmış gözyaşları olduğundan şüphelendi.

"Annen ve ablanla buraya gelmeniz beni değiştirdi," dedi Wade. "İyi anlamda diye umuyorum. Bilmiyorum. Gerçek şu ki artık özerkliğimden daha fazlasına sahibim. Hepiniz yanımdasınız ve bu hayal edebileceğimden çok daha fazlası."

Arlo, dayısına sarıldı. Indra ve Wu'yla birlikte Çam Dağı'nı çevreleyen yangınların sönüşünü izlediler.

—34—

ŞÜKRAN GÜNÜ

SABAH GÜNEŞİ VADİNİN ÜZERİNDE YÜKSELİRKEN yangının yol açtığı hasar da meydana çıktı. Kimse ölmemiş ve ciddi şekilde yaralanmamıştı ama alevler Çam Dağı'nı kalıcı şekilde değiştirmişti. Kasaba bir yüzyıl önce Büyük Stevens Nehri taşıdığından bu yana bu denli değişikliğe uğramamıştı.

Kilisenin yanı sıra kırk yapı yok olmuştu. On bir aile evini kaybetmişti. Peterson hırdavat dükkânı ve emlak ofisi de dahil olmak üzere Ana Cadde'de yer alan beş dükkân yanıp kül olmuştu.

Vadiye giriş ve çıkış yolları kapalıydı. Yangını söndüren ani sağanak nedeniyle köprü de çökmüştü. Meteorologlar tuhaf fırtınanın bu kadar kısa sürede patlamasını açıklamakta zorluk çekiyorlardı ancak kasabanın çoğu sakini, bu gizem çözülmesine de mutluydu.

“Mucizelerin açıklamaya ihtiyacı yoktur,” dedi Bayan Fitzrandolph. Evi yanmıştı fakat teriyerleri hayatta kalmıştı ve

şimdi itfaiye bandanası takıyorlardı. İlkokuldaki acil durum barınağının resmi maskotlarıydılar.

Finch'lerin, yangın çıktığı sırada Çam Vadisi Garajı'nın yanında tamir edilmeyi bekleyen pikabı tamamen yanmıştı. Alevler çelik dışındaki her şeyi yakmış ya da eritmişti. Anteni bile kıvrılıp bükülmüştü.

"Bu araba bizimle çok şey görüp geçirdi," dedi anneleri. "Philadelphia, Şikago. Ülkenin öbür ucundan römork taşıdı. Yoldan aşağı kaydı..."

Arlo geçen kış yolda sıkışıp kaldıkları günü hatırlayarak gülmüsedti. Sanki uzun seneler önceymiş gibi hissetti.

"Huzur içinde yat, küçük pikap," dedi anneleri, eliyle pikabın yanına hafifçe vurarak. Arlo da aynısını yaptı.

Fırtına aniden bastırıldığında, yangın Mitch'in garajının üç metre kadar yakınına gelmişti. Arlo'nun babası o zamana kadar çoktan içeriden çıkmıştı. Duman maskesi ve beyzbol şapkası takarak Mitch'le birlikte vadideki ailelerin evlerinden tahliye edilmesine yardım etmişti. Arlo, birilerinin onu fark etmiş olabileceğinden endişelendi. "Kim olduğunu soran olmadı mı?"

"Sanırım herkes Mitch'in bir arkadaşı olduğumu düşündü," dedi babası. "Herkes o kadar panik halindeydi ki kimsenin dikkat ettiğini sanmıyorum."

Clark Finch şimdi Mitch'in ofisinin arkasındaki ufak bölmesine sağ salım geri dönmüştü. Arlo, Hadryn'i, gizemli adayı ve Kızıltüy kamp alanında neredeyse boğulmak üzere olduğu anı atlayarak önceki günü anne babasına en yalın haliyle anlattı. Daha önce kurtardığı fırtına ruhunun iyiliğine karşılık verdiğini söylemek yeterliydi.

"Bu kasabada hiç kimse onlar için neler yaptığını bilmeyecek," dedi babası. "Seyirciler ve potansiyel bir zafer karşısında

ARLO FINCH: Gölgeleler Krallığı

herkes kahramanı oynayabilir. Gerçek kahramanlar, doğru olanı yapmaktan başka bir ödül olmadan risk alanlardır.”

Yangın sönmüş olsa da hâlâ yapacak çok şey vardı. O gün okul iptal edilince, Çam Dağı İzçileri kapı kapı dolaşarak ailelere ihtiyaç duydukları her konuda yardım ettiler. Mavi Oba yiyecek dağıttı, çitleri onardı, isli pencereleri temizledi ve kümeslerinden kaçan tavukları yakaladı. Julie tavukları saklandıkları yerden çıkarma konusunda çok iyiydi.

Arlo, obanın yeni üyeleri Sarah ve Wyatt’ın yardım etmeye çok hevesli olduklarını görünce mutlu oldu. Birlikte hiç kamp yapmamışlardı ama şimdiden grubun bir parçası olmuşlardı. Okulun tuvaletlerinde yerleri paspaslarken, Arlo onlara İzci Yemini’ni ezberlemek için faydalandığı püf noktalarını öğretti. “Öncelikle kafiyelere odaklanın. İkincisi, kelimelerin gerçek anlamlarını düşünmelisiniz. Ne anlama geldiğini bilmeden ezbere okumamalısınız.”

Yangından sonraki ilk gece gün batımında, neredeyse tüm kasaba halkı itfaiyecileri alkışlamak için Ana Caddede toplandı. Binalar çökmüş ve evlerin ocağı sönmüştü ama Çam Dağı hâlâ ayakta idi.

“Oturup kendime üzölmekten daha iyi diye düşündüm.” Wade, Kentucky, Louisville’deki bir sanatçı topluluğunun davetini neden kabul ettiğini böyle açıklamıştı. “Bu insanlar benimle tanışınca muhtemelen pişman olacaklar. Geçinmesi kolay biri değilim.”

Arlo ve Jaycee, topluluğun web sitesinde gezinirken, atölyesi yıkılan Wade dayıları için burasının gerçekten mükemmel bir yer olduğunu düşündüler. Sanatçıların uzun sakalları,

boncuklu etekleri, piercingleri ve dövmeleleri vardı. Bazıları yirmili yaşlarındaydı ancak çoğu Wade'den yaşlıydı. Katılımcılara özel birer kulübe ve stüdyo, ayrıca yemek sağlanıyordu.

Wade yangından birkaç gün sonra kahvaltı sırasında kararını açıkladı. Öğleden sonra yola çıktı. Hoşça kal demeden gitti. Arkadaşı Nacho onu Denver'daki otobüs terminaline götürmüştü; Wade daha önce hiç uçağa binmemişti ve bundan sonra da binmeye niyeti yoktu. Giderken kamyonetinin anahtarlarıyla birlikte Mitch şanzımanını bozmasın diye talimatlarını da bırakmıştı. En azından arabaları vardı.

O gece Arlo, yatağında onu bekleyen bir kaset buldu. Bu bir karışık kasetti. Kasetin kapağında el yazısıyla Wade'in punk rock favorilerinin çoğu dahil olmak üzere on dört parça listelenmişti. Arlo, Wade'in kamyonetine geçip bir oturuşta bütün kaseti baştan sona iki kere dinledi.

Arlo, ödevler ve izci toplantıları arasında, sonraki üç haftanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. Yangın herkesin rutinini altüst etmişti. Arlo hâlâ babasını ve Hadryn'in geri dönme ihtimalini düşünüp endişelense de günler bu endişe kıvılcımlarının alev almasına müsaade etmeden hızla geçiyordu.

Kilisenin yıkılması sebebiyle, Çam Dağı Oymağı toplantılarını artık Russell ve Wyatt'ın ailesinin mülkündeki bir ahırda yapıyordu; nöbet planları domuz yavruları tarafından sürekli kesintiye uğruyordu. Okulda olağan hiyerarşiler ve düşmanlıklar geçici bir süreliğine askıya alınmıştı. Arlo'nun dolap eşi Bryce, kitaplarını kendi rafına koymaya başlamıştı ve artık Arlo beklerken kapıyı yüzüne çarpmıyordu. Bu kadar kibarlık yeterliydi ve önceki haftalara göre, bu muazzam bir gelişmeydi.

ARLO FINCH: Gölgeleler Krallığı

Müdür Brownlee, Arlo, Indra ve Wu'nun yangın günü ya-sağı ihlal ettiğine dair herhangi bir şey söylemedi. "Hayattayız ve anne babalarımızdan da şikâyet gelmedi," dedi Wu. "Muhtemelen olayı görmezden gelmenin daha iyi olacağını düşündü."

Arlo, İspanyolca sınavında otuz üzerinden yirmi sekiz almayı başardı. Sınav kâğıtları dağıtıldığında Merilee, Arlo'dan bir sonraki sınavda onu çalıştırmasını istedi. Arlo onunla aynı puanı aldığını görmesine rağmen teklifini kabul etti.

"Sana çıkma teklif etmeye çalıştığı çok belli," diye açıkladı Indra. "Ondan *hoşlanıyor musun?*"

Arlo emin değildi. Merilee'yi öpmek ya da onun elini tutmak istemediği kesindi. Yine de yılın başına kıyasla, onu yüzde elli daha az sinir bozucu buluyordu ki bu şaşırtıcıydı çünkü Merilee'nin davranışları pek değişmemişti. Bu durum ona, şimdi yeniden barışmış gibi görünen Jaycee ve Benjy arasındaki bitmek bilmeyen dramayı hatırlattı. Belki de birinden *hoşlanmak* demek, o kişinin bariz kusurlarını sevimli bulmak demekti.

Şükran Günü geldiğinde ilk kar da düştü; ancak ağaç dallarının üzerini ince bir tabakayla kaplayacak kadar yağıyordu. Arlo ve Jaycee akşam yemeğinin hazırlanmasına yardım ettiler. Mönüde hindi, patates, hindi iç dolgusu, taze fasulye, rulo börek ve konserve kızılıcık sosu vardı. Akşam saat beşi biraz geçince Mitch, el arabasında kutusuyla yeni bir su ısıtıcısı getirdi. Kutuyu Arlo'nun yardımıyla evin içine taşıdılar. Perdeler çekildikten sonra Jaycee kutunun bantlarını kesip açınca içinde saklanan babaları ortaya çıktı.

Sadece bir geceliğine ailecek akşam yemeği yiyebileceklerdi.

Masaya oturduklarında Arlo'nun annesi kadehini kaldırdı. "Başlamadan önce, bizim için yaptığı her şey ve bizim için aldığı inanılmaz riskler için Mitch'e teşekkür etmek istiyorum.

JOHN AUGUST

Gerçekten minnettarız.” Mitch gülümseyip başını sallarken Celeste devam etti:

“Clark, eve döndüğün ve aslında hep bizimle olduğunu hatırlattığın için teşekkür ederiz. Her zaman bu ailenin bir parçasıydın.”

“Jaycee, her zaman kendin olduğun ve dürüst olmamızı sağladığın için teşekkür ederim.”

“Şarap alabilir miyim?” diye sordu Jaycee.

“Kesinlikle olmaz ama sorduğun için teşekkür ederim.” Sonra Arlo’ya döndü. “Ve Arlo, bu aileyi yeniden bir araya getirdiğin için teşekkür ederim. Nasıl yaptığını ya da tüm bunların nasıl mümkün olabileceğini anlamış gibi yapamıyorum ama bugün bunların bir önemi yok. Önemli olan şükranlarımızı sunmak. O yüzden hepinize teşekkür ederim. Ne kadar şanslı olduğumuzu hiçbir zaman unutmayalım.”

Arlo masadaki herkesle kadeh tokuşturduktan sonra tıka basa doyuncaya kadar yedi.

—35—

ZİL

BİR ZİL ÇALIYORDU. Çalar saati değildi. Kapı zili de değildi. Rüzgâr çanı gibi yüksek sesle ama durmadan, çıldırmışçasına çınliyordu.

Arlo yatakta dönerek pencereden dışarı baktı. Gökyüzü mordu ve yalnızca birkaç yıldız vardı. Neredeyse şafak sökmek üzereydi ama tam olarak saat kaçtı? Saatine baktı. Ekranı karanlıktı ve saati göstermiyordu. Garip.

Arlo doğrulup zil sesini dinledi. Ses dışarıdan geliyordu. *Rüya görüyorsun,* diye düşündü. *Ya da onun gibi bir şey.* Rielle'i ilk defa pencere camının yansımasında gördüğü anı hatırladı. Bu da öyle anlardan biri miydi? Yakında yine tamamen gerçek ve tamamen hayal ürünü olmayan –her şeyin son derece normal görünmesi dışında– tuhaf bir ara yerde onunla buluşacak mıydı? Odasındaki radyatörün sesini duyabiliyor ve pazen çarşaflarının dokusunu hissedebiliyordu. Garip olan tek şey zildi. Ve saati.

Arlo yataktan kalkarak pencereden bahçeye baktı. Olağandışı bir şey görmedi. Sonra pencereyi yukarı kaldırarak başını dışarı çıkardı. Dışarıda hava soğuk ve durgundu. Zil sesi çok daha yüksekti. *Ne olabilir?* diye merak etti. Derken hatırladı: *Korumalar*. Wade'in arkadaşı Nacho, evin etrafına mistik alarmlar kurmuştu. Bazıları Hadryn'in kanıyla eşleşirken, diğerleri yabancı her şeyi ve herkesi tespit edebiliyordu. Zillerden biri çalışıyorsa dışarıda biri var demekti.

Hadryn, diye düşündü Arlo, aniden tüyleri ürpererek. *Başka kim olabilir ki?..*

Arlo karanlıkta kalan ormanın sınırına baktı. Bir şeyler hareket ediyordu; gölgeler içinde gölgeler. Orada birileri vardı. Arlo onları görebiliyorsa onlar da Arlo'yu görebiliyorlar mıydı? Penceresini açtığını görmüşler miydi?

Yavaşça kapıya doğru geri çekilerek eliyle kapı kolunu aradı. Koridora çıktı. Beklediğinden daha karanlıktı. *Gece lambası*. Genelde geceleri tuvaletin yolunu bulabilmeleri için merdivenin yanında bir gece lambası bulunurdu.

Jaycee, uyku mahmuru, kapısını açtı. "Zili kim çalışıyor?"

"Koruma zili," diye fısıldadı Arlo.

"Ne zili? Ne diyorsun?"

"Hadryn. Geri döndü." Arlo onu durduramadan, Jaycee ışık düğmesine bastı. Tıkladı ama ışık yanmadı. Elektrikler kesilmişti.

Koridorun sonunda anneleri kapısını açtı. "Zil sesi duyuyor musunuz?"

Tam o sırada, aşağıdan bir darbe sesi geldi. Ve bir tane daha. Ön ve arka kapılar kırılmıştı. Merdiven boşluğundan duvara ışık huzmeleri yansdı.

"FBI!" diye bağırdı bir adam. "Olduğunuz yerde kalın! Kıpırdamayın!"

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

Arlo ablasının elini tuttu. Tek kelime etmeden dizlerinin üzerine çöktüler ve ardından yan yana koridordaki halıya yüzüstü uzanarak kollarını ve ellerini açtılar. Bunu da daha önce çalışmışlardı.

Arlo başını kaldırıp aınesine baktı. Yere kapanan belli belirsiz siluetini görebiliyordu.

“Unutmayın: Mücadele etmek yok!” diye uyardı Celeste. “Direnmeyin. Her şey yoluna girecek.”

Arlo yüzünü tekrar halının üzerine koydu. Toz ve yün kokuyordu. Basamakları tırmanan ağır botları ve telsizlerden gelen konuşmaları duydu. Kaç tane ajan olduğunu merak etti. On? Daha fazla?

“Bir şey yapabilir misin?” diye fısıldadı Jaycee.

Arlo cevap vermedi. Cevabı *yoktu*. Canavarlarla ve katillerle yüzleşmişti ancak bu ajanlar apayrı bir düşman sınıfıydı. Onlardan daha zeki ya da daha hızlı olamazdı.

Lastik eldivenli bir el kollarını birer birer çekerek sırtında birleştirdi. Sonra plastik bir kablo bağıyla Arlo’nun bileklerini sıkıca bağladı. Ortada keşfedilecek bir sır, bağlanacak bir düğüm, öğüt verecek bir ruh yoktu. Burası gerçek dünyaydı ve Arlo Finch’in bundan sonra ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

36

SORGU

“AVUKATIMLA KONUŞMAK İSTİYORDUM.”

Arlo kelimeleri net ve dikkatli bir şekilde söyledi. *Kızgın olduğumu düşünmemeli,* diye düşündü. *Ya da korktuğumu.*

Adam başını salladı. “Şu an babanla meşgul, bu yüzden biraz beklemen gerekecek.” Kapıyı kapatıp masada Arlo’nun karşısına oturdu. Sonunda oturduğu için rahatlamış gibi içini çekti. Önüne bir fincan kahve ve kalın bir klasör koydu.

Bu, okulda Arlo’yu sorgulayan ajandı. İri yapılı, gözlerindeki damarlar belirgin olan. Arlo adamın kartvizitini saklamıştı ama ismini hatırlamıyordu...

“Ben Ajan Sanders,” dedi adam. “Seninle bir süre önce izciler hakkında sohbet etmiştik.” Arlo, evet anlamında başını salladı. “Bileklerin iyi mi? Kablo can acıtabiliyor.”

Arlo bileklerine baktı. Belli belirsiz kızarmıştı. Bilekleri uzun süre bağlı kalmamıştı. Arlo ve Jaycee’yi tutuklayan memurlar, minibüste gelirken her ikisinin de bağını çözmüştü. Arlo, bunu

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

reşit olmayışlarına bağlamıştı. Anneleri ve Mitch ise Fort Collins şehrine varana kadar kelepçeli kalmışlardı.

Arlo nihayet bu ne idüğü belirsiz ofis binasının otoparkında babasını görebildi. Onu tüfekli bir ajanın eşliğinde ayrı bir minibüse almışlardı. Babasının yüzü solgun görünüyordu. Onları görünce gülümsedi ama hiçbir şey söylemedi.

Arlo neredeyse bir saattir bu küçük odadaydı. Ona masada el değmeden duran bir kutu kola ve Oreo bisküvisi ikram etmişlerdi.

“Alabilir miyim?” diye sordu Sanders, bisküvi paketini işaret ederek. Arlo omuz silkti.

Sanders paketten bir bisküvi çıkarıp altından ve üstünden tutup çevirerek bisküviyi ikiye ayırdı. Temiz bir ayırım olmamış, krema her iki tarafa da bulaşmıştı.

“İşte bu kötü şans,” dedi Sanders. “En azından Indiana’da, çocukken öyle söylerdik. Burada da söylüyorlar mı bilmiyorum ya da şimdilerde...” Bisküvinin her iki yarısını da yedikten sonra üzerine kahvesini içti.

“Bak Arlo, avukatın gelene kadar hiçbir soruya yanıt vermeni beklemiyorum. Bu senin hakkın. Ama bana bazı sorular sormak isteyebilirsin diye düşündüm. Elimden geldiğince cevaplamaya çalışırım. Sana karşı olabildiğince dürüst olacağıma ve bu konuşmanın kaydedilmeyeceğine söz veriyorum. Sadece ikimizin arasında kalacak.”

Arlo cevap vermedi. Bisküvilere, duvara, pencereye baktı. Tam karşısında oturan adama bakmamak son derece zordu. O yüzden sağ eline batan minik kıymığa odaklanmaya karar verdi. Canını yakmasa da tırnağıyla kazıyıp çıkaramayacağı kadar derine batmıştı. Haftalardır –en azından yangının çıktığı günden beri– oradaydı.

Yaklaşık bir dakika sonra, Sanders kahvesini yudumlarken Arlo nihayet, “Babamı nasıl buldunuz?” diye sordu.

Sanders ilk sorusunun bu olacağını tahmin etmişti sanki. “Yangın gecesi kasabalılardan biri onu gördüğünü düşünerek bize ihbarda bulundu. Babanın, Mitch Jansen’in insanları tahliye etmesine yardım ettiğini söylediler. Böylece Bay Jansen’i takibe aldık. Nihayetinde termal kameralar sayesinde babanın nerede saklandığını bulduk.”

Geceleri egzersiz yaptığı karanlık garajın içinde babasının parlayan silüeti Arlo’nun gözünün önüne geldi.

Sanders sözlerine devam etti: “Neden bu sabah evinizi basıp kapıları kırdığımızı merak edebilirsin. Orada herhangi bir cihaz veya hükümet sırrı saklamadığından emin olmak için. Standart bir prosedür, tamamen kanıtların güvenliği amaçlanıyor. Kişisel bir mesele değil.”

Arlo, Sanders’ın açıklamasını düşündü. Bir şey aklına yatmıyordu. Clark Finch’i gözaltına almışlardı. Tüm ekipmanına da el koymuşlardı. *O halde neden benimle konuşmak istiyorlar?* Arlo, yanıtın masadaki klasörün içinde olduğunu düşündü.

Sanders, Arlo’nun bakışlarını takip etti. Gülümsedi. “Tamam, tamam. Belki biraz kişisel olabilir.”

Klasörü açıp içinden, Arlo’ya önceki sefer de gösterdiği lekeli fotoğrafı çıkardı. Hadryn’in dosdoğru karşıya, bir güvenlik kamerasına baktığı anlaşılan fotoğrafıydı. Kâğıt üzerinde olsa bile hain gülümsemesi Arlo’nun tüylerini ürpertti.

“Adı Alva Hadryn Thomas,” diye açıkladı Sanders. “Teksas’ta doğduğunu biliyoruz. İzcilere katıldığını. Deniz Kuvvetleri’ne katıldığını, Deniz Kuvvetleri’nden ayrıldığını, dünyayı dolaştığını. Tehlikeli bir adam. Katil, hırsız. Ama özellikle

parayla ilgilenmiyor gibi.” Sanders, doğrudan Arlo’nun gözlerinin içine baktı. “Daha çok seninle ilgileniyor gibi görünüyor. Bilmediğimiz şey ise neden? Neden geçen yaz Çam Dağı’na gelip seni ziyaret etti? On iki yaşında bir çocukla ne alıp veremediği olabilir?”

“On üç yaşındayım,” dedi Arlo.

“Özür dilerim. *On üç* yaşında bir çocukla ne alıp veremediği olabilir?”

Arlo omuz silkti. Cevap vermeyecekti.

Sanders başını salladı. “Anladım. Avukatınla konuşmak istiyorsun. Pekâlâ.” Fotoğrafi klasörün içine geri koydu. “Mesele şu ki bu konuyla ilgili herhangi bir şey duymasını istediğini sanmıyorum. Çünkü ortada mantıklı bir açıklama yok, değil mi? Delirdiğini düşünecek. Çünkü deli saçması bir olay. Bunun otuz yıl önce bir yaz kampındaki patlamayla ilgisi olduğunu biliyoruz. Bu Hadryn denen adam, yıllardır seni bulmaya çalışıyor. Ve yalnızca *bizim* dünyamızda kaçak olmadığını da öğrendik. Ötedünya’da da aranıyor.”

Arlo, *Ötedünya* kelimesini duyunca tepki vermemeye çalıştı. Beceremedi ve bunu ikisi de biliyordu. Arlo öne doğru eğilip alçak sesle sordu: “Onlar hakkında ne biliyorsunuz?”

“Pek bir şey bilmiyoruz. Hepsi gizli ama burada işte. Bu Ötedünyalılar, istedikleri kadar yeşil ışık gösterisi yapıp insanların hafızalarını silsin, bir önemi yok, artık insanların kameraları var. Telefonlar video çekiyor. Sen hatırlamayacak kadar küçüksün ama ben çocukken herkes UFO’lardan, uzaylılardan falan bahsederdi. Başka bir dünyadan gelen ziyaretçilerden. Bugünlerde artık o kadar duymuyoruz çünkü Ötedünyalılar eskiden olduğu kadar sık gelmiyor. Antik zamanlarda insanlar, Ötedünyalıların büyülü savaş arabalarıyla gelen uçan tanrılar

olduğunu düşünürlermiş. Duyduğum kadarıyla tamamen yanlış bir inanış sayılmaz.”

“Onlar tanrı değil,” dedi Arlo.

“Onları gördün mü?”

Arlo, evet anlamında başını salladı. “Makineler kullanıyorlar. Sadece bizimkilerden farklı.”

“Onların dünyasına gittin mi?”

Arlo cevap vermeden kendini durdurdu. “Soruları benim soracağımı söylemiştiniz.”

“Affedersin. Dinliyorum.”

“Ötedünyalıların Hadryn’i aradığını söylediniz. Bunu nereden biliyorsunuz? Hükümet onlarla konuşuyor mu?”

“Doğrudan değil. Gayriresmi kanallarımız var. Gür Ormanlar’da onlarla ticaret ilişkileri içinde olan kişiler var. Ruh tüccarları sanırım.”

Ruhları biliyor, diye düşündü Arlo. *Söylediklerinden fazlasını biliyor.* Arlo bir sonraki sorusunu sormadan dikkatlice düşündü. “Neden Hadryn’in peşindeler biliyor musunuz?”

“ Mesele bir silahla ilgili. Bir bıçak. Bıçağın onun eline geçmesinden korkuyorlar.”

Çoktan geçti bile.

“Bıçak neden bu kadar tehlikeli?” diye sordu Arlo.

“Bilmiyoruz. Ama duyduğumuz kadarıyla, kahverengi-yeşil gözlü bir çocuktan da bir o kadar korkuyorlarmış. Tanıdık geldi mi?”

Ne kadar biliyor? Çok mu bilgi verdim?

Şimdi öne eğilme sırası Sanders’daydı. “Ötedünyalılar hakkında fazla bilgimiz olmayabilir, ama onlar nereden bakarsak bizim komşularımız. Ve onları korkutmak iyi bir hareket değil.

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

O yüzden sana açıkça soruyorum: Bütün bu olaylarda rolün nedir, Arlo Finch?”

“Bilmiyorum.” Bunu yüksek sesle söylemek istememişti ama artık bir önemi olduğundan da emin değildi.

Sanders hoşnutsuz bir ifadeyle başını salladı. Klasörü kapattı.

“Ciddiyim!” dedi Arlo. “Ötedünyaların benden ne istediğini bilmiyorum.”

Sanders, doğrudan Arlo’nun gözlerinin içine baktı. “Evlat, senin yerinde olsaydım bir an önce öğrenmenin bir yolunu bulurdum.”

—37—

DELGADO'LARIN GÖZETİMİNDE

MAYİ DEĞİNİN ÜYESİ OLDUĞU BİR YIL BOYUNCA Arlo Finch, birçok kere Wu'nun evinde kalmış, Indra'nın evinin mutfağında yemek yemiş ve Connor'ın jakuzisini denemişti. Ne var ki Jonas ve Julie'nin evine hiç gitmemişti. Bildiği kadarıyla Çam Dağı'nda onlara giden kimse yoktu.

Delgado'lar kasabanın yalnızca on dakika uzağında yaşasalar da insanlarla pek etkileşime geçmezlerdi. Kiliseye gitmiyorlardı ve ikizler de evde eğitim görüyordu. Arlo, anne babalarının geçimlerini nasıl sağladığını hiçbir zaman anlamamıştı. Yalnızca bir haber postası veya web sitesiyle ilgili bir işte çalıştıklarını biliyordu.

Bu yüzden de ön kapı açıldığında, neyle karşılaşacağına dair hiçbir fikri yoktu.

“Hoş geldiniz, minik kuşlar!” Bu Bayan Delgado'ydu. Arlo onu bir keresinde okul yemeğinde görmüştü. İnce, uzun yapılıydı ve ağarmaya başlamış sarı saçlarını uzun bir örgü

yapıp toplamıştı. Önce Arlo'ya, sonra Jaycee'ye sarıldı. Jayce-e'nin tüyleri diken diken olmuştu. Dokunulmaktan hiç hoşlanmazdı.

Bay Delgado iri göğüslü, kirli sakallıydı. Sımsıkı tokalaşıyordu. “Burada güvende olduğunuzu bilmenizi isterim. Size göz kulak olduğumuz doğru ama biz de hükümetin hayranı değiliz.”

Arlo, sosyal hizmet görevlisi Bayan Jeffries'in kınayıcı bakışını yakaladı. Bayan Jeffries, onları Fort Collins'ten getirirken, anne babaları gözaltında olduğu için ve Çam Dağı'nda başka akrabaları olmadığından ötürü, koruyucu bir ailenin yanında kalmaları gerektiğini açıklamıştı. Bölgedeki tek koruyucu aile Delgado'lardı.

“Genellikle bebeklere ve küçük çocuklara bakıyoruz,” dedi Bayan Delgado. “Bu yüzden gençlere bakmak bizim için bir zevk. Hele ki çocuklarımızın arkadaşları olan gençlere.” Jonas ve Julie'ye işaret etti. “Hadi! Onlara nerede kalacaklarını gösterin.”

Jonas'ın ahşap panelli yatak odasında küçük bir pencere, tek kişilik bir şifoniyer, bir de ranza vardı. “Üst mü alt mı?” diye sordu Jonas. “Benim için fark etmez.”

“Sen hangisini istersin?” diye sordu Arlo.

“Cidden, hiç fark etmez.”

Arlo alt karyolayı seçti. Arlo yanında birkaç parça eşya getirmişti –sosyal hizmet görevlisi gelirken onları evlerine götürmüştü– ama valizini açmadı. “Ne kadar kalacağımı bilmiyorum,” dedi Jonas'a.

“Annemler, annenin federal memurlara yalan söylemekten ve bir kaçağı saklamaktan on yıl hapis cezası alabileceğini söylüyor.”

“Bu...” *Doğru... Adil... Ya da mümkün olabilir miydi?* Arlo, babasına yöneltilen suçlamalar konusunda o kadar endişeliydi ki annesinin nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu hiç düşünmemişti.

“Ama ablan iki yıl içinde on sekizine basacak, değil mi? Teorik olarak o zaman senin vasin olabilir. Annenle baban hâlâ hapisteyse. Ya da belki dayın olabilir.”

“Dayım Kentucky’de.”

Jonas omuz silkti. “Senin vasin olmasına izin vereceklerinden de emin değilim. Çok tuhaf biri.”

Delgado’ların evinin arkasında devasa bir sebze bahçesi vardı. Bu bir hobi değildi; bu aile yedikleri neredeyse her şeyi kendileri yetiştiriyordu. Tavukların etrafta serbestçe gezinerek böcekleri gagaladığı bahçe, Özgürlük adında devasa bir kurt köpeği tarafından korunuyordu. (“Köpeği çağırmak için bağracaksam ismi inandığım bir şey olmalıydı,” diye açıkladı Bay Delgado.)

Bahçenin arkasında yamaca bakan çelik bir yapı inşa edilmişti. Julie bunun bir sığınak olduğunu açıkladı. Nükleer savaş çıkması veya ulusal bir acil durum olması halinde, Delgado’lar sığınakta üç yıl kadar yaşayabilirdi. “En azından dördümüze yeter. Bir de Özgürlük’e. Seni ve ablanı da alır mı emin değilim. Ama sanırım istediğin zaman Gür Ormanlar’a kaçabilirsin, değil mi?”

Arlo bunu düşünmüştü. O gece dişlerini fırçalarken Jaycee konuyu açtı. “Annemle babamı bir şekilde çıkarırsak orada yaşamının bir yolu var mı? Belki o kasabada, Kayıpyol’da yaşayabiliriz?”

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

“Olabilir,” diye yanıt verdi Arlo. “Ama onları nasıl çıkaracağımı bilmiyorum. Gür Ormanlar her yere uzanıyor ama binaların içine girmiyor.”

O gece Arlo, tepesindeki yatağın yaylarına bakarken elindeki seçenekleri düşündü.

İlk seçeneği hiçbir şey yapmamaktı. Ablasıyla Delgado’ların evinde kalıp bekleyebilir ve anne babalarına ne olacağını görebilirlerdi. Babalarının yargılanmaktan kurtulması olasılığı epey düşüktü –muhtemelen yıllarca hapis cezasına çarptırılacaktı– ancak annelerinin serbest kalma şansı vardı. Eski hayatlarına geri dönebilirlerdi.

İkinci seçeneği ise *bir şeyler* yapmaktı. Ama tam olarak ne? Yine ortada bağlanacak bir düğüm, bulması gereken bir yol, ona yardım edecek bir ruh yoktu. Mesele sadece ailesini haptiden çıkarmak değildi; bu yalnızca geçici bir çözüm olurdu. Onları kalıcı olarak eve getirmek istiyordu. Ama nasıl?

Arlo, Kayıpyol’a yaptıkları yolculuğu düşündü. Atlası kullanabilmek için Zhang’le pazarlık etmeleri gerekmişti. Ejdarha mağarasından kabuğu bu yüzden almışlardı: pazarlık etmek için bir şeye ihtiyaçları vardı. Zhang’in istediği bir şeye.

Hükümetin istediği, Arlo’nun, anne babasını serbest bırakmaları karşılığında onlara verebileceği herhangi bir şey var mıydı? Kesinlikle paraya ihtiyaçları yoktu; zaten para basımından kendileri sorumluydu. Arlo’nun bildiği herhangi bir devlet sırrı veya nükleer kod da yoktu. On üç yaşında bir çocuk olarak, dünyanın en güçlü ulusuna teklif edebileceği pek bir şey yok gibiydi.

Peki ya dünya dışında? diye düşündü. Gür Ormanlar’ın öteki tarafında, bu on üç yaşındaki çocukla fazlasıyla ilgilenen güçlü

JOHN AUGUST

varlıklar bulunuyordu. Arlo tam olarak ne istediklerini bilmesede kesinlikle *bir şey* istediklerinden emindi. Belki de pazarlık etme şansı olabilirdi.

Ötedünya'yı ziyaret etme vakti gelmişti.

—38—

ZAMAN VE MEKÂN

TAMAMIYLA SIRADAN BİR KAMPTI.

Aralık ayının ilk cumartesi günü, Çam Dağı Oymağı izcileri en sevdikleri kamp alanlarından biri olan Koç Bayırı'na geldiler. Çadırlarını kurdukları sırada Arlo, bir yıl önce aynı ormanda ölümle burun buruna geldiği deneyimini anlatarak Mavi Oba'nın yeni üyelerini, orman cinlerine karşı uyardı.

“Ama endişelenmeyin,” diye ekledi. “Connor size göz kulak olur.”

Öğleden sonraki etkinlikleri organize etme sırası Mavi Oba'daydı. Bayrağı Yakala oyununun daha detaylı bir versiyonunu düzenlediler: oyunda her oba yaklaşık üç kilometrekarelik yoğun ormanlık bir alanda ayrı ayrı rekabet edecekti. Diğer takımların görüş alanından çıktıklarında, Arlo, Indra ve Wu diğer oba üyelerine veda ettiler.

“Ne zaman döneceksiniz?” diye sordu Julie.

“Sabah döneceğimizi umuyorum,” dedi Arlo.

“Peki ya dönmezseniz?” diye sordu Wyatt. “Ya kaybolursanız? Ya biri sizi kaçırırsa? Ya bir canavarla karşılaşırırsanız?”

“Bunların gerçekleşmesi neredeyse garanti gibi,” dedi Jonas. “Bir yolunu bulurlar. Her zaman olduğu gibi.” Arlo’yla yumruk tokuşturdu. Bu, Arlo’nun Jonas’tan aldığı en iyi iltifattı.

Wu ve Indra çantalarını kontrol ederken Connor, Arlo’yu kenara çekti. “Kuzenimi görürsen, ona annesinin iyi olmadığını söyle.”

Arlo bunu ilk defa duyuyordu. “Sorun ne? Teyzen hasta mı?”

“Soğuk algınlığı. Ama Rielle’e burada bir ailesi olduğunu hatırlatmak iyi olabilir. Ötedünyalılarla o kadar uzun süredir yaşıyor ki kendini onlardan biri olarak görüyor.”

Arlo, Wu ve Indra yola çıkarken onları seyreden Sarah Fitzrandolph, Wyatt’a dönüp fısıldayarak, “Gür Ormanlar’ın ne olduğunu anlıyor musun?” diye sordu.

“Ben de tam sana soracaktım,” diye fısıldadı Wyatt.

Arlo’nun Gür Ormanlar’a, ardından Kayıpyol’a bakan yamacaya giden bir yol bulması bir saatten az zamanını aldı. Arlo ve Wu’dan daha önce kasabanın tarifini duyan Indra, haksızlık yaptıklarını düşünüyordu. “Burayı mülteci kampı benzeri geçici bir yermiş gibi anlattınız. Yeni kurulduğunda Çam Dağı da muhtemelen böyle görünüyordu. Önceleri bir grup insanın gelip geçtiği bir yer, sonra gerçek bir kasaba haline geliyor.”

Baykuş ile Yılan, Arlo ve Wu’nun ilk ziyaretine göre çok daha yoğundu; içeride oturan kaba saba insanlar içki içip kumar oynuyordu. Barda bağdaş kurarak oturan küçük kız –Zhang’ın kızı– bir Archie çizgi romanı okuyordu. Arlo’yu görünce Çin’ce bir şeyler bağırdıktan sonra çizgi romanını okumaya geri

döndü. Zhang birkaç dakika sonra kadanan kapının ardından elinde bir bulaşık beziyle belirdi. Arlo'yu tekrar gördüğüne çok şaşırmış gibiydi.

Neden? diye düşündü Arlo. *Çin'den sağ çıkamayacağımı mı düşünüyordun? Yoksa gerçekte kim olduğumu biliyor mu?*

“Ar-lo Finch!” diye haykırdı Zhang. *Biliyordun.* “Buraya son gelişinde kendini Daniel diye tanıtmıştın. Takma isimle işin ne?” Onlara yaklaştı. “Kanun kaçağı mısın yoksa? Ya da kötü adam? Barımda itibarsız tipler istemiyorum.”

Ne kadar ciddi olduğunu kestirmek zordu. Ya da Arlo'nun gerçek adını bilmesi onları riske atıyor muydu, kimbilir? Her hâlükârda bunlara endişelenmek için çok geçti. “Atlasa yeniden ihtiyacım var.”

“Bu sefer nakit getirdin mi? Yoksa yine ejderha topu mu?”

“Başka bir şey.” Indra'ya bakıp başını sallayınca, Indra çantasını açıp içinden hafif paslanmış bir kahve tenekesi çıkararak Zhang'e uzattı. Zhang tenekenin kapağını merakla açıp içindeki kâğıt havlu parçalarının arasından bir denizkabuğu çıkardı.

“Bu bir konuşma kabuğu,” dedi Wu.

“Biliyorum,” dedi Zhang, açıklamaya hafif sinirlenerek. “Nerede buldunuz?”

“Geçen yıl bizi öldürmeye çalışan bir cadı vardı,” dedi Indra. “Ona aitti. Eve getirince ne olur ne olmaz diye arka bahçemize gömdüm.”

“Akıllı kız. Birileri ağzınızdan çıkan her kelimeyi dinliyor olabilir. Size tavsiye: bir yöneticinin lüks ofisinde bir deniz kabuğu görürseniz hediye olup olmadığını sorun. Dinleme cihazı olduğunu garanti ederim.”

“Yeterince değerli mi?” diye sordu Arlo. “Atlas'ı kullanmamıza izin verir misiniz?”

“Değişir. Nereye gitmeniz gerekiyor?”

“Diyar’a.”

Zhang gülümsedi, keyfi yerine gelmişti. Deniz kabuğu ile kahve kutusunu bara bıraktı. “Dur tahmin edeyim: *Gür Ormanlar her tarafa uzanıyor* diye, Diyar’a da uzanması gerektiğini düşündün, değil mi?” Arlo, evet anlamında omuz silkti. “Yanlış. Gür Ormanlar’ın kesinlikle Diyar’a erişimi yok. Aralarındaki tek bağlantı bir köprüydü, o da uzun zaman önce patlamada yıkıldı.”

“Kırık Köprü,” dedi Indra alçak sesle.

“Doğru! Siz üçünüz oraya gitmiştiniz tabii, değil mi?” dedi Zhang. “Burada haber çabuk yayılıyor.” Zhang elindeki bulaşık bezini köprü misali gererek tuttu. “Eskiden Orman ve Diyar’ı birbirine bağlardı ama bir gün Ötedünyalılar yakaladıkları kadim bir ruhu götürmeye çalışıyordu. Ruh sadece kaçmakla kalmadı, kaçarken her şeyi yerle bir etti.”

Arlo bu kısmı daha önce Tilki’den duymuştu. “Sadece bir ruh yoktu. İki taneydi.”

“Aynen öyle. İkizler: Mirnos ve Ekafos.”

Wu bu ismi tanıdı. “Ekafos! Kamptaki gölde yaşayan canavar.”

“Onu gördüm,” dedi Arlo. “Zamanın dışında bir boşlukta yaşayan dev bir yılan.”

“Oraya gittiğini duydum,” dedi Zhang. “*O zamana*. Tam bir zaman yolcusu çıktın doğrusu.”

Benim hakkımda başka neler biliyor? diye merak etti Arlo. *Ve ona bunları kim anlattı?*

“Yani Ekafos *zaman*,” dedi Indra, “öyleyse Mirnos *mekân* olmalı, değil mi?”

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

Zhang etkilenmiş görünüyordu. “Bu kıza bir ödöl verin. Gür Ormanlar’ın coğrafyasının bu kadar bozuk olmasının sebebi Mirnos’tur. Her şeyi çarpıtıyor. Ayrıca Ötedünyalıların içeri girmesini de engelliyor.”

“Ama Diyar’a ulaşmanın bir yolu olmalı,” dedi Arlo. Tutsak ruhlar üzerine bahse giren kumarbazlara işaret etti. “Bu tuzakçılar Ötedünyalılar için ruh yakalıyorlar. Onları oraya nasıl götürüyorlar?”

“Dediğim gibi, Diyar’a Gür Ormanlar’ın içinden geçerek gidemezsin,” dedi Zhang. “*Altından* geçmek zorundasın.”

—39—

KARANLIK GELGİTLER

DERİN DENİZ, KUVVETLİ DALGALARI VE ÜZERİNİ KAPLAYAN SİS-
LE, ucsuz bucaksız bir yeraltı okyanusuydu. Hava tuz kokuyordu ama Arlo suyun tadına bakmak için elini suya sokacak değildi. Sualtında parmaklarını kemirmek için bekleyen yaratıklar olduğundan şüpheleniyordu.

Gececil adında küçük bir teknedeydiler. Teknenin yelkeni veya motoru yoktu ancak suyu hızla keserek ilerliyordu. Arlo teknenin, gövdesine bağlı su ruhları tarafından çalıştırıldığını düşünüyordu. Kaptan, kulaklarında büyük halka küpeleri ve kemerine asılı pirinçten bir kılıcı olan, vücudu dövmelerle kaplı bir kadındı. Gıcırtilı bir asansörle neredeyse bir buçuk kilometre aşağı indikten sonra Zhang rıhtımında onunla anlaşmıştı. “Sizinle konuşmazsa üzerinize alınmayın,” dedi Zhang, tekne hareket ederken. “Korsanlara karşı gözünü dört açması gerekiyor.”

Ama onları nasıl görebilir ki? diye düşündü Arlo. Etraf zifiri karanlıktı. Teknenin pruvasındaki uzun direklere asılı

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

Lambaların, suyu pek aydınlattığı söylenemezdi. Her şey zifiri karanlığa karışmıştı. Arlo, devasa bir çeşit mağarada olduklarını tahmin ediyordu. Ancak tavanın ne kadar yüksek olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Indra, parmak ışığı çakmayı denediyse de hiçbiri ışık vermedi. “Artık Gür Ormanlar’da olduğumuzu sanmıyorum.”

Arlo, Indra’nın haklı olduğundan emindi. Gür Ormanlar’da, bildiği yerlerin onu çektiğini her zaman hissediyordu. Ne var ki burada tek hissedebildiği hafif bir deniz tutmasıydı.

Wu’nun durumu ise çok daha kötüydü. Güvertede oturmuş, bacaklarının arasında metal bir kova tutuyordu. Henüz kusmamıştı ama ne olur ne olmaz diye fularını arkaya çevirmişti. Arlo ile Indra yanında oturuyorlardı. Onun için başka ne yapabileceklerinden emin değillerdi.

“Burada ikinizle birlikte olduğum için mutluyum,” dedi Arlo. “Üçümüzün tekrar bir arada olması doğru geliyor.”

“Katılıyorum,” dedi Indra.

Wu kesik kesik nefes alırken başını bellir belirsiz salladı.

Arlo, Wu’nun sırtını sıvazladı. “Kaptan kısa bir yolculuk olacağını söylüyor. Bir saatten az sürecek.”

Wu başını kaldırdı. Yüzü, terlemiş dil peyniri rengine ve dokusuna bürünmüştü.

“Ne kadar süredir teknedeyiz?”

Indra, Arlo’ya baktı. “En azından yirmi dakikadır,” dedi Indra. “Neredeyse yolu yaraladık.” Wu inledi. İşin aslı, en fazla on dakikadır sudalardı.

Derken teknenin kenarına bir dalga çarpınca hepsi birden ıslandı. *Kesinlikle tuzlu su*, diye düşündü Arlo, tükürerek. Dalgayla birlikte tekneye bir ziyaretçi de almışlardı: gözleri ışıltı parlayan, hayalet gibi beyaz bir kedibalığı. Sürekli açılıp

kapanan sivri dişlerle dolu çenesiyle, bir ev kedisinden daha büyüktü. Islak güverte zemininde kayarken bir anda bıyıklarıyla tutundu. Sonra bir ahtapot gibi sürünerek, üçlüye doğru ilerlemeye başladı.

Arlo ve Indra bir ağızdan çığlık attı. Wu'yu ayağa kaldırarak balıktan uzaklaşmaya çalıştılar ancak şaşırtıcı derecede hızlı olan kedibalığı ıslak spor ayakkabılarını kemirmeye başlamıştı bile. Arlo kovayı tekmeleyerek balığın ağzının kenarına isabet ettirdi. Çelik kova, balığın asidik tükürüğüyle temas ettiği için aniden paslanıp çözölmeye başladı.

Üçü henüz tepki bile verememişken Kaptan, kemerinden pirinç kılıcını çekerek yanlarından geçti, tek bir hamleyle balığı şişledikten sonra denize fırlattı. Son derece soğukkanlı görünüyordu.

“Bu yüzden kılıcınız pirinçten,” diye fark etti Indra. “Paslanmasın diye.”

“Bronz,” diye onu düzeltti kaptan, kılıcı kemerine yerleştirmeden önce bir bezle silerken. Sonra Wu'yu saçından tutup başını kaldırarak gözlerinin içine baktı. Ve aniden iki bacağından tekmeledi. Wu, Arlo ve Indra'nın kollarına yığıldı.

“Bunu neden yaptınız?!” diye bağırdı Indra.

“Ona denizci bacakları verdim.” Sonra onları itip geçerek dümene geri döndü.

Arlo ve Indra, Wu'yu dikkatlice oturttu.

“Ben iyiyim,” dedi Wu. “Aslında daha iyi hissediyorum.” Gerçekten de yüzünün rengi yerine geliyordu. Yavaşça ayağa kalktı. Teknenin çalkalanıp sallanmasından etkilenmişe benzemiyordu. Zıplamayı denedi. Kendi etrafında döndü. Deniz tutması tamamen geçmişti. “Harika! Size de yapmasını isteyin.”

“Gerek kalmadı,” dedi Kaptan. Uzaktaki bir parıltıya işaret etti. Tavan kapağına benziyordu. “Geldik.”

—40—

GÖLGELER KRALLIĞI

BURADA SONBAHAR... BURADA HER ZAMAN SONBAHAR.

Rielle, Arlo'yla yaptığı konuşmalarda, Diyar'ı inanılmaz derecede güzel; olağanüstü bahçeler ve mimariyle dolu bir yer olarak tanımlamıştı. *Binalar, bizim saray diye adlandıracağımız yerler ama orada herkesin var. Herkes eşit. Herkes sanatçı. Savaş yok, açlık yok, acı çekmek yok. Kimse hastalanmıyor, kimse yaşlanmıyor, kimse ölmüyor. Esasında cennet denebilir. Göreceksin.*

Arlo, Rielle'in tarif ettiği yeri gözünde canlandırabildiğini düşünmüştü –sürekli sonbahar olması dışında– İskandinav mitolojisinden Asgard ile Washington DC karışımı bir şehir. *Bu nasıl mümkün olabilir?* diye içinden geçirmişti Arlo. Sonbahar, yazdan kışa geçişi, kalıcı bir mevsim olamazdı. *Ağaçlar bir kere yapraklarını kaybettikten sonra bir daha kaybedemezdi.*

Nihayet Diyar'a varmıştı ve nasıl olduğunu şimdi anlıyordu.

Gökyüzünde alçakta uzun gölgelere yol açan iki güneş yükseliyordu. Ağaçlar kırmızı, altın ve kehribar renkli yapraklarla

doluydu; ancak renkler sanki bir uygulamayla filtre yapılmış gibi donuk tonlardaydı. Havada bir ürperti vardı ve düpedüz bir durgunluk hissediliyordu, tıpkı cenazelerdeki gibi. Korku değil, bir yas hali.

Sonbahar burada bir mevsim değil, bir ruh haliydi. Yalnızca yapraklar değil, sanki tüm Diyar dökülüyordu. Yavaş yavaş kışa geçiyordu. Karanlığa.

Arlo, Wu ve Indra'yla birlikte Derin Deniz'den uzanan uzun yokuşun tepesinde duruyordu. Çoğunlukla Wu yürümekte zorlandığı için, yokuşu tırmanmaları yaklaşık yirmi dakikalarnı almıştı; Wu yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi her adımda sendeliyordu. (Görünüşe göre, "denizci bacakları" karada pek işe yaramıyordu.) Kaptan, "İşiniz yoksa Diyar'a girmemelisiniz," diyerek teknede kalmıştı.

Önlerinde, başına iki büyük kanatlı heykel yerleştirilmiş büyük bir cadde uzanıyordu. Her tarafta her tür malzemeden binalar yükseliyordu: koyu taştan kuleler, su mermerinden tiyatrolar, narin metal dallarla sarılı kristal kuleler. Parklar, çeşmeler ve geniş caddeler gördüler. Gelgelelim Diyar garip bir şekilde boş görünüyordu. Ötedünyalılardan hiçbir iz yoktu. Aslında burada kimsenin yaşadığına dair herhangi bir iz yoktu.

"Herkes nerede?" diye sordu Indra. "Güvenlik görevlisi gibi birilerini bekliyordum."

Buradaki tek hareketli şey, uzak binaların arasında uçan nesnelerdi. "Sizce bunlar nedir?" diye sordu Wu, havadaki nesnelere işaret ederek. "Dron olabilir mi?"

O sırada uçan nesnelerden biri sanki Wu'nun sorusunu yanıtlarcasına caddeye girerek, onlara doğru alçalmaya başladı. Kaykay büyüklüğünde, telkâri bakırdan yapılmış nesnenin içinde asılı durup dönen bir şekil vardı. *Bir hava ruhu*, diye

ARLO FINCH: Gölgele Krallığı

düşündü Arlo. Birkaç metre tepelerinde süzülerek bir müzik kutusu misali basit bir melodi çalmaya başladı.

Altından sarkan ipin ucuna minik bir parşömen rulosu bağlanmıştı. Indra ruloyu dikkatlice açıp içindeki mesajı gösterdi. *Lütfen takip edin.*

Cihaz onları kanatlı heykellerin arasından geçirip Ana Caddeden aşağıya, oradan kare sütunlu ve altın kubbeli bir yapıya götürdü. Bu yapının kapılarına çıkan basamaklar onlardan çok daha büyük yaratıklar için tasarlanmıştı; her biri normal dünyada bulunan merdivenlerin üç katı yüksekliğe sahipti. Arlo ve arkadaşlarının, basamakları çıkabilmek için ellerini ve dizlerini kullanarak tırmanmaları gerekti.

“Jack ve Fasulye Sırığı masalındaki gibi,” dedi Indra. Arlo masalın tamamını hatırlayamasa da yukarıdaki devler ya da aşağıdaki dünya için işlerin iyi gitmediğini biliyordu.

Arlo yorgunluktan homurdana homurdana nihayet basamakların tepesine ulaştığında, orada onları bekleyen tanıdık yüzü fark etti: Rielle. İşlemeli elbisesi, altın tacı ve yüzünde abartılı bir makyaj vardı – özellikle gözkapaklarının üzerindeki parlak yeşil çizgi dikkat çekiciydi.

“Şuradaki rampadan çıkabilirdiniz,” dedi eliyle işaret ederek. Gerçekten de basamakların sol kenarında, çıkması çok daha kolay görünen taştan bir rampa vardı.

Basamakları en son çıkan Wu oldu. Arlo onları tanıştırdı. “Daha ürkütücü görüneceğini düşünmüştüm,” dedi Wu. “Daha çok hayalet gibi.”

“İyi misin?” diye sordu Rielle, Wu’nun titrek, garip yürüyüşünü fark ederek.

“Deniz yolculuğundan,” diye yanıt verdi Wu. “Yakında geçer, sanırım. Umarım.”

“Burası neresi?” diye sordu Arlo.

“Büyük Salon,” dedi Rielle. “Yüce Divan’ın toplandığı yer. Bekliyorlar.” Bunun üzerine, açık duran dev metal kapılara doğru yöneldi. Indra ve Wu, Arlo’yu takip etmeye yeltenince Rielle onları durdurdu: “Sadece Arlo. Burada işiniz yoksa Yüce Divan’ı göremezsiniz.”

“Onların işi benimle,” dedi Arlo. “Benimle birlikteler.”

Rielle omuz silkti. “Zaten anlamayacaklar.”

“Bekle,” dedi Arlo, aniden Connor’ın talimatını hatırlayarak. “Sana bir şey söylemem gerekiyor. Annen hastaymış.” Arlo onun yüz ifadesini inceledi. Endişelenmekten ziyade, meraklı görünüyordu.

“Bunu bana söylemeni kim istedi? Connor mı?”

“Evet. Bilmek istersin diye düşünmüş.”

Rielle belli belirsiz gülümseyerek sırtını dönüp binaya doğru yolu gösterdi.

Dev kapıların ardında tek bir büyük salon bulunuyordu. Burası Arlo’ya, Çam Dağı’nın bugün yıkılmış olan ilk kilisesini hatırlattı, yalnızca daha büyüktü. Duvarlar beyaz mermerden-di. Dikey vitray pencereler öyle uzundu ki bir noktada birleşiyor izlenimi veriyordu. Sanki havanın kendisi parlıyor gibi, ışığın bir yoğunluğu ve dokusu vardı.

Salon öyle muazzamdı ki Arlo’nun yalnız olmadıklarını anlaması birkaç dakika sürdü. On dört Ötedünyalı salonun öbür tarafında, yarım daire şeklindeki yüksek bir kürsüde oturuyordu. Cüppe giymiş ve yüzlerini örten düz maskeler takmışlardı. Arlo onları ilk gördüğünde dev heykeller sandı.

Rielle’in peşinden salonun ortasına doğru yürüdü. Indra ve Wu birkaç adım geride durdular.

Hoş geldin, ikruh.

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

Ses Arlo'nun kafasının içinde yankılandı. Sesi gerçekten duymuş muydu, yoksa kelimeler zihninde mi belirmişti? Indra ve Wu'ya dönüp baktığında onların bir şey duymamış olduğunu düşündü.

Uzun süredir seni bekliyorduk.

Arlo bu sefer beyninin kelimeleri işlediğini hissedebiliyordu. Farklı bir dildi. Çok daha eski bir dil. Bu dil konuşulmuyor, telepatik olarak iletiliyordu.

Arlo, Ötedünyalılara döndü. “Neden bekliyordunuz?” diye yüksek sesle sordu. “Madem beni istiyordunuz, neden Rielle gibi beni de kaçırmadınız?”

Ötedünyalılar birbirlerine dönerek sessizce konuştular. Wu, Arlo'nun omzuna eğilerek fısıldadı. “Seninle konuşuyorlar mı?”

“Kafamın içinde, evet.”

“Indra ile benim burada olmamızın bir sakıncası olup olmadığını sor.”

Arlo onu susturdu. Ötedünyalıların cevap vermek üzere olduğunu hissediyordu.

Senin yerin insanların dünyasında. Ruh Mirnos'un kendisini sana gösterdiğini düşünüyoruz. Onun yeri burası, Diyar. Onu bize getirmen gerekiyor.

Arlo, Rielle'e dönüp baktı. *Ondan ne istediklerini önceden biliyor muydu?* Öyleyse bile bunu asla söylemezdi.

“Neden Mirnos'u buraya getirmemi istiyorsunuz?” diye sordu.

Diyar için gerekli.

“Peki buraya gelmek istemiyorsa?”

Sizin dünyanın suya ve güneşe ihtiyacı olduğu gibi, Diyar'ın da ruhlara ihtiyacı var.

Şimdi Arlo'nun kulağına fısıldayan Indra'ydı. "Mirnos'tan ne istiyorlar?"

"Gerekli olduğunu söylüyorlar."

Indra, Rielle'e döndü. "Neden gerekli? Ona neden ihtiyaçları var?"

"Güç kaynağı," diye önerdi Wu. "Burada her şeyi ruhlar çalıştırıyor. Ayrıca Kırık Köprü havaya uçtuğunda onu buraya getirmeye çalışıyorlardı."

Rielle'in sabrı taşıyordu. "Siz ikiniz, burada olmanız bile hata!"

Arlo dikkatini Ötedünya divanına yöneltti. "Diyar ölüyor, değil mi? Ya da *sönüyor*. Aslında her zaman böyle sonbahar olmaması gerekiyor. Bu yüzden güç kaynağı olarak Mirnos'a ihtiyacınız var."

Ruhlar birer kaynak. Enerji.

"Onlar canlı varlıklar. Onları dilediğiniz gibi alamazsınız."

Onlar bizim gibi değil. Sizin gibi değil.

"Evet ama canlılar. Düşünceleri ve anıları var."

Kültürleri yok. Sanatları yok. Şehir inşa etmiyorlar. Yaratıcı değiller. Araçtan farksızlar.

"Özgür olmak istiyorlar. Önemli olan da bu." Arlo, vardığı sonuca kendisi de şaşırmişti. Kelimeler ağzından dökülene kadar ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Ötedünyalılar yeniden kendi aralarına çekildiler. Wu ve Indra, *Aferin*, der gibi ellerini Arlo'nun omuzlarına koydular. Arlo onları yanında getirdiği için mutluydu.

Derken sağ taraftaki duvarda bir kapı açıldı. Salona zırhlı bir Ötedünyalı girdi, elinde bir zincir vardı. Normal boyutlarda bir insan, tasmalı bir köpek gibi yanında yürüyordu. İkisi onlara

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

iyice yaklaşana kadar Arlo, bu ince bıyıklı, çukur gözlü, boy-nunda çelik tasmaı olan ince yapılı adamı tanıyamadı.

Bu Tilki'ydi.

“Arlo Finch! Ve arkadaşları... Ormanlar'dan çok uzaktayız, öyle değil mi?”

—41—

TUTSAK

TILKI, ARLO, WU VE JAYCEE'Yİ Kayıpyol'un eteklerinde bırakmasının ardından dakikalar sonra ele geçirilmişti.

“Dolaşıkdüğümme yakalandım,” diye açıkladı Tilki. “En iyilerimiz için bile karmaşık bir tuzak. Ne kadar mücadele edersen o kadar sıkışıyorsun. Tuzakçı hanımlar geldiğinde pençemi bile kımıldatamıyordum.”

Arlo, tuzakçının Kayıpyol'da, üzerinde Tilki'nin kokusunu alan yaşlı kadın olabileceğini tahmin etti. *Üstüne kokusu sinmiş*, demişti. Arlo o an Tilki'nin yakalanmasına yol açtığı ve rehberi artık bir tutsak olduğu için kendisini çok kötü hissetti. Tilki'nin boynu, taktıkları metal tasma yüzünden kızarıp yara olmuştu. Gözlerindeki ışıltıyı ve süslü sözlerini yitirmişti.

“Beni Ötedünyalılara sattılar. Değerimin yarısına bile satılmadım. Benim gibi ufak bir yaratık için üzücü bir durum.” Tilki, haftalardır Diyar'da tutsak olduğunu anlattı. “Öte yandan, senin burada ne işin olduğunu çözemedim, Arlo Finch.

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

Beni kurtarmaya geldiysen eğer gururum okşandı ama bu biraz boyunu aşar.”

Arlo nasıl yanıt vereceğini bilemedi. Indra onun yerine konuştu: “Buraya senin için gelmedi. Ailesi için burada. Onlar da bizim dünyamızda tutsak.”

“Ötedünyalıların yardım edip edemeyeceğini sormaya geldim,” dedi Arlo, neredeyse fısıldayarak.

Tilki’nin solgun gözleri şüpheyle kısıldı. “Peki tam olarak nasıl yardım edeceklerini düşündünüz Bay Finch? Hapishane duvarlarını yıkacaklarını, sonra da yeşil ışıklarıyla her şeyi unutturacaklarını mı?”

“Başka nereye gideceğimi bilmiyordum! Senin nerede olduğunu bilmiyordum.”

“Artık biliyorsun! Makinelerinden birine bağlı olmadığım için şanslısın, yoksa bu kısa sohbeti bile edemeyebilirdik. Gerçi, hâlâ vakit var. Bence benden harika bir süpürge olurdu.”

“Bilmiyordu!” diye yeniden karşı çıktı Indra.

“Ama Ötedünyalıların ne olduğunu biliyordu. Ne yaptıklarını.” Tilki yeniden Arlo’ya döndü. “Ailen tutsak olabilir ama onların makinelerine zincirlenmiş olanlar biziz.”

“Hiç de öyle değil,” diye itiraz etti Rielle. “Biz ruhlara asla zarar vermiyoruz. Onları koruyoruz. Onlara amaç veriyoruz.”

Tilki keskin dişlerini gösterdi. “İçimizden biri zincire vurulmuş durumda. O yüzden son dediğini tekrar eder misin, daha yakından?”

Arlo, Ötedünyalıların söylenen her şeyi duyduklarını ancak tepki vermediklerini veya müdahale etmediklerini düşündü. Yalnızca gözlemliyor, konuşmanın akmasından memnun görünüyorlardı.

Arlo başıyla onları işaret etti. “Mirnos’u bulup buraya getirmemi istiyorlar. Ona ihtiyaçları olduğunu söylediler.” Arlo kilisenin karlı otoparkındaki o geceyi, Tilki’yle ilk konuşmasını düşündü. Ve bir anda hatırladı: Tilki, isimsiz güçlerin gizli bir şeyin peşinde olduğunu söylemişti. *Yalnızca senin bulabileceğin bir şey.*

“Biliyordun,” dedi Arlo. “Bana neden ihtiyaç duyduklarını biliyordun, değil mi?”

Tilki, evet anlamında başını salladı. “Onları her zaman büyüledin. Ve endişelendirdin. Unutma: Seninle ilk karşılaşmaları otuz yıl önceydi; görünmez bıçağınla bir anda ortaya çıkmıştın. Sonra yıllarca ortalıkta yoktun. Yeniden ortaya çıktığında, seni bir tehdit olarak görmeleri anlaşılabilir bir durum.”

“Bu yüzden seni öldürmesi için cadıyı görevlendirdiler,” dedi Wu. “Orman cinlerini ve Gece Terörü’nü de...”

“Ama hayatta kaldın,” diye devam etti Tilki, “ve daha sonra Mirnos sana kendisini gösterdiğinde, senin ne kadar faydalı olabileceğini anladılar.”

“Onu Rielle de gördü,” dedi Arlo, şenlik ateşi gecesini düşünerek. “Yalnız değildim.”

“Ama kız onu yalnız başına bulabilseydi sana ihtiyaç duymazlardı, değil mi?”

Wu, Arlo’ya doğru eğildi. “Belki *hem* Tilki’yi *hem de* aileni serbest bırakmalarını isteyebilirsin.”

“Böyle bir anlaşma yapamazsın,” diye uyardı Tilki. “Mirnos, Gür Ormanlar’dan ayrılırsa Ötedünyalıları bir daha asla durduramayız. Her şeyi alırlar. Bütün ruhları.”

“Hayır, almazlar,” dedi Rielle. “Sadece hayatta kalmalarına yetecek kadar ruha ihtiyaçları var.”

ARLO FINCH: Gölgele Krallığı

“Ne kadarı yeterli?” diye tersledi Tilki. “Ve buna neden onlar karar veriyor?” Rielle’e doğru bir adım attığında Ötedünyalı muhafızı onu zincirinden tutup geri çekti.

Arlo o an titrediğini fark etti. Soğuktan değil, ne yapacağını bilememekten titriyordu. Düşünceleri allak bullak olmuştu. Onları çözümleyemiyordu. *Bu karmaşanın içinde olmamın sebebi benim*, diye içinden geçirdi. *Tilki’nin burada olması. Annemle babamın hapiste olması. Babamı Çin’den getirmeseydim –dedikleri gibi onu geri götürseydim– İzciler’e hiç katılmamış olsaydım...*

Ejderhayı bize getir, sana yardım edelim.

Ötedünyalı’nın sesi yeniden zihninde yankılandı. Sakin ama buyurgan. Zihninin içine zorla girip düşüncelerini bastırarak konuşmaları hiç adil değildi. Arlo onlara doğru baktı ama hangisinin konuştuğunu anlayamadı. Belki de hep bir ağızdan konuşuyorlardı.

Tilki dediğin ruhu serbest bırakacağız. Her şey olması gerektiği gibi olacak. Diyar’ı kurtaracaksın.

Arlo gözlerini sımsıkı kapatmayı denedi fakat bu, boşuna bir uğraştı. Elinde başka seçenek yoktu. Onları Mirnos’a götürecek olsa, yalnızca ejderhayı değil, Gür Ormanlar’daki tüm ruhları ele geçirebilirlerdi. İşbirliğinden kaçınırsa ailesi yıllarca hapiste kalabilirdi ve Tilki de... tutsak olarak mı kalır, yoksa bir cihaza mı bağlanırdı? Ötedünya’daki makinelerden biri için enerji kaynağı haline mi gelirdi?

Arlo nasıl karar verebilirdi ki? Her senaryoda birilerine zarar dokunuyordu.

“Ne yapacağımı bilmiyorum,” diye fısıldadı Arlo. “Biri bana ne yapacağımı söylesin. Lütfen.”

“Onlara Mirnos’u getirmelisin,” dedi Rielle.

“Asla!” dedi Tilki. “Yüzlerce ruhun acı çekmesine izin veremezsin!”

Wu söze girdi. “Belki de...” Sonra kendini durdurdu. “Ben de bilmiyorum. Üzgünüm.”

Arlo şimdi doğrudan Indra’ya bakıyordu; fikrini belirtmeyen bir o kalmıştı. Bütün umudu ona bağlıydı. Indra, her zaman sahip olmayı dilediği bilince sahipti. İçinden, o ne derse yapmaya karar verdi.

Indra uzanıp Arlo’nun elini tuttu. Arlo o an, daha önce hiç el ele tutuşmadıklarını fark etti. Elleri beklediğinden daha yumuşaktı. “Hiçbir şey yapmamalısın Arlo. Şimdi değil. Eve gitmeliyiz.”

Arlo üzerinden yük kalktığını hissetti. Başını salladı, sonra Tilki’ye baktı. Onu burada öylece tutsak olarak bırakıp gidebilirler miydi?

“Kız haklı,” dedi bıyıklı adam. “Gidin. Vakit kaybetmeden.”

Arlo arkasını dönüp devasa kapılara doğru yöneldi. Indra hemen ardından, Wu da bacakları yüzünden biraz geriden geliyordu. Arlo, birilerinin onları durdurmasını ya da kapıların sihirli bir şekilde kapanmasını bekledi. Ancak Ötedünyalılar gitmelerine aldırış etmiyor gibi görünüyordu.

Aynı taraftayız, Arlo Finch. Hazır olduğunda geri geleceksin.

Bu bir öngörü müydü? Yoksa bir tehdit mi? Her neyse, bu Arlo’yu durdurmadı. Duymazlıktan geldi.

Dışarıda hava serindi, tarçın ve odun dumanı kokulu hafif bir esinti vardı. Gökyüzünde çoktan alçalmış olan güneş, şimdi ufuk çizgisinin altına kadar inmişti. Loş ışık huzmeleri gölgelere güçlkle ulaşıyordu. Binaların tüm ayrıntıları kaybolmuş, geriye yalnızca karanlık şekiller bırakmıştı. Bu krallık muazzam bir mezarlık, bir hayalet kasabaydı.

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

“Sualtına dönüş yolunu hatırlıyor musun?” diye sordu Wu. Ortalıkta onlara rehberlik etmek için bekleyen bir dron yoktu.

“Bekleyin!” diye seslendi Rielle. Geri dönüp baktıklarında Rielle’i binadan çıkarken gördüler. Arlo kızın yüz ifadesine anlam veremedi. Hayal kırıklığı? Öfke?

“Yapmayacağım,” dedi Arlo. “Şimdi değil. Gidiyoruz.”

“Biliyorum,” dedi Rielle. “Ama Çam Dağı’na giden daha hızlı bir yol var.”

Teknik olarak tünel denebilirdi. Şehrin altına ve ötesine uzanıyordu. Ne var ki Arlo’nun daha önce gördüğü tünellere benzemiyordu. Kusursuz birer kare şeklinde yontulmuş taşlardan oluşan duvar, kafalarının otuz santim üzerinde kemerli bir tavana doğru yükseliyordu.

Elinde ışık saçan bir ruhun aydınlattığı feneri tutan Rielle, önden giderek onlara yolu gösterdi.

“Bu tüneli kim yaptı?” diye sordu Indra. “Ötedünyalılar için aşırı küçük.”

“Taş ruhları,” diye açıkladı Rielle. “Ötedünyalılar benim için yaptırdı, kolayca gidip gelebileyim diye.”

Bir çıkmaza vardıklarında Arlo yirmi dakikadır yürüdüklerini tahmin etti. Burada tünel çökmüştü ve dev taşlar yolu tıkıyordu. Rielle ellerini üç kere çırpınca taşlar geri yuvarlanarak dar yolu açığa çıkardı.

Wu etkilenmişti. “Ben de deneyebilir miyim?”

Rielle omuz silkti. Bunun üzerine Wu ellerini üç kere çırptı ve taşlar yerlerine dönerek yolu kusursuz bir şekilde kapattı. Sonra Wu yeniden elini üç kere çırptı ve yol yeniden açıldı.

Bıraksalar Wu bunu bir saat boyunca yapmaya hazır gibi görünüyordu.

“Cidden gitmemiz gerekiyor,” dedi Indra.

Bu büyülu taş yığınının ardındaki duvar daha pürüzlü ve zemin daha düzensizdi. Tavandan keresteler sarkıyordu. Arlo köşelerde çelik parçaları ve çöpler olduğunu fark etti.

Eski bir maden olmalı, diye düşündü. Kayalık Dağları’nda terk edilmiş yüzlerce maden bölgesi olduğunu biliyordu ama daha önce ne hiçbirinin içine girmişti ne de giren birisiyle karşılaşmıştı. Hem okulda hem de izcilikte çocuklara madenlerin derin kuyular ve zehirli gazlar yüzünden ne kadar tehlikeli olduğu sık sık hatırlatılırdı.

Arlo önlerinde uzanan karanlık gökyüzünü görebiliyordu.

Paslanmış bir “İzinsiz Girilmez” tabelası asılı tel örgüdeki ufak bir aralıktan geçtiler. Arlo Sinyal Tepesi’ni gördü. Cunningham ailesinin mülkünde, evlerine yüz metreden az bir uzaklıktaydılar. Arlo, Diyar’a giden bir geçidin bunca zamandır bu kadar yakınında olduğuna inanamıyordu.

“Bizi geri getirdiğin için teşekkürler,” dedi Arlo.

Rielle omuz silkti. “Bence hata yapıyorsun. Önünde sonunda Mirnos’u alacaklar. Sen ya da ben değilse bile, bir tuzakçı en sonunda onu yakalayacak. O zaman şansını kaçırmış olacaksın.”

“En azından ilkelerine bağlı kalmış olacak,” diye onu tersledi Indra.

“İlkelerini mi tercih edersin Arlo? Yoksa aileni mi?”

“Sen her ikisi de olmadan gayet iyi idare ediyor gibisin,” dedi Wu, Rielle’e. “Sanırım, bilmiyorum. Sen biraz tuhaf ve kötüsün, yani...” Cümlesini bitirmedi.

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

Rielle küçümsemeyele burun kıvırdıktan sonra, tel örgüdeki ufak aralıktan geçerek tünele yöneldi.

Üçlü yeniden yalnız kalmıştı. Dolunay vardı. Rüzgâr ağaç tepelerini sallıyordu.

“Kampa geri dönmeliyiz,” dedi Indra.

Gür Ormanlar’a giden en kısa yol evin yan tarafındaydı. Arlo ve arkadaşları evin yanından geçerken karanlık pencerelere baktılar. Bu evde kimse yaşamıyordu.

“Tuvaleti kullansam olur mu?” diye sordu Wu.

“Benim de ihtiyacım var,” dedi Indra.

Arlo ön basamakların altına gizlenmiş anahtarı aldı. Indra ve Wu içeri girerken Arlo onları beklemeye koyuldu. O an köpek Cooper’ın hayalet pençeleriyle boş yere eşelediği noktada durduğunu fark etti. Ayakkabısıyla toprağı kazıdı.

Belki köpeğin hatırasından, belki o gece yaşananlardan ya da birkaç dakikalığına yalnız kaldığından, bir anda duygulanmıştı. Ağlarken tepeden tırnağı titriyordu. Arkadaşları döndüğünde gözyaşları kurumuştı ve akan burnunu saklayabiliyordu.

“Hadi gidelim,” dedi Arlo. “Çok uzakta değiliz.”

Düzenleme

Ny.ozlem

—42—

İYİ BİR İNSAN

ARLO FINCH, BİRKAÇ AY ÖNCE yaz kampı sırasında Gözetmen Mpasu'yu atlatmak için kördüğüm kullanmıştı. Yanından görünmez ve dokunulmaz bir şekilde yürüyüp geçebilmişti. *Tinsel olarak*. Yakalanmadan kurtulmuştu ama bedeli ağır olmuştu: bu olay, ruhunu bedenine bağlayan kordonun gerilmesine yol açmıştı. Tıpkı bir hayalet gibi, dünyadaydı ama tam olarak bir parçası değildi. Bayılmış ve ölümün eşiğinden dönmüştü. Ancak Tilki'nin uyguladığı tedavinin ardından kendine gelebilmişti.

Arlo şimdi de kendisini gerçeklikten benzer bir şekilde kopuk hissediyordu. Ne var ki bu sefer doğaüstü bir açıklaması yoktu. Bu karmaşaya kendi başına kapılmıştı ve onu kurtarabilecek kimse yoktu.

Pazartesi günü okulda yoklama yapılırken *buradayım* demişti fakat yalnızca bedenen oradaydı. Arlo Finch, zihnen ve ruhen başka bir yerdeydi; ailesini, Tilki'yi ve Gür Ormanlar'ı

ARLO FINCH: Gölgele Krallığı

kurtarmanın bir yolunu bulmak için çabalıyordu. Fakat bu süreçte, içten içe durumun umutsuz olduğunu düşünüyordu.

İspanyolca dersinde öğretmeninin, kendisini duyurmak için ona üç kere seslenmesi gerekmişti. Matematik sınavında kesir problemlerine bakıp durmuş fakat nasıl çözeceğini bulamamıştı. Biyoloji dersinde tahtanın tam silinmemiş bir köşesine odaklanıp önceden ne yazıldığını anlamaya çalışıyordu.

“İyi misin?” diye fısıldadı Merilee.

“Pek sayılmaz,” diye karşılık verdi Arlo.

“Revire gitmek ister misin?”

Arlo başını iki yana salladı. Revirde düzeltilemeyecek pek çok sorunu vardı.

Merilee, Arlo’nun defterini kendisine çekip kalemiyle üzerine yazdı: *Sen iyi birisin*. Arlo şaşkınlıkla ona baktı.

“Unutma diye,” dedi Merilee.

Arlo, öğle yemeğinde Indra ve Wu’nun yanına oturdu. İkisinin de yeni bir fikri yoktu. En azından uygulanabilir fikirler değildi. “Belki Ötedünyalılar için o geçidi hangi ruhların kazdığını bulabiliriz,” diye önerdi Wu. “Sonra da o ruhları hapis hanenin altını kazmaya ikna edip annenle babanı çıkarabiliriz.”

Böyle bir şeyin sözkonusu olamayacağını hepsi biliyordu. Çözümü *Culman’ın Yaratıklar Kitabı*’nda bulamayacaklardı. Her problemin bir çözümü yoktu.

Okuldan sonra Arlo, otobüse binmek için dışarı çıktı. İşte o zaman kaldırımında bekleyen kamyoneti gördü. Tıpkı dayısının kamyonetine benziyordu – aynı hasarlar, aynı kırık ayna. Daha da tuhafı, yanında duran kadın da annesine benziyordu.

Kamyonetin dayısının olduğunu, kadının da annesi olduğunu anlaması tam üç saniye sürdü. Hemen annesine koşup

sarıldı. Annesi elleriyle saçlarını geriye attıktan sonra çenesini başına yasladı.

“Burada ne işin var?” diye sordu Arlo. “Nasıl serbest kaldın?”

“Tam olarak emin değilim. Ama sanırım senin sayende.”

Bir saat sonra evlerine varmışlardı. Arlo, Jaycee ve anneleri, yemek odasında Arlo’nun babasını temsil eden avukat Bayan Tran ile oturuyorlardı. Ajan Sanders da masanın öbür ucunda oturuyordu. İçeride yalnızdı ancak verandada bekleyen üç FBI ajanı daha vardı.

“Evet, Arlo. İyi haberlerim var,” diye söze girdi Sanders. “Hükümet baban, annen ve Mitch Jansen hakkındaki suçlamaları kaldırmaya hazır. Karşılığında, üçüncü bir tarafa bir şey teslim etmen gerekiyor.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Bayan Tran’e dönerek. Arlo avukat hanımı pek tanımasa da ona hep çok ciddi biri gibi gelmişti.

“Önerdikleri teklif meşru,” dedi Bayan Tran. “Ancak neyi, kime teslim etmeni istedikleri belli değil. Bu kadar belirsiz olmaları beni rahatsız ediyor.”

“Ulusal güvenlik söz konusu,” dedi Sanders.

Bu açıklama annesini memnun etmedi. “Oğlumun güvenliği söz konusu. Ondan ne istediğinizi ve neden istediğinizi tam olarak öğrenmek istiyorum.”

“Sorun değil,” dedi Arlo. “Ne istediklerini biliyorum.” Masanın karşısında oturan Sanders’a baktı. “Bunun karşılığında size ne veriyorlar? Teknoloji? İstihbarat?”

Sanders yarı güldü. “Hiçbir fikrim yok. Bütün bunlara beni aşan... kişiler karar verdi.”

“Tilki hakkında bir şey söylediler mi?”

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

Tran notlarını kontrol etti. “Evet. Anlaşmanın şartlarında Bay Tilki’nin de serbest bırakılacağı söyleniyor.”

Jaycee dönüp Arlo’ya baktı. Ona Tilki’nin yakalandığından bahsetmemişti.

“Teklifi kabul edersen baban Noel’de evde olabilir Arlo,” dedi Sanders. “Herkes kazanmış olur.”

Hayır, diye düşündü Arlo. Mirnos kaybeder. Ruhlar kaybeder. Arlo istediğini elde etmiş olur, Ötedünyalılar da öyle. Ancak bunun bedelini, konuyla ilgisi olmayan başkaları ödemiş olur.

Annesi Arlo’nun tereddüt edişini yanlış algıladı. “Arlo, bana doğruyu söyle: Bu tehlikeli bir anlaşma mı? Bütün bunları anlamam imkânsız ama ben senin annenim ve kendini riske atmana izin vermeyeceğim.”

Arlo, annesinin gözlerinin içine baktığı sırada, bir anlığına onun, çocukken bir sabah erkenden onu Gür Ormanlar’dan geri getirdiği halini hatırladı. Annesi o zaman ona güvenmişti. Şimdi de güvenmeliydi.

“Tehlikeli değil,” diye yanıt verdi Arlo. “İyi olacağım.”

43

ŞELELE

KATIE EUNNINGHAM GENÇ BİR KIZKEN, ailesiyle birlikte piknik yaptığı bir gün onlardan uzaklaşarak kuzeni Connor’la birlikte kendisini Gür Ormanlar’da bulmuştu. Connor haftalar sonra ailesine geri dönerken Katie, Rielle adını alarak Ötedünyalılarla birlikte yaşamaya başlamıştı.

Arlo ilk defa duyduğunda, tıpkı bir peri masalındaki gibi, bunun bir kaçırılma hikâyesi olduğunu düşünmüştü. Ancak gerçek çok daha karmaşıktı. Rielle bir tutsak veya kurban değildi. Ötedünyalılarla yaşamıyordu. *Onlardan biri gibi* yaşıyordu. Onların tarafında olduğu apaçık ortadaydı.

Connor, Arlo’yu, *Ona güvenemezsin*, diye uyarmıştı.

Ve güvenmiyordu da. Kime sadık olduğunu biliyordu. Yine de onunla anlaşması gerekiyordu.

Rielle, mavi çiçeklerle dolu bir tarlada duruyordu. Burası Arlo’nun, babasının cihazını test ettiği yerdi. Bir esinti okyanus dalgaları misali çiçekleri nazikçe salladı.

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

Rielle ona sırtı dönük duruyordu. Arlo ne zamandır beklediğini merak etti.

Ona yaklaşırken Rielle döndü. Yanında, çiçeklerin arasında pirinçten bir kafes duruyordu. Daha önce gördüğü kafeslere oranla daha büyüktü, yaklaşık iki basketbol topu boyutundaydı.

“Yalnız mıyız?” diye sordu Arlo. Rielle’e eşlik eden bir grup bekliyordu. Kızıltüy Kampı’nda, Ötedünyalıların Büyük Meltem’i kafese koymakta zorlandıklarını görmüştü. Ve her ne kadar Gür Ormanlar’a giremeseler de, pis işlerini yapacak insan bulma konusunda sorun yaşamıyorlardı. Neden kimseyi göndermemişlerdi?

Rielle bir tutam saçını kulağının arkasına aldı. “Ne yalan söyleyeyim, yine o iki arkadaşını getireceğini düşünmüştüm.”

“Onları bu işe bulaştırmak istemedim.”

“Güzel. Onlara ihtiyacımız yok.” Kafesi kaldırıp bir kayışla omzundan arkaya sallandırdı.

“Kaç ruh yakaladın?” diye sordu Arlo.

“Birkaç,” diye yanıtladı Rielle. “Alıştırma için. O kadar zor değil.”

“Canlı bir yaratığı hapsedmek zor değil mi?” Arlo gözlerini ona dikti. “Benim için zor.”

“Yine de buradasın, değil mi? Bunu yapıyorsun. O yüzden ne kadar yanlış olduğuna dair bana nutuk çekme. Bunu yapıyoruz çünkü yapmamız gerekiyor.”

Rielle haklıydı: Arlo bu duruma ne kadar karşı çıkarsa çıksın, kimse onu zorlamamıştı. Tıpkı Rielle’in Ötedünyalılar tarafından kaçırılması gibi... Buraya isteyerek gelmişti. Bu seçimi kendisi yapmıştı. Ne yaptığını biliyordu.

“Nereye gittiğimizi biliyor musun?” diye sordu Rielle.

“Tam olarak değil. Sanırım Mirnos bir şelalenin yakınında yaşıyor. En son buradayken altın renkli bir koi balığı bulmuştum. Sonra birdenbire nehrin kenarındaydım. Şu tarafta büyük bir şelale vardı.” Eliyle şelalenin olması gereken tarafı işaret etti.

Rielle hatırladı. “Benim olduğum yer karanlıktı. Ve çok gürültülü – muhtemelen şelalenin gürültüsü. Mirnos uyuyordu.”

“Onu görebildin mi?”

“Tam değil ama nefes alışını hissedebiliyordum. Yakındaydı.” Arlo’nun yaptığı gibi, ejderhanın kendisiyle etkileşime geçtiği tarafı eliyle işaret etti.

“Normalde daha önce bulunduğun yerleri hissedebiliyorsun ya...” dedi Arlo. “Hangi yöne gitmen gerektiğini...” Rielle başını salladı. “Bu şelale farklı. Gerçek bir yer olduğunu biliyorum ama tek bir yönle bağlantısı yok. Gür Ormanlar için bile garip bir durum. Sanki hiçbir yerle bağlantısı yokmuş gibi.”

“Bizim dışımızda,” dedi Rielle.

“Ne demek istiyorsun?”

“Mirnos’u ne zaman görsem sen de orada oluyorsun. Senin için de öyle, değil mi?” Arlo evet anlamında başını salladı. “Bana kalırsa onun bağlantısı biziz. Onun için hep bir aradayız.”

Bu basit gözlemden derin anlamlar çıkarılabilirdi. *Ya ikimiz de olmak zorundaysak?* diye düşündü Arlo. Her ikisi de ikruhtu, buna şüphe yoktu. Ancak bununla kalmıyordu. Kayıpyol’a yaptığı yolculuğun ardından, Arlo ikisinin dışında da ikruhlar olduğunu öğrenmişti. Öyleyse, ejderha neden yalnızca ikisine ve yalnızca birlikteken kendisini gösteriyordu? *Mirnos’un bir planı varsa,* diye düşündü Arlo, *bu plana ikimiz de dahiliz.*

“Peki oraya nasıl gideceğiz?” diye sordu Arlo.

“Birlikte diye tahmin ediyorum.” Rielle, bir elini uzattığında gümüş bilezikleri çınladı. Arlo karşılık vermeyince bu onu

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

rahatsız etmişti. “Affedersin?! Bir kıza dokunmaktan korkuyor musun yoksa?”

“Hayır! Peki, tamam.” Arlo Rielle’in elini tuttu.

“Şimdi gözlerini kapat,” dedi Rielle. Arlo neden diye sormadı ama önce Rielle’in gözlerini kapatmasını bekledi. O zaman bile kapalı tuttuğundan emin olmak için birkaç defa kontrol etti.

Sonra zihnini boşaltıp düşüncelerinin akıp gitmesine izin verdi. Bir yıl önce, Gür Ormanlar’da ilk defa gezinmeye başladığı zamanlarda bunu yapmakta epey zorlanmıştı. Şimdi ise alışkanlık haline gelmişti. Kayıpyol’dan Kırık Köprü’ye kadar tanıdığı birçok yerin manyetik çekim kuvvetini zorlanmadan hissedebiliyordu. Ancak şelale yalnızca hafızasında yer alıyordu.

Hâlâ zihninde canlandırabiliyordu: Yaprakların arasından süzölen güneş ışınları. Yere çarpan suyun sesi. Üstüne sıçrayan su damlaları. Çamurdaki yosun kokusu bile burnuna geliyordu. Yine de şelale, onun için bir yer değil, bir hatıraydı. Ne tarafa gideceğini bilmiyordu.

Sonra biraz tökezlediğini hissetti ve aniden yürüdüğünü fark etti. Ayakları, Arlo’nun bilinçli bir tercihi olmadan kendiliğinden hareket ediyordu. *Ne zamandır yürüyorum?* diye merak etti. Hâlâ Rielle’in elini tutuyordu. *O da hareket ediyor olmalıydı.* Arlo ayak seslerini duyma umuduyla kulak verdi. Gözkapaklarını açık tutmaya çabaladı ama son derece ağırlaşmışlardı. *Rüya mı görüyorum?* diye düşündü. *Uykumda mı yürüyorum?* Tam paniğe kapılmak üzereyken, onu susturan sakin bir ses duydu. Ses gitgide yükseldi.

Hava son derece basıktı. Tatlı ve olgun bir kokusu vardı. Kuşlar tepesinde cıvıladı.

Derken ayakları bir anda üşüdü. Islandı. Soğuğu ayak bileklerine kadar hissetti. Baldırlarında. Gözlerini açmak için tüm gücüyle kendini zorladı.

Tepelerinde yükselen bir şelalenin altında, buz gibi soğuk bir nehirde, Rielle'nin yanında duruyordu. Ağaçların arasında parlak renkli kuşlar uçuşuyor, garip böcekler suyun üzerinde kayıyordu.

"Geldik," dedi Arlo, inanamasa da. Tıpkı uyanıp kendini bir rüyanın içinde bulmaya benzer bir histi.

Rielle gözlerini yavaş yavaş açtı. Arlo'nun elini bıraktı.

"Daha önce de buradaydım," dedi Arlo. "Şurada, nehir kenarında duruyordum. Sen neredeydin?"

Rielle şelaleyi işaret etti. "Sanırım şelalenin arkasındaydım. Onun gürültüsünü duydum." Bir an tereddüt ettikten sonra ekledi: "Anlamadığım kısım, neden farklı yerleri gördük?"

"Belki birlikte hareket etmemiz gerekeceği içindir."

Şelalenin tabanı kaygan taşlar ve tutunacak yer sayısının azlığı nedeniyle tehlikeli görünüyordu. Kayalar rahatlıkla on beş metre yüksekliğindeydi; tepeden akan nehir sudan bir perde gibiydi. Dipte bir havuz oluşmuştu. Bir noktada, akan sular düz bir taşla çarparak güneş ışığının altında gökkuşağı oluşturuyordu.

Rielle önden gitti. Korkusuzdu ancak kalın sandaletleri bu tür bir tırmanışa uygun değildi. Bu nedenle onları çıkarıp nehir kenarına attı. En azından yalınayak bir yerlere tutunabilirdi. Biraz tırmandıktan sonra aniden işaret etti: "İşte! Görüyor musun?"

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

Arlo da görmüştü. Şelalenin arkasında bir boşluk vardı. Bir mağaraya açılan bir aralık. Şelaleye kapılmadan oraya girmenin bir yolunu bulmalıydılar.

Birkaç başarısız denemenin ardından Rielle umut vaat eden bir yol buldu. Bir çatlaktan biraz daha geniş ama oldukça dar bir aralıktan geçmeleri gerekiyordu. Neyse ki destek alabilecekleri ince bir ağaç dalı vardı. Rielle tam karşıya geçmek üzereydi ki ağaç dalı birden gevşedi. Arlo onu tutmaya çalışırken kafesin kayışını yakaladı. Bu da Rielle'i tekrar kayalara doğru savurdu. Arlo onu tutmak için çabalarken, Rielle düz durmaya çalışarak büküldü.

“Bir yere tutun!” diye bağırdı Arlo.

“Deniyorum! Ben...”

Kayış Rielle'in üzerinden kayd ve Rielle korkunç bir gülmeyele altı metre aşağıdaki havuza düştü. Arlo elinde kafesle şaşkınlık içinde donakalmıştı. Onu göremiyordu. Su yüzüne çıkmamıştı. *Ne kadar derin?* diye merak etti. *Peşinden atlamalı mıyım?*

Saniyeler geçti. Arlo, kafesi kaldırıp beceriksizce sırtına astı. Rielle'den hâlâ iz yoktu. Tam aşağıya nasıl ineceğini çözmeye çalıştığı sırada uzaktan bir ses duydu: “Arlo? Arlo!” diye bağırdı Rielle. Ama ses aşağıdan değil, sanki yukarıdan geliyor gibiydi.

“Neredesin?” diye bağırdı Arlo.

“Nehirdeyim! Bekle... Haaaayınır!”

Arlo başını kaldırıp baktığı an Rielle şelaleye kapılıp yeniden aşağıya düştü. Arlo yanından geçerken çığlığını duydu. Bu sefer az kalsın aşağıdaki yassı kayaya çarpıyordu. Bir kez daha suyun altında gözden kayboldu.

“Rielle! RIELLE!” diye bağırdı Arlo. Yanıt gelmedi. Şaşkınlık içinde bir aşağıya bir yukarıya bakıyordu. Derken...

“Arlo?” Uzaktan ama kesinlikle yukarıdan gelen bir ses. Nehir bir döngü içinde akıyordu. Şelalenin sonu, aynı zamanda başıydı. Rielle bir kez daha düşmek üzereydi.

“Sol tarafta kal!” diye bağırdı Arlo. “Olabilirdiğin sol!” Rielle’in aşağıdaki kayaya çarpmış hali gözünün önünde canlanıyordu.

Birkaç saniye sonra yeniden şelaleye kapıldığını gördü. Bu sefer kayanın çok daha uzağına düşmüştü. Arlo, kızın suya düşükten sonra yüzeye, ardından kıyıya yüzmek için âdeta savaş verdiğini gördü. Rielle zorla nefes alarak ve bitkin düşmüş bir halde kıyıya çıkmayı başardı.

Arlo, şelalenin gürültüsünü bastırmaya çalışarak bağırdı: “İyi misin?!”

“Sanırım!” diye bağırarak yanıt verdi Rielle.

“Yanına dönmemi ister misin?”

“Hayır! Sen içeri gir!”

“İyi olduğundan emin misin?”

“Sorun yok! Sadece oraya tekrar tırmanamam. Başım dönüyor!”

Arlo, izcilikte öğrendiği ilkyardım aşamalarını zihninde gözden geçirdi. Baş dönmesi, şokun veya beyin sarsıntısının belirtisi olabilirdi. Elkitabı’nda gördüğü bir değerlendirme yöntemini hatırladı: “Aralıktan geriye doğru ayları sıralayabilir misin?”

Rielle bu sefer sinirlenmişti. “Ben iyiyim! Mağaraya gir!”

Sonsuz bir döngüde akıp giden bir nehrin kenarında, uçurumun duvarına tutunmakta olan Arlo, elindeki seçenekleri düşündü. Aşağıya inip Rielle’i kontrol edebilirdi ama Rielle’in tekrar tırmanabileceğinin garantisi yoktu. Ya da ilerleyip şelalenin arkasındaki mağaraya girmeye çalışabilirdi. Eğer Mirnos oradaysa, ejderhayla tek başına yüzleşecek, sonuç ne olacaksa olacaktı.

ARLO FINCH: Gölgeler Krallığı

Daha önce gevşeyen ağaç dalını tutup çekti. Eskisi gibi sıkı olmasa da hâlâ sağlam duruyordu. Fazla düşünüp kararından vazgeçmeden dar aralığa doğru bir adım attı, ayak kabıllarının kenarına basıyordu. Tüm ağırlığını dala vermemek için uçurumun duvarına sarılarak ilerledi. Bir sonraki kayaya geçişte son bir engel vardı. Tutunacak hiçbir yer olmadığı için Arlo'nun atlamaktan başka çaresi yoktu. Tek bir şansı vardı.

Korkutucu bir atlamaydı. Sendeleyerek tek ayağının üstüne düştü. Yine de bir şekilde dengesini bulabildi. Şelalenin arkasında, doğal bir mağaranın ağzında duruyordu. İçerisi loştu, buraya pek az güneş ışığı giriyordu. Her yer ıslaktı ve sular damlıyordu.

Ellerini tişörtüne silip kuruladıktan sonra mağaranın içine doğru bir parmak ışığı çaktı. Kızıl ve altın parıltılı ışığın yay çizisini izledi.

Sonra bir hareket duydu. Taşın kazınma sesi.

Arlo bir adım geri çekildi – biraz daha gitse şelaleyi boylayacaktı. Gözleri karanlığa alıştığında loş ışıktaki devasa bir şeklin hareket ettiğini gördü. Gölgelerle yarattığın nerede birbirinden ayrıldığını kestiremiyordu.

Bir ışık daha çıktı. Bu sefer pulları, kanatları ve pençeleri ayırt edebildi. Hareket ediyordu, uykusundan uyanırken kasları hafifçe dalgalanıyordu.

Arlo suya atlayıp uzaklaşmayı düşündüyse de yerinden kı-mıldamadı. Yaratık yaklaştıkça nefes alıp verişini duyabiliyordu. Aynı zamanda hissediyordu; yaratığın nefesi sıcak ve nemliydi. Yine de önüne kadar gelip altın rengi gözlerini açana kadar ne kadar büyük olduğunu anlayamadı.

Bu Mirnos'tu.

44

MİRNOS

EJDERHALARIN KIRPIKLERİ VARDIR. Arlo, ejderhaları tasvir eden hiçbir kitapta, gördüğü ejderha çizimlerinin hiçbirinde kirpik hatırlamıyordu – belki de daha önce hiç kimse gerçek bir ejderhanın gözlerine bu kadar yaklaşmadığı için. Fakat işte burada, gözlerinin önündeydi: gözkapaklarının dibinde bir sıra kara kirpik vardı. Köklerinde ise beyaz uyku mahmurluğu kalıntıları...

Mirnos yalnızca bir iki metre uzağındaydı. Başını yerden kaldırdı. Ejderha meraklı görünüyordu ama henüz tam anlamıyla uyanamamıştı. Onu bir tehdit olarak görmediği belliydi.

Arlo, ejderhanın burnuna dokunmak için bir elini uzattı. Bunun üzerine Mirnos dudağını kıvrıp –aynı zamanda keskin bir koku yayarak– bir dişini gösterdi. *Beni okşama*, der gibiydi. *Ben köpek değilim.*

“Özür dilerim,” dedi Arlo. Dikkatle, ileriye doğru bir adım atarak arkasında gürül gürül akan şeleden biraz daha uzaklaştı.

ARLO FINCH: Gölgele Krallığı

Ekafos ve Tilki gibi, Mirnos da fiziksel forma sahip bir ruhtu. Bir vücudu ve kütlesi vardı. Ne var ki doğaüstü bir yaratık olduğu tartışmasız bir gerçektir. Gözleri ıslık ıslık parlıyordu. Arlo'yu incelemek için durup başını ön bacaklarına yasladığında, pulları müzik notaları gibi *çınıladı*.

“Neden burada olduğumu biliyor musun?” diye sordu Arlo. “Gelmemi mi istedin? Yani, öyle varsayıyorum çünkü başka ne diye bana burayı gösteresin?”

Mirnos'un Arlo'nun sorusunu anlayıp anlamadığı açık değildi. Ejderha ilgilenmekten ziyade eğlenmişe benziyordu. Bu yüzden Arlo kendi sorusunu kendisi yanıtlamaya karar verdi.

“Belki de benden bir şey istediğin için beni buraya getirdin. Büyük Meltem'in beni Dev'in Yumruğu'na uçurması gibi. Ya da Ekafos'un görünmez bıçağı bulabilmem için beni zamanda geri göndermesi gibi... Öyle mi? Yapmamı istediğin bir şey mi var?”

Mirnos başını çevirip doğrudan ona baktı. Arlo, ejderhanın siyah gözbebeklerinde yansımalarını görebiliyordu. Ardında bir şekil daha vardı: karanlığın içinde süzülen parlak bir şerit. *Düğüm mü? Hayır, değil. Bir kördüğüm.* Kördüğümünden çok daha karmaşık ama benzer derecede çözümsüz görünüyordu: çözül-
dükçe daha da sıkılaştan bir yumak.

Arlo parlayan forma baktığı sırada yavaş yavaş etrafının değiştiğini fark etti. Artık Mirnos'la birlikte mağarada değil, pürüzsüz taştan duvarları olan, penceresiz, yüksek tavanlı bir salondaydı. *Düğüm* yerden birkaç metre yukarıda süzülüyordu. *Burası neresi?* diye sordu Arlo kendi kendine. Gür Ormanlar'da olduğunu hissetmiyordu.

Şimdi Arlo hareket ediyor, bir kapıdan gerisingeri süzülerek geçiyordu.

Koridordan. Merdivenlerden. Derken kendisini açık havada, daha önce bulunduğu bir yerde buldu: Diyar'daydı. Sağında, kanatlı iki devasa heykeli görebiliyordu. Etrafındaki binalara ve üstünden uçuğu merdivenlere baktı.

“Burayı bulmamı istiyorsun,” dedi Arlo. “Oradaki kördüğümü.”

Ejderha başını salladı. Arlo yeniden mağaradaydı. Hiç ayrılmamıştı.

“Peki neden?” Arlo ejderhanın ona bir yanıt veremeyeceğini biliyordu ama sormadan edememişti. Dünyadaki ve Gür Ormanlar'daki onca insanın arasından neden onu seçmişti? Ve ondan önce Ekafoş neden onu seçmişti? Ondan daha nitelikli ya da en azından daha büyük birisini bulabilirlerdi. Eğer bir izci olması gerekiyorsa neden Indra, Connor veya Christian gibi daha iyi bir izciyi seçmemişlerdi? İkrüha ihtiyaçları varsa neden Rielle ya da Zhang'ı –*özellikle onlar olmasa bile*– neden gereken özelliklere daha çok uyan bir başka ikruhu seçmemişlerdi?

Bir ejderhanın bu görev için Çam Dağı'ndan on üç yaşında bir çocuğu seçmesi için herhangi bir sebep düşünemiyordu. Pevensie çocuklarının Narnia'yı kurtarması gibi, son derece tesadüfi bir seçim gibi görünüyordu. Arlo Finch'in tek bilmek istediği...

“Beni özel kılan ne?”

Bir adamın sesi yanıtladı: “Otuz yıldır bu soruyu soruyorum.”

Arlo dönüp baktığında Hadryn'i gördü. Arlo gibi o da şelalenin arkasındaki geçitten mağaraya girmiş ve kıyafetleri sırlıklam olmuştu. Vahşi ve sıska ama adadaki halinden daha güçlü görünüyordu.

Mirnos onu bir lokmada yutabilir, diye içinden geçirdi Arlo. Gelgelelim Hadryn, ejderhanın hiç mi hiç ilgisini çekmemişe

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

benziyordu. Mirnos gözlerini iki kere kırptıktan sonra bir daha açmadı. Mirnos'un açıkça bir tehdit yaratmadığını gören Hadryn mağaranın ortasına doğru birkaç adım daha attı.

"Beni nasıl buldun?" diye sordu Arlo.

"Adadayken bir yerine kıymık batmış olmalı. Muhtemelen fark etmemişsindir bile." Arlo eline batan minik kıymığı fark etmişti. "O kıymık yalnızca o adada yetişen bir ağaca ait. Biraz ağaçduyusu sayesinde izini sürmek zor olmadı." Hadryn şimdi sırtını sert duvara yaslamış, mağaranın tek çıkışını koruyordu. "Ötedünyalılarla yaşayan kız arkadaşınla buluştuğunu görünce neyin peşinde olduğunuzu tahmin ettim. O yüzden sizi buraya kadar takip ettim. Oldukça sinsiyimdir."

"Rielle'e ne yaptın?"

"Ah, onu öldürmedim! Henüz değil. Sadece bayılttım. Rehi-ne olarak işime yarayabileceğini düşündüm." Hadryn gülümse-di. Sivri dişleri Arlo'yu hâlâ tedirgin ediyordu. "Şimdi, ikimizin de burada olma sebebine gelelim. İhtiyar ejderhanın o yanında getirdiğin kafese girme vakti geldi."

"Nasıl yapıldığını bilmiyorum," dedi Arlo. Teknik olarak doğruydu.

"Çocuk, kapağını açacaksın o kadar. Bu Ötedünya kafesleri çok havalı, temelde otomatikler."

Arlo sırtında duran kafesi eline alıp mandal veya kilit gibi bir parçası olup olmadığını kontrol etti. Bir ucundaki pirinç mandalı kolayca açtı.

Kafes genişlemeye başladı. Arlo irkilerek kafesi elinden düşürüp geri çekildi. Kafesin parmaklıkları açılıp genişleyerek mağaranın boşluğunu kaplamaya başlamıştı. Metal parmaklıklar mağaranın kaba taş zemini boyunca uzanıp kıvrılarak uyuyan ejderhanın karnının altından geçti. Üstünkörü uzanıp tavana

çarptıktan sonra bükülüp ejderhanın öbür tarafına kapandı. Kafes on saniyeden kısa bir süre içerisinde Mirnos'u tamamen sarıp sarmalamıştı.

Sonra küçülmeye başladı. İşte o zaman Ejderha uyandı. Pirinç teller ejderhanın pullarının arasından kayarak geçerken sığınağın zeminini kazıyordu. Mirnos güçlü çenesini açtığında Arlo onun kükremesini bekledi fakat ejderha derin bir nefes vermekle yetindi. Mirnos giderek küçülüyor, bedeni fırıl fırıl dönen bir ışığa dönüşüyordu. En son ortadan kaybolan gözleri oldu. Doğrudan Arlo'ya bakıyordu.

Mirnos gitmişti.

Kafes orijinal boyutuna geri dönmüştü fakat artık içinde kudretli bir ejderha barındırıyordu. Arlo kafesi kaldırdığında eskisinden çok daha hafif olduğunu görünce şaşırdı.

“Evet, işin komik yanı,” dedi Hadryn. “Ruhlar tüy kadar hafif oluyor, bu yüzden kafesle taşınması çok kolay. Şimdi onu buraya getir.”

Arlo kımıldamadı. “Onunla ne yapacaksın?”

“Ötedünyalılarla pazarlık edeceğim. Bu ejderhayı o kadar çok istiyorlar ki karşılığında istediğim her şeyi vermeye hazırlar. Sadece annen baban için takas etmek istediğine inanamıyorum.”

Arlo kafesin kayışını başının üzerinden geçirip sırtına attı.

Hadryn sinirlenerek başını salladı. “Hadi ama evlat. Tek kolum olabilir ama yine de seni yenerim.”

“Olabilir,” dedi Arlo. “Ama neden işini kolaylaştırayım? Her hâlükârda beni öldüreceğini biliyorum.”

“Doğru,” dedi Hadryn. “Ama şanslıysan bugün öldürmeyebilirim.”

Arlo omuz silkti. Gülümsedi. “Şansımı deneyeceğim.”

ARLO FINCH: Gölgeleler Krallığı

Ardından Arlo son hızla şelaleye doğru koşarak olabildiğince uzağa atladı. Su duvarının ötesine atlamayı umduysa da şelalelin gücü onu dümdüz aşağıya itmişti. Neye uğradığını şaşırdı. Dibe vurduğunda hissettiği gürültü, soğuk ve acıydı.

Darbe nefesini kesmişti. Ne tarafın yukarısı olduğunu kavrayamadı. Her şey dönüyordu. Çalkalanıyordu. Ne var ki sırtındaki ruh kafesi onu bir yöne doğru çekiyordu. Kafes batmadan durabiliyordu.

Ayaklarıyla suyu tekmeleyen Arlo su yüzeyine çıkıp kafese yapıştı. Gün ışığı. Hava. Güçlkle nefes alarak ciğerlerini doldurmaya çalıştı. Gözlerini silince hızla yanından geçtiği ağaçları fark etti. Akıntı hızlıydı. *Şelalenin başına döndüm*, diye farkına vardı.

Beş metre geride Hadryn su yüzeyine çıktı. Tek koluyla güçlü bir yüzücü sayılmazdı. Arlo buna güveniyordu.

Yeniden önüne bakınca şelalenin aktığı yere hızla yaklaştığını gördü. *Sola doğru yüz*, diye düşündü. *Nehir kıyısına git*. Ama nehir onu sürekli ortaya doğru çekiyordu. Uçuruma gelince son bir derin nefes aldı.

Düşüş korkunçtu. Tam olarak suyun içinde veya üstünde olduğu söylenemezdi; aşağıda çalkalanan havuza serbest bir şekilde düşüyordu. Son anda bacaklarını altına almayı başararak karnını korudu. Yine de canı yanmıştı.

Tüm gücüyle tekmeleyerek bu sefer daha hızlı su yüzeyine çıktı. Bir kez daha şelalenin tepesinde ama bu sefer nehrin daha gerisindeydi. Ne yazık ki kafesin kayışına dolanmıştı. Başının üzerinden geçirmeye çalışırken bir miktar su yuttu.

Hadryn su yüzüne çıkar çıkmaz gözlerini Arlo'ya kilitledi. Ona doğru yüzme başladı.

Sonunda kayıştan kurtulan Arlo kafesi uzağına itti. Kafes nehrin sağ kıyısına doğru süzülürken Hadryn bir seçim yapmak

zorunda kaldı: Ya sol ya sağ; ya Arlo ya da kafes. Hadryn kafesi seçerek peşinden yüzmeye koyuldu.

Arlo düştüğü sırada Hadryn neredeyse kafese ulaşmıştı. Bu sefer Arlo şelalenin dibindeki havuzun en solunda su yüzüne çıktı. Burada akım o kadar güçlü değildi. Arlo hemen suyu tekmeleyerek nehir kıyısına ulaştı. Üşümüş ve bitkin düşmüştü. Su yutmuştu.

Şelaleye bakıp Hadryn'i aradı. Onu hiçbir yerde göremedi.

Ayağa kalkıp bakana kadar... Hadryn şelalenin dibindeki düz kayanın üzerinde yüzüstü yatıyordu. Hareketsizdi. Yine de Arlo öldüğünden emin olamazdı.

Kıyı boyunca yürüyerek karşıya geçebileceği bir nokta bulduktan sonra Hadryn'i kontrol etmek için geri döndü. Yaklaşınca Hadryn'in kayaya baş üstü düştüğünü fark etti. Kafatası parçalanmıştı. Hiç kan yoktu; nehir tüm kanı alıp götürüyordu.

Arlo daha önce hiç ceset görmemişti. Kendisini huzursuz hissetti. Kayanın üzerinde yatan adamdan ne kadar korkarsa korksun, ondan ne kadar nefret ederse etsin, onu tanıyordu. Onunla çocukken tanışmıştı. Birbirlerine sırlarını anlatıp birlikte donmuş göllerde yüzmüşlerdi.

Alva Hadryn Thomas, düşmanı olmadan önce dostu olmuştu. Teksas'taki küçük bir kasabadan gelen Thomas, imkânsız şeyler görmüş ve hayatını onların peşinden giderek geçirmiş bir izciydi. Kötülük onun kaderi miydi, yoksa o yöne doğru yönlendirilmiş miydi? Yönlendirildiyse bunun sorumlusu kimdi?

Kızıltıy Gölü'ndeki o gece, diye düşündü Arlo. Ya ona güvenseydim? Bıçağı tutmasına izin verseydim? Yine de bu adama dönüşür müydü?

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

Bakışlarını odaklayarak Hadryn'in kargo pantolonunun ceplerini aramaya koyuldu. Derken aradığını buldu: görünmez bıçak.

Nihayet geri almıştı.

Arlo, kafesi nehrin kenarındaki sazlıkların arasında buldu. Pirinç parmaklıklar güneş ışığında parlıyordu. Hafif bir ezilme dışında düşüşten sağlam çıkmıştı. Arlo, görünmez bıçakla görebildiği ince parıltılı kordonu keserek, tıpkı çöldeki fırtına ruhunu serbest bıraktığı gibi, Mirnos'u da serbest bırakmayı aklından geçirdi.

Ama ejderhanın istediği bu muydu? Öncelikle Mirnos, kafese tıklıma konusunda son derece umursamaz görünüyordu. Dahası, yerini Rielle ve Arlo'ya kendisi göstermiş ve hiç direnmemişti. *Yakalanmayı önceden planlamış mıydı? Diyar'a götürülmek için mi Rielle'le bir araya gelmemizi istedi?*

Mirnos'un ne yaptığını bildiğine inanmayı seçerek kafesin kilidine dokunmadı.

Rielle'i, Hadryn'le yaşadıklarının sonucu olarak hâlâ baygın halde çimenlerin üzerinde yatarken buldu. Nabzını ve nefesini kontrol ettikten sonra onu kurtarma pozisyonuna getirmek için dikkatlice yuvarladı. Onu uyandırması birkaç dakika sürse de sonunda baş ağrısı dışında bir sorunu yok gibi görünüyordu.

"Hadryn'i öldürdüğüne inanamıyorum," dedi Rielle.

"Pek sayılmaz. Ben yapmadım."

Rielle gülümsedi. "Ötedünyalılara senin yaptığını söyleyeceğim. Çok etkilenecekler."

"Ne düşündükleri umurumda değil," dedi Arlo. "Onlar kötüler ve onlara yardım ediyor olmaktan nefret ediyorum."

JOHN AUGUST

“Biliyorum.” Rielle onu yanağından öptü ve kafesi kayışından tutup sırtına astı. Arlo onun uzaklaşarak Diyar’a doğru yol alışını izledi.

Şelaleye son bir defa baktıktan sonra Çam Dağı’na geri döndü.

—45—

HER ŞEY OLMASI GEREKTİĞİ GİBİ

CLARK FINCH, NOEL'E SEKİZ GÜN KALA serbest bırakıldı. Adalet Bakanlığı, yaptığı yazılı açıklamada, ulusal güvenliğe yaptığı katkıların karşılığında, tüm suçlamalardan aklandığını duyurdu.

Celeste Finch ve Mitch Jansen'e yapılan tüm suçlamalar da kaldırılmıştı. Böylece dava resmen kapatılmıştı.

Clark bir cumartesi günü öğleden sonra Çam Dağı'na döndü. Herkes birbirine sarıldıktan sonra, Arlo ile Jaycee babalarına evi ve bahçeyi gezdirdiler çünkü Clark Çin'den döndükten sonra burada geçirdiği birkaç saat boyunca evin yalnızca küçük bir bölümünü görebilmişti.

"Burada internet yok," diye uyardı Jaycee, babasını.

"Mükemmel," dedi Clark. "Bence bir süre internetsiz yaşayabiliriz." Hükümet bilgisayarını ve üzerinde çalıştığı kuantum cihazını geri vermemişti. Yine de Clark kimsenin araştırmalarını çözme ihtimalinden korkmuyordu. "Her şey şifreli. Şifreyi

çözmeye kalkıştırlarsa program otomatik olarak siliniyor.” Clark yılbaşına kadar çalışmayı planlamadığını söyledi.

Elinde çok daha acil bir proje vardı: mükemmel Noel ağacını bulmak. Arlo evlerinin bahçesinde bir köknar ağacı görmüştü; yangında zarar gören yarısını duvara yaslayarak gizleyebilirlerdi. Katlanır bir kamp testeresi yardımıyla tek başına ağacı kesmeyi başardı. Babasıyla birlikte eve taşıldılar. Annesi bodrumda kendi anne babasından kalma eski süslerle dolu on kutu bulup çıkardı. Saatlerini harcadılar ama sonunda süslerin tamamını kullanmışlardı. Arlo, yıllardır ilk defa süsledikleri Noel ağacını görebilmek için ev ödevini salonda yapıp bitirdi.

Anne babasının suçlamalardan aklandığı haberi okulda hızla yayıldı. Arlo tam emin olamamakla birlikte, sınıf arkadaşlarının artık onunla daha uzun süreli göz teması kurduklarını hissediyordu. Müdür Brownlee bile o her zamanki küçümser bakışlarından vazgeçmişti.

Merilee Myers, bandonun kış konserinin ardından Arlo’ya, üzerinde bir Noel ağacının tepesinde öpüşen iki kumru bulunan bir kart verdi. Kart aşırı süslemeli ve pahalı görünüyordu.

“Sana kafayı takmış,” dedi Wu, ertesi gün öğle yemeğinde. “O kuşlardan biri sensin biri de o.”

Indra aynı fikirde değildi. “Noel’in On İki Günü’yle ilgili: *İki kumru ve armut ağacında bir keklik.*”

“O zaman keklik nerede? Ben sadece öpüşen iki kumru görüyorum.”

“Bu klasik bir barış sembolü!” diye itiraz etti Indra. “Kartta *Dünyada Barış* bile yazılı.”

“Ne yani, Merilee’nin Arlo’dan hoşlandığını düşünmüyor musun?”

“Yo hayır,” diye yanıt verdi Indra. “*Kesinlikle* hoşlanıyor. Ama kart tam olarak ikisinin öpüşmesini göstermiyor. Daha

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

ince bir mesajı var.” Arlo, Merilee’yi düşünmek zorunda olmayaacağı iki haftalık kış tatilini dört gözle bekliyordu. Yine de düşünmesi gerekecek gibi duruyordu. Giderek artan bir şekilde, söylediği ya da yaptığı bir şey için değil, daha ziyade yaptığı iyilikleri görmezden geldiği için ona bir özür borçlu olduğunu hissediyordu. Merilee hep onun tarafındaydı, o ise hiç onun tarafında olmamıştı.

O öğleden sonra, Çam Dağı’nda otobüsten inerken kart için Merilee’ye teşekkür etti. “Ayrıca arkadaşlığın için de teşekkür ederim.”

Merilee gülümsedi. “Rica ederim.”

Çam Dağı Oymağı haftalık toplantılarını hâlâ Stokes ailesinin ahırında yapıyordu; ancak aralık ayı Onur Divanı için ineklerin yanında yemek yememek adına Altın Tava restoranına taşınmaya karar verdiler. Arlo babasını arkadaşlarıyla ve onların anne babalarıyla tanıştırdı. “Birinin sistemi alt ettiğini görmek harika,” dedi Bay Delgado. “İlham kaynağı oldunuz.”

Ödülleri dağıtma vakti gelince, Sarah ve Wyatt Sincap rozetlerini aldılar. Arlo, yaz kampından bu yana kazandığı iki rozeti aldı: Yaratık İlmi ve İlkyardım. Bir sonraki divana kadar Baykuş rozetini almaya hak kazanacaktı.

Connor, Mavi Oba’ya rozetlerini dağıttıktan sonra, biraz şaşırtıcı bir haber verdi: “Kıdemli İzciler’e geçiyorum.” “Yeni bir oba lideri seçmeniz gerekecek.”

Arlo hemen, yazın kampta lider seçerken yaşadıkları dramayı hatırladı; ancak korkuları yersizdi. Mavi Oba, oybirliğiyle Indra Srinivasaraghavan-Jones’u liderleri olarak seçti. Indra’nın gözleri ışıltıyor ve işe koyulmak için can atıyordu. “Bazı yenilikler düşündüm.”

Herkes gidince geriye Arlo, annesi ve babası kalmıştı. Annesi restoranın sabah vardiyasına hazır olup olmadığını kontrol ediyor, babası ise elektronik yazarkasanın sorunuyla ilgileniyordu. Arlo dışarı çıkıp kamyonu çalıştırarak ısıtmayı önerdi.

Kar hafif hafif atıştırıyor, kuş tüyünü andıran kar taneleri ayışığında yavaş yavaş süzülüyordu. Otoparkta kalan tek araç Wade dayısının kamyonetiidi. Araca doğru yürürken yerdeki minik pati izlerini fark etti; izler az ileride çizme izlerine dönüşüyordu. Durdu. Gülümsedi.

“Bu gece enfes bir ay var.” Arkasından bir adam geldi. Bir yetişkine göre küçük yapılıydı, yn ceket, deri çizme ve kürklü bir şapka giyyordu. Bıyığı yukarı doğru kıvrıktı. “Avcının mehtabı derler, iyi bilirim.”

Arlo gülümsedi. “Bu gece ne avlıyorsun?”

“Yanıt.” Tilki soluk gözleriyle Arlo’nun gözlerinin içine baktı. “Sanırım onlara ejderhayı neden teslim ettiğini biliyorum. Sanırım ejderhanın sana neden izin verdiğini biliyorum. Ama tüm bunlar oldukça riskli görünüyor ve senin omuzlarına büyük sorumluluk yüklüyor. Hazır olduğundan emin misin?”

Arlo, evet anlamında başını salladı. “Yarın gece. Yeni bir ay doğuyor. Karanlık olacak.”

“Arkadaşların, ailen – ne yaptığından haberleri var mı?” Arlo başını iki yana salladı. Tilki onu omuzlarından tuttu.

“am ağaçları bile senin hakkında yazıyor, Arlo Finch. İnsanlar da bilmeyi hak ediyor.”

Tilki, Arlo’nun arkasına geçti. Arlo dönüp bakınca ufak, kızıl bir tilkinin karda koşarak karanlığa karıştığını gördü. Otoparkta tek başına durup, bir ayışığı huzmesini izledi.

—46—

BIÇAK VE DÜĞÜM

Sevgili Anne, Baba ve Jaycee,

Bunu size bizzat söylemek yerine bir mektupla haber verdiğim için üzgünüm. Beni kararımdan vazgeçirmek ya da sorunu başka bir şekilde çözmek zorunda hissetmenizi istemedim. Ayrıca açıklaması zor.

Diyar'a gidiyorum. Gür Ormanlar'ın ötesindeki yere. Bir ejderha bana orada bir şey gösterdi, sanırım onunla ne yapmam gerektiğini biliyorum. İşe yarayacağından emin değilim ama yine de denemeliyim.

Geri dönemezsem lütfen izci pusulamı Indra'ya, Elkitabı'mı da Wu'ya verin. Mavi Oba'ya Alp Derbisi'nde benim adıma bol şans dileyin. Ayrıca Hadryn'in öldüğünü, artık o konuda endişelenmelerine gerek kalmadığını söyleyin.

Bana bu kadar iyi birer örnek olduğunuz için size teşekkür etmek istiyorum. Baba, bana ne kadar zor olursa olsun doğru olanı yapmanın ne kadar önemli olduğunu öğrettin. Anne, bana ne

olacağını bilmezken cesur olmayı öğrettin. Jaycee, bana başkalarının ne düşündüğünden korkmamayı öğrettin. Daha iyi bir aile isteyemezdim Sizi seviyorum,

Arlo

Not: Dayıma bana bıraktığı kaseti dinlediğimi söyleyin.

Arlo, mektubu oturma odasındaki şöminenin üzerine koydu. Sabaha kadar geri dönemezse mektubu bulacaklardı.

Botlarını yerden alınca şöminenin üzerindeki saate göre gece yarısını biraz geçtiğini fark etti. Teknik olarak Noel'di.

İhtiyacı olabilecek her şeyi düşünerek çantasını özenle hazırlamıştı. Görünmez bıçağa ek olarak, yanına ekstra pillerle birlikte el feneri, defter, iki kalem, su şişesi, iki paket granola, katlanır makaslı bir çakı, kibrit, acil durum düdüğü ve üç metrelik bir ip almıştı.

Şimdilik yalnızca el fenerine ihtiyacı vardı. Maden zifiri karanlık ve ürkütücüydü. Önceki sefer arkadaşlarıyla birlikteydi ve Rielle'in feneri etraftaki her şeyi aydınlatıyordu. Şimdi el fenerinin ışığında, tek başına burası çok daha ürkütücüydü. Arlo yalnızca karşısını görebiliyordu ve arkasından neyin yaklaşabileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Birden fazla kez, panik içinde arkasına dönmesine sebep olan sesler duydu. Ne var ki hepsi birer yankıdan ibaretti. Tünel boştu.

Tünelin sonundaki loş ışığa yaklaşırken fenerini kapatıp duvar boyunca eliyle yolunu buldu. Planın en endişelendirici kısmı burasıydı: Tünelin Ötedünya tarafındaki girişi

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

izleniyor muydu? Arlo, daha önce tünele girerken girişı koruyan herhangi bir yaratık veya cihaz fark etmemiştii ama yine de emin olamazdı.

Başını çıkarıp bakınca yıldızlarla dolu bir geceyle karşılaştı. Beklediğinden çok daha sıcaktı –âdeta yaz gibiydi– ve şehrin binaları enerji ve hareketle ısıll ısıll parlıyordu. Uzaktan bir orkestra müziğı duyuluyordu; telli enstrümanların yükselen sesleri ve davul vuruşları... Krallığın değışime uğradığı, canlandığı hissediliyordu.

Kanatlı heykeller sağ tarafındaydı. Arlo, hızla eşyalarını alarak Mirnos'un ona gösterdiği merdivenin kabaca nerede olabileceğini düşündü. Şimdi tek yapması gereken, kimseye görünmeden oraya ulaşmaktır.

Sırt çantasından ipi aldı ve küçük bir enerji dalgası hissedene kadar parmaklarının arasında bükte. Sonra ipi nazikçe kendi içinden geçirerek ilmek attı. Yaz kampında yaşadığı olaydan beri kördüğüm atmamıştı, yine de nasıl yapıldığını hatırlıyordu. Başparmaklarıyla düğümün ortasını dikkatlice açtığında parıldayan bir tabaka belirdi. Düğüm yeterince genişleyince önce sağ ayağını, sonra sol ayağını içine atıp, düğümü başının üzerinden geçirdi.

Artık görünmez ve elle tutulmazdı. *Kusursuz bir casus*, diye düşündü. En önemlisi, henüz hayattaydı. Yeniden kördüğüm atmanın gümüş kordonunu koparıp ruhunu bedeninden sonsuza dek ayıracağından endişeliydi. Ama şimdilik hâlâ tek parçaydı.

Bu formdayken ruhları ve onları çeşitli Ötedünya cihazlarına bağlayan ısıltılı kordonlarını oldukça net görebiliyordu. Sokak lambaları, iple bağlı ateş ruhlarıydı. Çeşmeler tutsak su ruhları. Tepesinde uçan dronlar, mekanik aletlere bağlı hava ruhları.

Diyar, makinelere zincirlenmiş on binlerce ruh sayesinde güç buluyordu. Bu güç, aynı zamanda Diyar'ı zalim kılıyordu.

Arlo merdiveni on dakikadan kısa bir sürede buldu. Basamaklardan aşağı indi. Her şey tam olarak ejderhanın hayalinde gördüğü gibiydi – yüksek tavanlı salon haricinde her şey.

Aynı pürüzsüz duvarlar ve loş ışık. Fakat Arlo'nun daha önce dönüp duran bir kördüğüm gördüğü noktada, şimdi taştan devasa bir küp duruyordu. Arlo taşın etrafını dolaştı ama herhangi bir giriş, düğme veya işaret bulamadı. Zemin kadar sertti. Arlo taşın soğuk ve pürüzsüz yapısını hissedebiliyordu.

Şimdi ne olacak? Buranın Mirnos'un ona gösterdiği salon olduğundan emindi, peki ama düğüm neredeydi? *Küpün içinde mi? Bir şekilde kırıp açmam mı gerekiyor?*

Arlo yanında keski ya da dinamit getirmemişti. *Bıçak!* Arlo çantasından görünmez bıçağı çıkardı. Görünmez bıçak, kabzasına kadar taşın içine girdi, ardından *takırtıyla* taşa çarpıp daha fazla ileriye gidemedi.

Bıçak belli ki çözüm değildi. En azından çözümün tamamı değil.

Arlo yere oturup dev küpe baktı. Bu kadar yol katetmişken gerçek anlamda taşa çarpmak son derece sinir bozucuydu. Mirnos bunu ona neden göstermemişti?

Arlo etrafına bakınırken bu salonun niçin kullanıldığını tahmin etmeye çalışıyordu. Diyar'da gördüğü her şey gösterişli ve zarif bir şekilde tasarlanmıştı; ancak burası tuhaf bir şekilde sıradandı. *Burası bir mahzen olabilir mi?* Belki de bu düğüm o kadar önemliydi ki Ötedünyalılar onu herkesten korumak için burada taşın içine saklamıştı. *Belki Mirnos, neyi aramam gerektiğini bilmem için bana içinde ne olduğunu gösterdi.*

ARLO FINCH: Gölgeleler Krallığı

Ne var ki içinde bir düğüm olduğunu bilmek ona ulaşması-na hiç yardımcı olmuyordu. Taşın içinden yürüyüp geçemezdi.

Ama bıçak geçebilir, diye farkına vardı. Görünmez ve soyut-tu ama Arlo'nun aksine taşın içinden geçebiliyordu. Belki de çözüm, kendisini daha da soyut hale getirmektir. Peki bu hiçlik seviyesine nasıl ulaşabilirdi?

Bir düğüm daha atarak. Wu'nun çılgınca fikirlerinden biri gibiydi: *Bir değil, iki düğümün içinden geçmeye ne dersin?* Indra, bunun üzerine muhtemelen bir düğümün bile inanılmaz derecede tehlikeli olduğunu, iki tanesiyle ölüme meydan okumuş olacağını belirtti. İkisi ağız dalaşma girip kendi fikrini savu-nurdu.

Arlo, yanında olmasalar bile tartışmalarını dinleyebileceği kadar iyi tanıdığı arkadaşları olduğu için kendisini çok şanslı hissetti.

Bu durumda, Wu'nun tarafını tutuyordu. İkinci bir düğüm atmaya deneyecekti.

Ne yazık ki yanında başka ip getirmemiş, ilk yaptığı düğü-mü tünelde bırakmıştı. Sonra ayakkabı bağcıklarını düşündü. Hemen botlarından söküp yeni bir düğüm atmaya koyuldu. Tercih edeceğinden daha ince bir ipti ve parmaklarını yaptığı işten garip bir şekilde kopuk hissediyordu. Gelgelelim yalnızca bir iki dakika içinde enerji değişimini hissetmeye başlamıştı. Düğümü atıp içinden bakabileceği genişlikte araladı.

Düğümün lensinden baktığında taş küpü göremiyordu. Onun yerine –salonun tam ortasında– havada parıldayan bir şekil süzülüyordu. *Ejderhanın gösterdiği düğüm*.

Arlo onu görebiliyordu ama ona ulaşabilir miydi? Test et-mek için düğümü, içinden elini geçirebileceği kadar geniş-letti. Tıpkı görünmez bıçak gibi, parmakları artık taş bloğun

kapladığı alana girebiliyordu. Arlo *iki katı cisimsizdi* – en azından eli öyleydi. Öre yandan ısıltılı düğüm hâlâ birkaç metre uzağında, kolunun erişemeyeceği mesafedeydi. Ona erişebilmesi için ilmeğin içinden tamamen geçmesi gerekiyordu.

Arlo, bıçağı cebine sokup ilmeği, içinden ayağını geçirebileceği kadar genişletti. Önce sol ayağı, sonra sağ ayağı, sonra başının üstünden.

Birdenbire üşüdü, başı döndü ve dengesini şaşırdı. Etrafındaki sesler sanki sualtındaymış gibi tuhaf bir şekilde boğuk geliyordu. Kalp atışlarını duyabiliyordu ama sesler vücudunun dışından geliyordu. Arlo ardındaki karanlık boşlukta hareketsiz duran on üç yaşında bir çocuk gördü, elinde ayakkabı bağcıklarından yaptığı ilmeği tutuyordu. Bu çocuğun göbek deliğinden Arlo'nun göbek deliğine uzanan gümüş bir kordon vardı.

Arlo Finch bedeninin dışına çıkmış, ruhların ötesinde bir boşlukta süzülüyordu. Bu yerin bir ismi varsa bile ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Belki de tam anlamıyla hiçbir yerd, Ekafos'un zamanın dışında bir boyutta yaşaması gibi.

Onu en çok endişelendiren şey ise gümüş kordondur. Bazı kısımları bir pipet kadar kalındı. Diğer kısımları ise saç teli kadar ince. Tilki o yaz, ruhunu bedenine bağlayan tek şeyin bu kordon olduğu ve kördüğümünün bu kordonu zayıflatabileceği konusunda onu uyarmıştı. Şimdi peş peşe iki kere kördüğümünden geçmişti. Kordon koparsa ölürdü.

Kordona takılmamaya özen göstererek arkasını dönünce, parıldayan objeyi gördü. Bu da bir çeşit kördüğümdü fakat bir kördüğümünden oldukça farklı bir formdaydı. Sürekli sıkılaştan, kendi etrafına dolanmış bir tür yumruğu andıran bir düğüm. Bu boyutta da bulunduğu kesindi. Ona nasıl ulaşacağını bilmiyordu – üzerinde yürüyebileceği ya da ittirebileceği

ARLO FINCH: Gölgeleler Krallığı

hiçbir şey yoktu. Kollarıyla havada yüzmeyi denedi ama boşuna. Gelgelelim düğüme odaklanması, onu yavaşça o yöne doğru çekmeye yetiyor gibiydi. Çok geçmeden yanına varmıştı. Objeye dokunmasına gerek kalmadan çatırdayan enerjisini hissedebiliyordu.

Keçke babam bunu görebilseydi, diye düşündü Arlo. Clark Finch, *kuantıyı dolanıklık ve uzaktan hayalet etki* gibi terimler kullanarak bu objenin gerçekte ne olduğuna dair bir açıklama yapabilirdi. Arlo'nun bildiği tek şey ise şuydu: Bu obje Öredün-yalılar için o kadar önemliydi ki onu taştan bir bloğun içine gizlemişlerdi. Mirnos için o kadar önemliydi ki Arlo'nun onu bulmasına yardım etmişti.

Arlo görünmez bıçağı cebinden çıkarıp parıldayan kabzasından tutarak objenin üzerine kaldırdı. Ailesini ve arkadaşlarını düşündü.

Sonra ipi kesti.

Patlama olmadı, mistik bir enerji sarsıntısı olmadı. Evren bölünmedi ya da kendi içinde katlanmadı. Yalnızca düğüm çözülmüş ve binlerce minik parıldayan parçaya ayrılmıştı.

Bu közlerden biri gümüş kordonun yakınında süzülüyordu, derken üzerine kondu. Cızırdayıp kıvılcımlanarak kordonun liflerini yaktı. Gümüş kordon ikiye ayrıldı, her iki taraf da zıt yöne doğru çekiliyordu.

Arlo, uzay giysilerinin bağlantısı kopan bir astronot gibi havada süzülen hareketsiz bedenine baktı, bedeni en sonunda tamamen gözden kayboldu.

Bu ölüm mü? diye merak etti Arlo. Geçen yıl ölümle defalarca burun buruna gelmişti. Yangınlardan, boğulmaktan ve onu öldürmeye çalışan çeşitli yaratıklardan kurtulmuştu. Bilincini Çin'deki bir parkta, alelade bir Rubik Küpüne bağlı bulmuştu.

Ne var ki *bunu*, bir patlamadan sonraki sessizliğı andıran bu uçsuz bucaksız boşluk hissini daha önce hiç hissetmemişti.

Ellerinin yavaş yavaş gözden kayboluşunu seyretti. Büyüleyici ve hiç de tatsız olmayan bir histi. Korkmuş ya da gergin hissetmiyordu. Tamamlanmış hissediyordu. Artık çabalamayı bırakabilirmiş gibi. Olmayı bırakana kadar *olabilirdi*. Ve sorun değildi.

Gülümsedi. En azından gülümseme fikri vardı. Artık bir bedeni yoktu. Ya da yüzü. Ya da kalp atışları. Geriye kalan tek şey elinde tuttuğı bıçaktı. Arlo onun içindeydi ya da ona dönüşmüştü. Boşlukta süzülen bir bıçaktı.

Zaman geçti. *Dakikalar? Günler? Asırlar?* Anlamak mümkün değildi. Düşünceleri yavaştı. Adı, telefon numarası gibi basit şeyleri veya herhangi bir sayının veya kelimelerin ne anlama geldiğini hatırlayamıyordu.

Derken bir hareketlenme hissetti – eterde dalgalanmalar. Büyük bir yaratığın onu fırlattığını anladı. Pullarının metalik tınısını duyabiliyordu. Bu bir ejderhaydı. Onun için gelmişti.

Arlo Finch yavaşça doğruldu. Burası karanlık ve soğuktu. El yordamıyla etrafı incelerken –*Yeniden ellerim var!*– el fenerini bulabildi.

Fenerin ışığını yakınca taş bloğun olduğu salona geri döndüğünü fark etti. Burayı aydınlatan ateş ruhları yok olmuştu. Ayağına kalkan Arlo kendisini sersemlemiş, öte yandan bütün hissediyordu. Bıçağı her yerde aradıysa da hiçbir yerde bulamadı.

Arlo dışarıya açılan merdivenleri tırmandı. İşte o zaman değişimin boyutunu kavrayabildi.

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

Diyar'daki binalar karanlık içindeydi. Sokak lambaları sönmüştü. Tüm makineler durmuştu. Tek hareketlilik, gökyüzünde artık cihazlara bağılı olmadan ışıltıyla süzölen on binlerce ruhtu. *Kördüğüm*, diye düşündü Arlo. *Düğümü çözünce hepsi birden serbest kaldı*. Bu mistik, boyut dışı kördüğüm, Ötedünyalıların ruhları makinelere bağlamasına olanak tanıyan şeydi. O olmadan, ruhlara hükmedemezlerdi. O olmadan, ruhtar özgürdü.

Arlo, caddelerde toplaşıp gökyüzüne bakan Ötedünya halkını gördü. Bazılarının zırhları ve mızrakları vardı; ancak makineler olmadan ruhlara ulaşmaları imkânsızdı. Dünyaya bağılılardı, ölümlülerdi.

Arlo ancak o zaman, elinde görünmez bıçak olmadan ruhları görebildiğini fark etti. Fiziksel bedenine geri dönmüştü ama bir şeyler değişmişti: o bıçağı dönüşmüştü, bıçak da ona.

Arlo, dev kanatlarını açarak şehrin merkezinden yükselen alevli şekli gördü. Mirnos'tu bu ya da en azından Mirnos'un bir formuydu. Diğer ruhtar onu çevrelemiş, ne yöne gideceğini bekliyor gibiydiler.

Şehri yok edecek olabilir mi? diye düşündü Arlo. Ruhtar şehri yerle bir edebilir, sular altında bırakabilir ve yakıp kül edebilir-di. Bugüne kadar çektikleri acılar, aynı zamanda bir daha tutsak düşme ihtimalleri düşünölünce, bunun için haklı gerekçeleri vardı.

Yine de Arlo şehrin yok edilmesini ya da Ötedünya halkının ölmesini istemiyordu. Tek istediğı ruhtarın özgür olmasıydı. Mirnos'un bundan sonra yapacaklarını kontrol edemezdi ama merhamet etmesini umuyordu.

Derken devasa ejderha kanatlı heykellerin arasından uçarak başlarını kopardı. Diğer tüm ruhtar, sualtına doğru inen

JOHN AUGUST

Mirnos'un peşinden gittiler. Ejderha onları Diyar'dan çıkarıp
Gür Ormanlar'a geri götürüyordu. Eve gidiyorlardı.

Artık Arlo'nun da eve dönme vakti gelmişti.

—47—

EV

ARLO MADENDEN ÇIKINCA el fenerini kapatıp vadinin karşı tarafına baktı. Ufak, gümüşü benekler halinde yağın kar taneleri ayışığında parlıyordu. O gecenin erken saatlerinde bıraktığı ayak izleri hâlâ duruyordu ama şimdi beyaz tozdan bir örtünün altında belirsizleşmişlerdi.

Orada uzun bir süre durdu, karanlığın dışında olduğu için minnettar hissediyordu. Belirsizliğin dışında. Diyar'ın dışında.

Eve döndüğünde çamaşır odasının kapısını sessizce kapatıp ardından kilitledi. Bağcıklarını çözerken kabuklaşmış kar tanelerini parmaklarıyla parçaladı. Daha sonra parmak ucunda salona giderek şöminenin üzerine bırakmış olduğu mektubu aldı, cebine tıktırdı.

Şöminenin üzerindeki saate göre, saat sabahın dördüne geliyordu. Birkaç saat içinde güneş doğacak ve hediyeleri açmaya başlayacaklardı. Yine de Arlo, Noel Arifesi'ni biraz daha yaşamak istedi. Ağacın önündeki dokuma halının üzerine oturdu

ve sadece küçük renkli ışıklardan oluşan takımyıldızlar görene kadar gözlerinin odağını kaybetti.

Merdivenleri çıkarken gıcırtılı basamağa basmamaya dikkat etti.

Odasına girdiğinde yeniden pijamalarını giydi. Mektubu çorap çekmecesinin arkasına sakladı. Neden sakladığından emin değildi ama çöpe atma fikri yanlış gelmişti.

El feneri ile İzci Elkitabı'nı alıp battaniyesinin altına sığındı. Kitabın arka sayfalarını açıp Kurt rütbesi için gerekenleri gözden geçirdi. Bunları defalarca okumuştur ama ileride edineceği yeni becerileri düşünmek heyecan vericiydi: *İz Sürme. Nefis Terbiyesi. Hedef Bulma.*

Arlo Finch el fenerinin ışığında, kitapta geçen bu kelimeler üzerine düşünerek bir yıl sonra nerede olacağını, neler öğreneceğini ve kime dönüşeceğini hayal etti.

Hepsine hazırdı.

TARTIşMA SORULARI

1. Arlo babasını eve getirme planı yapmış ancak sonuçlarını pek düşünmemiştir. Onun yerinde olsaydın neyi farklı yapardın? Fikirlerini Mavi Oba üyeleri dışında birileriyle paylaşır mıydın?
2. İzci Yemini'ndeki sözlerden biri “güçsüzleri korumak” tır. Arlo, *Gölgeler Krallığı*'nda güçsüzleri nasıl korumaktadır?
3. Kayıpyol, Gür Ormanlar'da bulunan bir yerleşim alanıdır. Bu kasabada işlerin nasıl yürüdüğünü düşünüyor-sun? Çöpleri kim topluyor? Kanunlar var mı, eğer varsa bu kanunları kim düzenliyor?
4. Mavi Oba'ya, Wyatt ve Sarah adında iki yeni üye katılıyor. Onların gelişiyile Arlo'nun obadaki görevi nasıl değişiyor?
5. Rielle ve Ötedünya halkı, ruhları yaşayan varlıklardan ziyade birer güç kaynağı olarak görmektedir. Sence bir şeyi canlı kılan özellikler nelerdir? Bir şeyin hakları olması için ne kadar bilinçli olması gerekir?

6. Wade dayı niçin atölyesi yerine evlerini kurtarmayı seçiyor? Kendi yaşamında, bir binayı felaketten kurtarabilseydin, bu hangi bina olurdu?
7. Hadryn ve Arlo'nun babası birer kanun kaçağı. Başka hangi yönlerden benziyorlar?
8. Jonas ile Julie'nin anne ve babasını tanıdıktan sonra ikizlere karşı düşüncelerin değişti mi?
9. Hükümet, Ötedünya halkıyla bir anlaşma yaparak Arlo'nun anne ve babasını serbest bırakıyor. Sence Ötedünya halkı hükümete ne teklif etmiş olabilir? Teknoloji mi? Gizli bilgi mi? Yoksa başka bir şey mi?
10. Arlo, ruhları serbest bırakma planını niçin Indra ve Wu'ya anlatmadı? Onun yerinde olsan sen de aynısını yapar mıydın?
11. Ona güç sağlayan ruhlar olmadan Diyar'a ne olduğunu düşünüyorsun? Arlo, ne dereceye kadar Ötedünya halkının iyiliğini düşünmeli?
12. Arlo'nun annesi, babası ve ablasıyla ilişkisi üç kitap boyunca nasıl değişiyor?

İZCİ YEMİNİ

**SADIK, CESUR, KİBAR VE DOĞRU...
ESKİLERİN VE YENİLERİN KORUYUCUSU...**

**YABANILLARI GÖZETİR,
GÜÇSÜZLERİ KORURUM,
YOLUMU ÇİZER,**

**ERDEM PEŞİNDEN GİDERİM.
ORMAN RUHLARI, KULAK VERİN
ŞİMDİ İZCİ YEMİNİ'Mİ EDERKEN.**

TEŞEKKÜR

Arlo Finch üçlemesini, Colorado'da geçirdiğim çocukluğumdan esinlenerek kaleme aldım. Bu yüzden öncelikle Troop 177 izcilerine ve liderlerine, özellikle Jason Hicks ve Miguel Ramos'a teşekkür ederek başlamalıyım.

O dağlara benimle tırmandığınız için teşekkür ederim.

Bizi yönlendiren, besleyen ve 1980'lerin standartlarına kıyasla güvende tutan ebeveynlerimiz olmasaydı maceralarımızın hiçbiri mümkün olmazdı. Anneme ve babama, sonsuz sabırları ve sevgileri için teşekkür etmek istiyorum. Kardeşim Bill'e, bana düğümleri öğrettiğin için teşekkür ederim. Bağlarımız her yıl daha da güçleniyor.

Arlo Finch'i yazarken aynı zamanda çocukken okuduğum tüm kitaplardan esinlendim. Harika kütüphaneciler tanıdığım için şanslıydım. Burke İlkokulu'ndaki gerçek Bayan Fitzrandolph bana kurgu ve kurgu dışı birçok kitap sağlarken, halk kütüphanemizdeki Wendy Hall, aynı anda ödünç alabileceğim kitap sayısında sınırları zorlamamı sağlamıştır.

ARLO FINCH: Gölgeleer Krallığı

Yazarlık, yalnızca pratik ve eleştiriyle gelişebilen bir beceridir.

Başta İngiliz Edebiyatı ve Gazetecilik bölümlerinden öğretmenlerim olmak üzere tüm öğretmenlerime teşekkür ederim. Hevesimi kırmadan birçok kötü alışkanlığımı aşmamı sağladınız.

Alevler Vadisi'nin ilk bölümünü Austin, Teksas'ta fırtınalı bir gecede yazdım. (Ayrıntıları *Launch* podcast'inde dinleyebilirsiniz.) Olağanüstü edebiyat ajansım David Kramer ve Mary Pender'in sayesinde bir bölümden üçlemeye doğru bir yolculuğa çıktım. David, yirmi senelik dostluğun ve desteğin için teşekkür ederim.

Yayın temsilcim Jodi Reamer'in hakkını yememek gerek. Her fırsatta neyin en önemli olduğunu ve bunu nasıl başaracağımızı anladı. Bana yayıncılığın Gür Ormanlar'ında rehberlik ettiğin için teşekkür ederim.

Writers House edebiyat ajansındaki tüm ekibe, özellikle de Arlo'nun dünya çapında evlerini bulmasını sağlayan Cecilia de la Campa'ya teşekkürler.

Roaring Brook'tan inanılmaz editörüm Connie Hsu, tüm sorularımı (nazikçe ama acımasızca) yanıtlarken, bu kitapları olabilecekleri en iyi şekilde sokmam için beni durmadan zorladı; sadece benim anlatmak istediklerimi değil, okurların anlattıklarını nasıl algılayacaklarını da biliyordu. O ve Megan Abbate, hem yaratıcı hem de hızlı bir şekilde çalışmamı sağladılar. Onların yardımı olmasaydı şimdi hâlâ birinci kitabı bitirmeye çalışıyordum.

Macmillan Children's Publishing'deki herkese teşekkürlerimi sunarım.

Muhtemelen Arlo'nun dünyaya açılmasında parmağı olan herkesi sayamam ama Johanna Kirby, Mary Van Akin, Molgan

Dubin, Alexandra Hernandez'e şahsen teşekkür etmek istiyorum.

Thomas Nau, Kathryn Little ve John Nora. Tüm düzeltmenlere özellikle teşekkürler.

Arlo Finch'in rafta ve elinizde görünüşüne bu kadar özen gösterdikleri için kapak tasarımcısı Vivienne To ve kreatif direktör Elizabeth Clark'a sonsuz minnettarım. Ayrıca dünyanın dört bir yanından tasarımcıların, Arlo'nun yerli edisyonlarına getirdiği farklı tarzları ve yorumları görmek son derece keyifli.

James Patrick Cronin, sesinle Arlo Finch'e ve tüm Çam Dağı sakinlerine hayat verdiğin için teşekkür ederim.

Bu kitapları bölüm bölüm yazarken ilk okurlarım olan harika asistanlarım olduğu için şanslıydım. Godwin Jabongwe, Megan McDonnell ve Megana Rao'ya bu kitapların en kaba ve geliştirilmemiş hallerini (tekrar tekrar) düzelttikleri için teşekkür ederim. Yazarlarla ilgili rahatsız edici sır, çoğunun okurları memnun etmeye can atmasıdır. Bu yüzden bu ilk okumalar sırasındaki merakınız ve coşkunuz için sonsuza kadar minnettarım.

Nima Youseft, Dustin Bocks, Quinn Emmett ve Alejandro Victorero ilk taslaklar üzerine yorumları ve geribildirimleri konusunda inanılmaz derecede cömert davrandılar. Hikâyenin nereye yöneldiğini veya nerede kafa karıştırdığını görmeme yardımcı ettiğiniz için teşekkür ederim.

Bu yolculukta pek çok müthiş yazarla tanışıp onlardan bir şeyler öğrenme şansına sahip oldum. İlk başlardaki yardımları için Kenneth Oppel, Geoff Rodkey, Jacob Sager Weinstein, Chris Weitz, Julie Buxbaum ve Tomi Adeyemi'ye teşekkür ederim.

Arlo Finch için ülke çapında onlarca okulu ziyaret edip bin-

ARLO FINCH: Gölgele Krallığı

lerce çocuğa kahramanlar, ayılar ve camadan düğümünün nasıl atılacağı üzerine eğitimler verdim. Beni yemekhanelerinde ağır-layan tüm okul müdürlerine, kütüphanecilere ve öğretmenlere teşekkür ederim.

Kitap turları ancak yerli kitapçıların desteğiyle mümkündür. Beni kasabalarınıza ve mağazalarınıza davet ettiğiniz ve Arlo Finch'i doğru çocukların ellerine teslim ettiğiniz için teşekkür ederim. (Gibran Graham, sen bir süperstarsın.)

Her eğitimin bitiminde ailemin yanına döndüğüm için şanslıydım. Mike ve Amy, sizi absürt bir derecede seviyorum. Hiçbir şeye uymayan çalışma saatlerime ve tuhaflıklarına katlandığınız için teşekkür ederim. Bu kitaplardaki hayal dünyalarını düşünebilmeyi, sizinle olağanüstü bir hayatım olmasına borçluyum.

Son olarak, bu kitapları okuyup tavsiye eden herkese teşekkür ederim. Artık hepimiz, Gür Ormanlar'ın sırlarını bilen ayrıcalıklı bir obanın üyesiyiz. Mucize'mizi asla kaybetmeyelim.

John August
Eylül 2019

